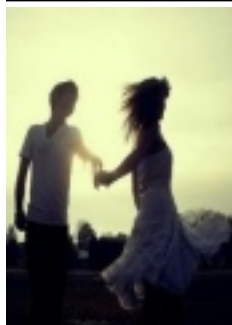

Số Phận Mỗi Người

Contents

Số Phận Mỗi Người	2
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	4
3. – Chương 3	7
4. – Chương 4	11
5. – Chương 5	13
6. – Chương 6	14
7. – Chương 7	16
8. – Chương 8	20
9. – Chương 9	27
10. – Chương 10	30
11. – Chương 11	35
12. – Chương 12	40
13. – Chương 13	43
14. – Chương 14	48
15. – Chương 15	54
16. – Chương 16	56
17. – Chương 17	61
18. – Chương 18	64
19. – Chương 19	70
20. – Chương 20	72
21. – Chương 21	82
22. – Chương 22	87
23. – Chương 23	92
24. – Chương 24	95
25. – Chương 25	99
26. – Chương 26	102
27. – Chương 27	104
28. – Chương 28	107
29. – Chương 29	110
30. – Chương 30	112
31. – Chương 31	114
32. – Chương 32	116
33. – Chương 33	118
34. – Chương 34	121
35. – Chương 35	122
36. – Chương 36	125
37. – Chương 37	128
38. – Chương 38	129
39. – Chương 39	132
40. – Chương 40 (end)	135

Số Phận Mỗi Người

Giới thiệu

kể về một cô bé tên Nguyên Anh (ai mà thân thiết thì gọi là Nguyên) có một cuộc sống rất vui vẻ. H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-phan-moi-nguoi>

1. – Chương 1

Chương I: Thân thế bí ẩn.

Nguyên chạy vội vào khoa cấp cứu của bệnh viện K. Mẹ cô vẫn đang ở trong phòng cấp cứu. Chừng 20' sau, vị bác sĩ già bước ra, vỗ vai nó nhẹ nhẹ, ánh mắt đầy thương cảm:

- Ta xin lỗi. – Ông lắc đầu và bước đi.

Tất cả xung quanh nó như sụp đổ. Mắt cô nhoè đi. Chạy vội vào chỗ mẹ, bà vẫn ở đó, mắt khép hờ. Hơi thở rất yếu. Nắm lấy tay cô con gái yêu, bà nói:

- Đừng khóc. Nguyên. Lâu nay ta và bố con đã giữ 1 bí mật. Bây giờ, khi ta sắp đi thì ta muốn con biết được bí mật này để con không phải cô đơn trên đời. Thực ra, con không phải là con đẻ của chúng ta. 20 năm trước, ta và bố con đã nhặt được con trong một vụ tai nạn giao thông. Vì không có con nên đã mang con về nuôi. Chúng ta cũng không biết thân thế thực sự của con, chỉ biết con mang họ Vũ mà thôi. Đó là lý do tên con là Vũ Nguyên Anh chứ không phải là Dương Nguyên Anh. Con phải đi tìm gia đình của mình. Có lẽ bây giờ họ vẫn đang đi tìm con đây con gái. Hãy về tìm chiếc lều chân trong phòng tủ của ta. Nó là chìa khóa. Yêu con nhiều.

Bà nhắm mắt lại. Bà đã đi rồi. Thế là hết. Trong phút chốc, cô không còn gì nữa. Tất cả những gì quý giá nhất của cô đã bị tước đoạt đi. Lại còn việc cô không phải con gái của bố mẹ. Vậy, cô là ai??????

Đã 2 tháng trôi qua, Nguyên vẫn thế. Hình như cú sốc đó vẫn còn. Thỉnh thoảng trong bữa cơm, cô dọn 3 cái bát, nấu thức ăn cho ba người. Đến khi ngồi xuống bàn ăn rồi thì cô mới chợt nhận ra chỉ còn lại một m' trong ngói nhà này. Thân cô thế cô.

Quân – thằng bạn thân nhất của Nguyên đến đưa cô đi học mỗi ngày, mang 3 bữa cơm đến để Nguyên ăn. Nhưng chỉ được một ít lại bỏ dở. Rồi lại khóc. Chỉ trong vòng 2 tháng mà cô gầy đi trông thấy. Từ một cô gái năng động, trẻ trung, khỏe mạnh, Nguyên bây giờ chỉ như một cái xác không hồn. Mọi người trong phòng đều rất lo cho cô, nịnh nọt, mắng mỏ rồi đến dọa dẫm. Tất cả chỉ mong cô ăn được 1 bát cơm nhỏ thôi. Vậy mà vẫn không có kết quả gì. Bác Hoàng – trưởng phòng rất thương Nguyên, coi cô bé như con gái, nhìn cô như vậy ông cũng đau lòng lắm chứ. Thế là ông quyết định cho Nguyên nghỉ một tháng lĩnh 75% lương.

Mùa hè đến. Lại được nghỉ hè. Vì vậy mà Nguyên suốt ngày ở trong nhà. Hàng ngày Quân vẫn mang cơm đến cho cô nhưng cô có ăn được mấy đâu. Căn nhà ngày xưa sạch sẽ gọn gàng là thế, giờ thì bừa bộn như một bãi rác mini. Quân đến vẫn thường xuyên lau dọn nhưng ko đỡ hơn được là bao.

Còn 1 tuần nữa là hết thời gian nghỉ phép, bác Hoàng đến tìm Nguyên. Bấm chuông hồi lâu mới thấy cô ra mở cửa.

- Bác. – Nguyên lí nhí.

- Ta tưởng bị sao trong đó rồi chứ?

- Bác vào nhà. – Nguyên mở cửa mời ông Hoàng vào.

Ngồi xuống chiếc ghế sofa, ông nhìn quanh căn nhà 1 lượt. Câu duy nhất ông có thể nhận xét hiện tại là: Bừa bộn. Hết sức bừa bộn.

tạp chí khắp nhà. Bụi bặm, mạng nhện bám đầy cửa sổ, góc tường.

- Bác uống nước. – Nguyên nói và đặt cốc nước xuống bàn rồi dọn dẹp mấy tờ tạp chí vương *** lung tung trên bàn, ghế và dưới sàn nhà.

- Con sống sao? – Bác Hoàng hỏi.

- Bình thường ạ. – Nó đáp lại.

- Nói thật đi. – Ông nhìn nó bằng một ánh mắt nghiêm khắc. – Với ta, con đừng bao giờ nói dối. Ta hiểu cảm nhận của con bây giờ.

- Bác không hiểu. Bác chẳng hiểu gì cả. – Nguyên hét lên.

- Ta hiểu. – Ông vẫn nói với nó nhẹ nhàng nhưng giọng nói chứa một cái gì đó cay đắng. – Khi con gái ta mất, ta cũng rơi vào trạng thái hoảng loạn như con bây giờ vậy. Nói cho ta nghe. – Ông ai ủi.

- Con không ổn. Không ổn một chút nào hết. – Cô thừa nhận và bật khóc. Cô kể tất cả cho ông nghe. Tất cả. Kể cả chuyện nó không phải là con đẻ của bố mẹ nó.

- Con tìm được chiếc lắc chân đó chưa? – Bác Hoàng hỏi sau khi cô kể xong tất cả mọi chuyện.

- Rồi ạ.

- Ta có thể xem không?

- Đợi con một chút. – Nguyên nói và chạy nhanh lên lầu. Chừng 2 phút sau, cô xuất hiện với một chiếc túi vải nhỏ. Mở chiếc túi vải, nó lấy ra một chiếc lắc chân bằng vàng bé xíu dành cho trẻ sơ sinh.

Cầm lấy chiếc vòng, ông Hoàng xem xét cẩn thận, dừng mắt lại ở hình khắc trên chiếc lắc, ông nheo mày rồi lấy từ trong cặp của mình ra 1 tấm séc, đưa cho Nguyên, ông nói:

- Con nhìn ở phần logo ấy. So sánh 2 hình xem.

Nguyên nhìn kỹ phần hình khắc ở chiếc vòng và logo ở tấm séc. Chúng rất giống nhau đến từng họa tiết một. Nhưng điểm khác biệt duy nhất là một bên chữ V còn bên kia chữ M.

- Là sao vậy bác. – Nguyên ngẩng mặt lên hỏi.

- Chắc con biết công ty thời trang MoonLight. Đó là logo của họ.

- Cái này con biết. Nhưng bác đưa cho con làm gì?

- Chủ tịch hội đồng quản trị của công ty đó là Vũ Chấn Tùng. Theo ta được biết thì biểu tượng gia tộc họ Vũ của bộ họ giống với hình khắc trên chiếc lắc mà con đang giữ. Ta cũng nghe nói 20 năm trước, trong một vụ tai nạn giao thông, họ đã để thất lạc mất bé gái mới 6 tháng tuổi. Bao nhiêu năm nay họ vẫn đi tìm nhưng chưa đạt được kết quả gì. Khi nhìn thấy chiếc lắc này thì theo ta nghĩ, khả năng con là đứa bé năm đó rất cao.

- Bác... – Nguyên tròn mắt nhìn ông Hoàng. Nhưng ngay sau đó, lấy lại phong thái bình tĩnh, nó nói tiếp nhưng giọng hơi run – Tạm thời bác hãy giữ kín chuyện này hộ con.
- Ủ. – Ông Hoàng đồng ý luôn mà không thắc mắc gì. Bởi vì ông biết nếu con bé muốn nói thì sẽ nói ngay. Còn nếu không thì có hỏi nó cũng không nói.
- Cảm ơn bác.
- À. Hôm nay ta đến là có chuyện nữa. Sang tuần, công ty sẽ tổ chức cho chúng ta một chuyến đi Sing một tuần vì lợi nhuận trong vòn 6 tháng đầu năm cao gấp 2 so với dự kiến và công lớn thuộc về phòng ta. Hơn nữa mọi người trong phòng cũng định làm party để chia tay ta và mừng sếp mới luôn. Còn 1 tháng nữa là ta về hưu rồi. Vì vậy con phải đi. hiểu không?
- Nhưng... – Nguyên vội im bặt khi nhìn thấy ánh mắt của ông Hoàng nên cô đành gật đầu và nói nhỏ – Vâng.
- Nếu thích thì con có thể mời thêm bạn con đi.
- Vâng. Cảm ơn bác.
- Ta về đây.
- Dạ vâng.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 2

2. – Chương 2

Chương II: Chuyến đi.

Mấy ngày sau khi ông Hoàng đến, nó đã đỡ buồn hơn. Gọi điện thoại cho Quân và xin phép bố mẹ cậu bạn cho 2 đứa qua Sing chơi, vì quý và tin Nguyên, lại coi Nguyên như con đẻ nên 2 ng' đã đồng ý luôn.

Đồ đạc của Nguyên kko nhiều, chỉ có chiếc vali nhỏ và túi xách à thôi. Khi 2 đứa vừa đến sân bay thì đã gặp mọi ng' đợi ở đó rồi. Trong đó có một ng' mới mà Nguyên ko quen.

Gần 3 tiếng ngồi máy bay, cuối cùng đã đến nơi. Vừa xuống máy bay à đã có xe của công ty ra đón, đưa họ về khách sạn. Nó được xếp ở cùng phòng với chị Lan, người vui tính nhất trong phòng thiết kế của công ty. Còn Quân được xếp chung phòng với người mới.

- Em thấy sếp mới sao? – Vừa vào đến phòng, chị Lan đã hỏi nó.
- Người mới hả chị? Sao là sao? – Nó đứng dưng.
- Đẹp trai ko? – Chị lam tò mò hỏi nó.
- Bình thường. – Nó đáp gọn 1 câu và đi tắm. Nhưng còn nghe thấy tiếng chị lan nói vọng vào
- Nghe nói là con chủ tịch hội đồng quản trị công ty ta đấy. Sống ở nước ngoài từ nhỏ.
- Lên chức nhờ các mối quan hệ. Không có năng lực thực sự. Em ko thích. – Cô đáp lại.
- Nghe đâu là nộp đơn xin việc đi phỏng vấn như mọi ng'. Mới đc điều về làm trưởng phòng mà.
- Đây là nghe đâu. Còn sự thật thì ai mà biết đc. – Nguyên mở cửa phòng tắm, nhô đầu ra nói phản bác lại lời nói của chị Lan.
- Nhưng có vẻ cậu ấy rất chú ý đến em đấy.

- Kệ. – Nguyên nói và đóng sầm cửa lại.

Cộc...cộc...cộc...

Nguyên lịch sự gõ cửa phòng bên cạnh. Chừng 1 sau, 1 chàng trai ra mở cửa. Anh ta khá cao, có mái tóc màu đen, dày, hớt lệch qua 1 bên, hơi bù xù. Quần jean, áo chemis đơn giản, màu da ngăm ngăm khỏe khoắn.

- Quân có trong phòng ko ạ? – Nó hỏi khi anh chàng nhìn nó 1 lượt từ đầu đến chân.

- Đợi chút. –Anh ta đáp cụt lủn và nói vọng vào trong – Quân ơi, có ng' cần gấp này.

- Vâng. – Tiếng Quân từ trong phòng phát ra. Và ngay lập tức cậu bạn xuất hiện nhìn thấy Nguyên đứng ngoài cửa, cậu bạn cười toe.

- Đi chơi ko? – Nguyên hỏi.

- Đi đâu, vừa khép cửa phòng, Quân hỏi lại.

- Xem đã. Chỗ nào hay thì đi.

- Ừ. Đi thì đi.

Với vốn từ tiếng Anh khá ổn, mà nói cho chính xác thì cả 2 đứa đều có thể nói tiếng Anh như gió luôn. 2 ng' bạn bắt xe buýt đi chơi. Quân hết bị lôi đến khu vui chơi dành cho trẻ em, đi vào nhà ma, chơi tàu lượn siêu tốc, vòng quay ngựa gỗ,...rồi lại đi đến sở thú coi tê giác, hổ báo,...Tiếp theo là đi voà viện hải dương học xem cá mập, cá heo. Cuối cùng sau 1 ngày vui vẻ, 2 người đã hạ cánh an toàn về khách sạn lúc 8h tối. Quân phải thừa nhận rằng hôm nay cô bạn cẩu m' cười rất nhiều. Đặc biệt là lúc đến khu vui chơi. Từ ngay bố mẹ của Nguyên, đây là lần đầu tiên cô gái nhỏ cười nhiều như vậy, giống như nụ cười tinh nghịch, nhí nhảnh của ngày xưa. Không còn âu lo, muộn phiền. Không còn khuôn mặt lúc nào cũng rầu rĩ, dăm chiêu, buồn bã nữa. Quân cũng thấy vui lạ.

Trong bữa ăn tối, tự nhiên mọi ng' nảy ra ý là tối nay sẽ đi đốt lửa trại ở trên núi. Tatas cả mọi ng' trong đoàn đều hưởng ứng. Trừ Nguyên ra. Hôm nay đi chơi hơi nhiều nên cô mệt. Sức khỏe của cô dạo này hơi yếu vì thời gian qua cô bị suy nhược cơ thể, lại thêm một cú sock lớn, việc ăn uống thất thường, nếu hoạt động liên tục 1 ngày của là quá sức với cô. Xin phép không tham gia cuộc chơi cô lên phòng. Quân muốn ở lại cùng nhưng Nguyên không cho, cô muốn cậu bạn phải đi chơi vì đã mất công đi du lịch thì phải chơi cho đã. Đùng vì mình mà làm hỏng mất chuyến đi vui.

- Cậu chắc là cậu ko sao thật chứ? – Quân lo lắng hỏi lại.

- Không sao thật mà. Yên tâm đi. – Nguyên nói trấn an cậu – Mọi người đi chơi vui vẻ nhé. Cháu xin phép lên phòng.

Nguyên nói và đi lên phòng. Có hai ánh mắt nhìn theo cô mà cô không hề hay biết. Một là của Quân. Đó là điều đương nhiên. Cậu bạn luôn chăm sóc cho cô từng bữa ăn, giấc ngủ. Một là của người mới. Đó là 1 ánh mắt rất kỳ lạ. Vừa lạnh lùng lại vừa ấm áp.

10h đêm, mọi ng' gọi điện thoại về thông báo có lẽ đêm nay không về được vì gặp trục trặc về xe cộ. Quân rất lo lắng cho Nguyên vì chỉ ở khách sạn 1 m'. Nhưng cô gái nhỏ đã trấn an cậu bạn không nên lo lắng như vậy và chúc mọi ng' đi chơi vui vẻ.

12h đêm. Không ngủ được. Nguyên xuống dưới sân sau của khách sạn. Ở đây cũng có bể bơi. Vừa thả chân xuống nước, cô vừa khe hát 1 bài. Khi quay sang bên phải, cô thấy 1 chiếc ví da màu đen. Cầm lên xem. Trong đó có thẻ căn cước, tiền và một vài thứ khác của một ng' tên là Hoàng Minh Kiên.

- Ừm. Hoàng Minh Kiên. Mình chưa nghe tên này bao giờ. – Cô lăm bắm, nhưng khi vừa nhìn qua ảnh, cô thốt lên – Người mới.

Xem bên trong ví còn có 1 tấm ảnh chụp 2 ng'. Một chàng trai chừng 20 tuổi và 1 ng' đàn ông chừng hơn 50. Chàng trai thì Nguyên nhận ra ngay, đó là Kiên, còn ng' đàn ông thì nhìn rất quen nhưng sao cô lại không thể nhớ ra ông ta là ai nhỉ? Xem mặt sau của tấm ảnh, trên đó có ghi: Kỷ niệm sinh nhật bố của con.

- Mình phải mang trả anh ta. Coi như là làm việc tốt. Chắc giờ này anh ta vẫn chưa đi ngủ đâu. – Nguyên tự nói với m' và đứng lên đi lên lầu.

Gõ cửa phòng 401, Minh Kiên ra mở cửa. Nở một nụ cười xã giao trước bộ mặt lạnh băng của ng' đối diện, Nguyên đưa cho anh ta chiếc ví:

- Tôi nhặt được nó ở bể bơi, trong đó có ảnh của anh nên tôi nghĩ nó là của anh.

Cầm lấy chiếc ví, anh chàng khẽ nở 1 nụ cười cảm ơn. Nhưng chẳng may, chiếc ví rơi xuống đất, một chiếc thẻ màu xanh rơi ra. Cúi xuống nhặt hộ nhưng Nguyên dừng lại ngay đưa chiếc thẻ cho chủ nhân của nó. Hình con đại bàng trắng in nổi ở chính giữa. Nguyên biết biểu tượng này. Và cô còn biết rõ lai lịch của chiếc thẻ màu xanh này nữa. Bây giờ, cô đã nhớ ra người đàn ông trong ảnh là ai. Đó là Vũ Tùng – chủ tịch tập đoàn đá quý lớn nhất Đông Nam Á. Ngoài ra ông ta còn là một trùm mafia khét tiếng thế giới ngầm với biệt danh Đại bàng. Được mệnh danh là vua thế giới ngầm, ông ta đã làm cho bao nhiêu cảnh sát phải điều đứng nhưng không có đủ bằng chứng để kết tội nên cho đến bây giờ con ng' này vẫn ở ngoài vòng pháp luật. Là một chủ tịch của tập đoàn đá quý, ai cũng biết đến ông. Nhưng về thân phận trùm mafia thì quả thực số ng' ngoài biết chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Cô và ông bà Quân, Loan là 1 trong những ng' đó. Trên chiếc thẻ đó còn ghi rõ tên Hoàng Minh Kiên. Anh ta là ng' của hội Tam Anh, và cha anh ta là chủ tịch của hội này.

- Anh...- Nguyên lắp bắp.

Không nói gì, vẫn bằng vẻ mặt lạnh lùng, anh kéo mạnh tay cô gái nhỏ vào phòng và đóng sầm cửa lại. Đẩy mạnh cô xuống giường, anh cất tiếng nói:

- Có lẽ cô biết quá nhiều rồi thì phải. hơi trẻ nhưng rất tiếc, cô phải dừng lại ở tuổi 20 này thôi.

- Anh định làm gì?

Kiên im lặng, không đáp lại, mắt nhìn xa xăm về phía biển. Thấy anh ta không nói gì, Nguyên nói tiếp:

- Anh là ng' của Tam Anh hội, là con trai của Vũ Tùng. Và nếu không nhầm thì anh là kẻ đáng gờm nhất trong hội đó, chỉ sau cha anh mà thôi.

Kiên quay ng' lại. Một cú đấm xoáy đang lao về phía anh. Nhưng nhanh như cắt, anh tránh được và phản công. Nhận định tình hình đã thay đổi. giờ m' rơi vào thế bị động nên Nguyên bám vào vai Kiên và lộn về phía sau.

- Cô nói tôi là ng' đáng gờm nhất hội, chỉ sau cha tôi mà lại dễ đối phó, để một con nhóc như cô đánh ngục hả?

Nguyên không nói gì. Cô lo lắng. Cơ hội tốt nhất đã đi qua. Chắc chắn sẽ không có lần thứ 2 nữa. Đối với Kiên, việc giết 1 con nhóc như cô đâu có khó khăn gì. Cô lùi về phía sau, đưa tay lên vận nắm đầm cửa. Chết tiệt. Cửa bị khóa rồi.

- Cô tưởng đi dễ dàng vậy sao? Đã bước vào đây rồi thì không dễ đi như vậy đâu? Ít nhất cũng phải để lại thứ gì đó chứ. Nhìn cô cũng được. Nếu chết thì tiếc quá. Hay là cô làm ng' của tôi. Được đấy. – Kiên nói và nhếch mép cười khi hoàn thành câu cuối cùng.

- Anh muốn gì? – Giọng Nguyên hơi run – Đừng tưởng tôi sợ anh.

- Gan nhỉ? – Kiên vừa nói vừa tiến về phía Nguyên đang đứng. Tim cô gái nhỏ thót lại rồi đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

- Tránh xa tôi ra. – Nguyên hét lên – Nếu không tôi sẽ kêu lên cho anh xem.

- Yên tâm đi cô bé. Sẽ không ai làm phiền được 2 chúng ta đâu. Đây là phong cách âm thầm. Mà cửa tôi đóng kín rồi. Có hét thế chứ hét nữa cũng vô dụng. Hét nữa đi. Hét nữa đi. Tò vào.

- Anh...- Nguyên bỏ lửng câu nói khi anh ta tiến sát hơn và cúi mặt xuống. Lấy lại ý chí và bình tĩnh, cô thúc gối, đập thật mạnh vào bụng Kiên, anh ôm lấy bụng nhăn nhó:

- Hơi mạnh đấy. – Rồi anh đứng thẳng lên, mỉm cười và kéo mạnh cô gái nhỏ ngã xuống giường. – Khá khen cho cô, ng' con gái đầu tiên dám đánh tôi. Nhưng bây giờ cô phải từ biệt thời con gái đi.

Nói rồi, Kiên cúi xuống, giữ thật chặt 2 tay của Nguyên. 2 tay và 2 chân của cô gái nhỏ đang cố gắng giãy giụa. Nhưng sức của cô làm sao có thể đấu lại với 1 chàng trai chứ. Và khi môi của Kiên chạm vào môi của Nguyên thì cô thôi không giãy giụa nữa. Quả thực đối với Nguyên, khi môi của cô vừa chạm vào môi của Kiên thì 1 cảm giác gì đó lạ lẫm, ngọt ngào dâng trào lên trong lòng cô. Nhưng ngay lập tức lấy lại lý trí, cô lại tiếp tục giãy giụa, mạnh hơn trước. Nhưng Kiên vẫn giữ chặt lấy tay của cô, không cho cô thoát ra ngoài. Đến bây giờ thì cô hiểu ra 1 điều cô sẽ không thể thoát khỏi tay của Kiên nếu anh không buông tha cho cô. Và cô đành phải nằm im, không giãy giụa nữa nhưng cũng không đón nhận nụ hôn đó.

Còn Kiên, anh cảm thấy nụ hôn này rất tuyệt vời. Nói thật đây là nụ hôn đầu của anh. Nhiều lần đi cùng hội trưởng và các anh em trong hội, gặp nhiều cô gái xinh đẹp và gợi cảm hơn Nguyên rất nhiều nhưng anh chưa từng hôn ai. Mới đầu, anh cũng chỉ định trên cô nhóc này 1 chút cho vui vì muốn thử cảm giác của 1 nụ hôn như thế nào. Nhưng đến bây giờ, khi đã hôn rồi thì anh lại tham lam, không muốn buông ra. Không biết có phải vì đây là nụ hôn đầu hay là ở Nguyên có sự quyến rũ kỳ lạ mà anh không dứt ra được. Anh muốn như thế này mãi mà thôi. Nhưng tự nhiên thấy Nguyên không giãy giụa nữa, anh hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ cô gái này dễ đầu hàng thế sao? Rồi anh lại bị cuốn hút bởi những mùi thơm như mùi thảo mộc trên người của Nguyên. Dùng lưỡi cố tách bờ môi vẫn đang mím chặt, anh cảm thấy rất hứng thú. Liếm xung quanh bờ môi đó, anh đang tìm cách để tách bờ môi ngọt ngào đó ra. Hơi khó vì có vẻ cô rất cương quyết.

Nguyên đang im lặng. Cuối cùng cô nghĩ ra 1 cách có thể làm cho Kiên tránh xa m' ra. Cô mở miệng, đón nhận nụ hôn của anh. Và phải nói rằng cô đón nhận nó 1 cách rất nhiệt tình

Kiên thấy Nguyên đón nhận nụ hôn của anh như vậy, anh rất bất ngờ. Không thể nào ngờ được. Rồi anh hôn Nguyên rất mãnh liệt và có lỏng tay giữ Nguyên ra.

Cơ hội đã đến. Và chỉ có 1 lần mà thôi. Dùng hết sức lực hiện có, Nguyên co gối, đập thật mạnh vào bụng Kiên. Anh đau và vội vàng bật ra. Ngay lập tức, Nguyên vùng dậy và chạy về phía chiếc bàn để ở góc phòng, nơi có chìa khoá. Cầm chiếc chìa khoá trên tay, cô chạy tới phía cửa, không quên quay lại nói 1 câu:

- Tôi sẽ không quên anh là ai và anh đã làm gì tôi ngày hôm nay đâu. Nhớ lấy.

Tra khoá vào ổ, mở cửa rồi chạy vụt ra ngoài. Chỉ còn lại 1 m' Kiên ở trong phòng, anh mỉm cười và nói:

- Quả thực nụ hôn này rất tuyệt. Tôi không quên đâu cô bé. Biết đâu sau này chúng ta sẽ có duyên.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 3

3. – Chương 3

CHƯƠNG III: SẾP MỐI.

Chuyến đi chơi khiến cho người ngoại bót phần nào nỗi buồn mất ng' thân. Tuy nhiên cái đêm hôm đó thì cô không thể nào quên được. Nếu kể vô lại – Hoàng Minh Kiên mà ko xuất hiện thì có lẽ chuyến đi của cô sẽ vui hơn nhiều. Cứ nghĩ đến là Nguyên lại tức ko chịu được. Nụ hôn đầu của cô mà lại bị cái kẻ mà cô cho là vô lại đó cướp mất chứ. Hơn nữa, anh ta lại còn là con của ông trùm mafia nổi tiếng khắp thế giới ngầm. Cô muốn trả thù anh ta, muốn báo cho những đồng nghiệp cũ của cha mẹ cô về thân thế của anh ta. Thế nhưng:

- Anh ta có làm j m' đâu nhĩ. Chỉ là một nụ hôn thôi mà. Lỡ anh ta ko bị bắt mà còn quay lại trả thù m' thì làm sao? – Nguyên tự lẩm bẩm. – Thôi được rồi. Tha cho anh ta lần này. Nếu hấn mà còn giám động

đến m' 1 lần nữa thì sẽ biết tay. Thế còn chuyện nư hôn đó thì... Trời ạ. Đang đầu lại tự nhắc đến nó. Assss. Được rồi. Chuyện này ko thể bỏ qua. Mình phải trả thù.

Vừa bước lên xe buýt, Nguyên gặp ngay “kẻ vô lại”. Làm lơ như ko thấy anh, cô đi thẳng xuống cuối xe và chọn 1 chỗ ngồi ở gần cửa sổ. Ai dè, Kiên cũng đi theo và ngồi ngay cạnh cô. Anh bắt đầu nói:

- Nguyên Anh này.

Nguyên không trả lời. Cố gắng tập trung vào bản Kiss the rain đang phát trên Ipod, mắt nhắm lại, coi như ko có sự xuất hiện của ng' bên cạnh.

- Nguyên Anh.

Vẫn không đáp lại, Nguyên ngồi im, ko nhúc nhích. Có vẻ hơi bực m' trước thái độ của Nguyên, Kiên khẽ chau mày và gọi lần nữa:

- Nguyên Anh.

Không thấy tiếng đáp lại. Lần này thì Kiên bực m' thật sự, anh nói to:

- Này. Phép lịch sự tối thiểu mà em cũng ko có sao?

Nguyên ko đáp lại. Vẫn gan lì, cô ngồi im và chỉ khẽ nhếch mép 1 cái.

- Nguyên Anh. – Kiên gầm lên và giựt tai nghe ra. – Chẳng lẽ em ko có 1 chút lịch sự nào hả? Ng' khác hỏi sao ko trả lời?

Lần này thì Nguyên nói:

- Tại sao tôi phải nói chuyện với ng' dưng chứ?

- Kể cả ng' dưng thì khi hỏi, em cũng phải trả lời. Đó là phép lịch sự tối thiểu của ng' Việt Nam. – Kiên vặc lại

- Ng' Việt Nam lịch sự. Nhưng cũng lịch sự với tuý ng'. Không ai dỗi hơi đi lịch sự với 1 kẻ vô lại như anh cả. Hiểu chưa?

- Em nói gì? – Kiên tức giận hỏi lại.

- Ng' Việt Nam lịch sự nhưng ko ai dỗi hơi đi lịch sự với 1 kẻ như anh. – Cô nhắc lại. Vừa lúc đó, xe đến bến, và Nguyên xuống luôn. Chỉ còn lại Kiên trên xe, rất nhiều ng' đang nhìn anh và cười. Trời ơi. Nếu có 1 cái lỗ thì anh sẽ chui xuống ngay mất. Đờ nào con trai của ông chủ tập đoàn đá quý lại bị 1 cô gái mắng ngay giữa đường thế này. Còn gì là danh dự nữa.

Vừa vào đến văn phòng, anh chạm ngay mặt Nguyên. Thật là tức. Cô còn quay ra lè lưỡi trêu anh nữa anh. Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, anh muốn đi xe buýt để xin lỗi Nguyên chuyện hôm ở Sing, mong cho 2 ng' cùng hợp tác tốt đẹp. Và còn 1 điều quan trọng nữa, anh muốn mời Nguyên làm...GF của m'. Ủ thì đúng là ngược thật. Đại thiếu gia nhà họ VŨ chưa bao giờ phải đi mời ai làm GF cả. Chỉ có các cô gái chạy theo xếp hàng dài mà thôi. Nhưng nư hôn đầu với Nguyên hôm đó khiến anh ko thể quên được. Cứ nghĩ đến cảm giác ngọt ngào khi môi anh chạm với môi cô thì lòng anh lại cảm thấy lằng lằng, dễ chịu và nhớ cái bờ môi ấy vô cùng. Anh muốn có lại cảm giác ấy, dù chỉ 1 lần mà thôi. Đó là lý do anh muốn Nguyên làm GF của m'. Nhưng hôm nay gặp chuyện đó trên xe buýt, anh vô cùng tức giận. Nếu là anh em trong hội thì thế nào anh cũng cho họ 1 trận. Không phải vì anh là con của chủ tịch nên họ nể mà là anh có năng lực thật sự. Nếu anh mắc lỗi thì cũng bị phạt như mọi ng', ko có hình thức giảm nhẹ mà thậm chí còn phạt nặng hơn. Tuy chỉ là con trai của Vũ Tùng, nhưng anh được ông rất mực yêu thương và còn coi như con đẻ nữa. Anh cũng rất kính trọng ng' cha nuôi của m'. Nếu ngày xưa ông ko xuất hiện và cứu anh khỏi bọn lâm tặc thì ko có Hoàng Minh Kiên ngày hôm nay. Anh biết rõ hội Tam Anh là 1 tổ chức mafia lớn, rất có uy trong thế giới ngầm, nhưng cũng biết rất rõ rằng hội Tam Anh ko làm điều gì sai, trái với luân thường đại lý. Các vụ giết ng' xảy ra được nghi ngờ là do hội Tam Anh làm đều là các vụ thanh trừng

cầu các tổ chức khác mà nhờ hội Tam Anh đứng ra dàn xếp bằng lời nói nhưng bên kia ko nghe. Và kết quả tất yếu là có ng' chết. Nhưng ko phải do hội Tam Anh làm. Những vụ giết ng' mà do hội làm từ ngày thành lập đến giờ có thể đếm trên đầu ngón tay. Tuy nhiên đó toàn là những vụ lớn, phải có chừng hơn 10 ng' trở lên, có dính dáng đến những tổ chức ngầm lớn ở nước ngoài và có ảnh hưởng đến lợi ích của quốc gia và các tổ chức trong nước khác. Vì vậy, ngay cả những tổ chức có uy ở châu Âu cũng rất ngại khi động đến hội Tam Anh. Nói trắng ra thì hội Tam Anh là ăn trong sạch, ko có điểm yếu gì để cho những hội khác nắm thóp đe dọa. Và điều tất nhiên là hội Tam Anh ko vướng vào những phi vụ làm ăn dơ bẩn như: buôn bán vũ khí, cocaine, hay giết ng' thuê những hội khác. Vậy mà, hội Tam Anh lại luôn nằm trong tầm ngắm của Interpol vì bọn họ ko tin 1 tổ chức xã hội đen lại làm ăn trong sạch đến vậy. Họ tìm mọi cách để moi ra được những sơ hở cầu hội nhưng khổ nỗi, có sơ hở j đâu mà moi cơ chứ.

Lại nói đến Nguyên, anh tự nhủ rằng:

- Thua keo này ta bày keo khác. Em vừa mừng tôi khi này thì tôi sẽ để cho em phải chịu hình phạt gấp đôi. Em sẽ là của tôi. Sẽ ko thoát khỏi tay tôi đâu đâu Nguyên Anh.

Hôm nay bác Hoàng chính thức về hưu và trưởng phòng mới lên thay. Một cuộc họp được mở ra để giúp sếp nắm được tình hình của phòng trong thời gian gần đây. Kiên là trưởng phòng mới, đó là điều mọi ng' đều biết trước và ai cũng thích anh, chỉ trừ 1 ng' ra. Là Nguyên. Cô rất ác cảm với chàng trai này. Và thật bực m' hơn nữa, trong cuộc họp, anh ta đưa luôn ra chủ đề trong tháng và buộc Nguyên thực hiện chủ đề này. Sẽ chẳng có chuyện gì cả vì Nguyên rất cso năng lực. Nhưng vấn đề ở chỗ là Kiên bắt Nguyên giao phần phác thảo cầu bản mẫu vào chiều nay, khi hết giờ làm. Trời đất ơi, nếu là 1 chủ đề dễ thì còn được. Đằng này lại là chủ đề Dạ hội. Thôi rồi. Chủ đề này thì Nguyên chưa làm bao giờ. Nhưng đành chịu. Sếp giao chẳng lẽ lại chối đây đẩy. Thế thì khác nào nói rằng m' ko có năng lực.

Ngồi cắn bút cả buổi sáng, Nguyên ko tìm được ý tưởng nào hay cả. Toàn những cái cũ rích. Nguyên biết đã là váy dạ hội thì phải nhẹ nhàng, nhưng cô lại muốn cho bộ thiết kế của m' phá cách 1 chút. Tức là có pha trộn những nét nghịch ngợm, hài hước, lại có sự đứng đắn và mềm mại của một chiếc váy dành cho phái nữ. Trưa nọ, Nguyên cũng bỏ bữa trưa luôn. Ngồi trong văn phòng mà thấy rất bực m'.

- Tại sao m' ko nghĩ ra được ý tưởng nào nhỉ?

- Tại sao thiết kế váy dạ hội lại khó như vậy?

- Tại sao...?

Hàng loạt câu hỏi lại sao được đặt ra. Nguyên ko oán trách ai cả. Mà cô chỉ tự mắng m' bất tài, ko nghĩ ra được ý tưởng nào hay ho. Nhìn qua cửa sổ, thấy học sinh trường cấp III bên cạnh đã tan. Đúng thời. 11h45' rồi còn gì. Những chiếc áo sơ mi trắng của nam, tà áo dài bay phấp phới cầu nữ, nhìn từ trên cao xuống đã tạo nên một bức tranh thật đẹp

- AAAAAAAA. – Nguyên kêu lên (vì mọi ng' đi ăn hết rồi, chỉ còn lại m' cô ở trong phòng mà thôi) – Tại sao m' ko nghĩ ra nhỉ. Đồng phục học sinh.

Lục trong túi xách chiếc máy ảnh kỹ thuật số, Nguyên mở đến những tấm ảnh chụp hồi cấp III. Đồng phục của trường cô ngày đó rất đẹp. Váy màu xanh dương nhã nhặn, áo trắng, viền xanh dương, thắt caravat, lại có phù hiệu hình bông hoa nữa chứ. Nhìn vừa cá tính lại dịu dàng. Xem xong 1 lượt những bức ảnh, cô bắt tay vào vẽ.

Đã 5h rồi. Đến h tan làm. Nguyên cũng vẽ xong. Nhìn lại những bộ thiết kế của m', phải nói rằng cô khá hài lòng. Nhưng khi xem kỹ thì vẫn thấy nó thiếu thiếu 1 cái j đó.

- Ừm. Có vẻ như chưa được ổn lắm. – Cô tự nhận xét và bắt đầu xem lại từng mẫu một. Phát hiện ra những sai sót cầu m', cô bắt đầu sửa lại. Khi xong việc thì mọi ng' trong phòng đã về hết. Nhưng cô tự khen m' ngày hôm nay đã hoàn thành bộ thiết kế gồm 15 tác phẩm mà cô cho là khá thành công. – Ừa. Anh ta kêu m' nộp mà về mất tiêu rồi thì làm sao. Thế mà cũng... – Nguyên bỏ dở câu nói khi thấy phòng của sếp vẫn sáng đèn. – À, thì ra anh ta vẫn chưa về.

Gõ cửa phòng, Nguyên bước vào:

- Tôi làm xong rồi.
- Chậm 1 tiếng so với yêu cầu. – Kiên cầm lấy bản vẽ và nói.
- Anh có vẽ được ko mà chê ng' khác.
- Đây chỉ là 1 thử thách với em thôi. Tôi muốn xem năng lực của em như thế nào mà có nhiều ng' khen như vậy. – Lật lật, xem xét mấy mẫu thiết kế mà Nguyên vừa đưa, anh nói tiếp – Cũng được. Đưa ý tưởng đồng phục học sinh vào đây. Mới lạ. Nhưng những bộ này chỉ hợp để đi dự prom cho học sinh cấp III hay sinh viên thôi. Làm sao có thể mặc những bộ như vậy để đi dự những buổi tiệc quan trọng cấp cao được.
- Khi yêu cầu tôi vẽ, anh đâu có nói dành cho dịp như thế nào. Đây là tôi thiết kế theo xu hướng trẻ trung, năng động. Chứ ko phải theo phong cách cổ điển. – Nguyên nạt lại.
- Cãi được lắm. Em vẽ cũng được. Luyện thêm ít lâu nữa thì sẽ khá hơn.
- Hừ. Giờ tôi về được chưa.
- Chưa. Bao giờ tôi xem xong thì em mới được về.

Nguyên đành ngồi xuống chiếc ghế để ở bên cạnh bàn làm việc của Kiên(vì cả phòng có mỗi 1 cái thôi). Liếc mắt quanh căn phòng, Nguyên chợt nhìn thấy 1 tập giấy quen quen ở trên bàn làm việc Kiên. Cầm lấy tập giấy, cô ngạc nhiên:

- Anh lấy đâu vậy?
- Nhặt được.
- Ở đâu?
- Xem nào. Hôm đó tôi vào công ty gặp chủ tịch thì va phải 1 cô gái ở chỗ thang máy, hình như là cầu cô ta làm rơi. Em thấy sao?
- Thì ra anh là cái gã chết tiệt đội mũ le hôm đó. Làm tôi về nhà tìm muốn chết mà ko thấy.
- Của em sao? – Kiên ngẩng mặt lên, ngạc nhiên hỏi.
- Không của tôi thì của ai. Bộ anh ko nhìn thấy chữ Pooh N.A to đùng ở đây hả. Xong chưa để tôi còn về. Đồ vô lại.

Kiên nhìn chằm chằm vào Nguyên. Anh cso làm j cô đâu mà cô lại mắng anh là đồ vô lại vậy nhỉ? Bất giác, anh kéo Nguyên lại gần và hôn cô. Mắt nguyên mở tròn xoe. Cô thụ động đón nhận nụ hôn ngọt ngào của anh. Cô tức giận nhưng len lỏi trong sự tức giận là hạnh phúc mà chính cô ko hề hay biết. Một lúc lâu sau, Kiên mới buông cô ra, mỉm cười với cô và khẽ nói vào tai cô rằng:

- Nhất định tôi sẽ dành trọn 3 nụ hôn đầu tiên của em. – Kiên cười lần nữa. Nhìn anh giống hệt 1 thiên thần.

Vừa bước ra khỏi công ty, điện thoại reo. Kiên xem số điện thoại của ng' gọi đến. Là ông Tùng, bố của anh. Vội vàng bắt máy, anh lễ phép:

- Dạ, con nghe.
- Có tung tích của Nguyên Anh rồi. Con về ngay nhà. Nhanh lên.
- Dạ vâng. – Kiên đáp và đập máy ngay. Bắt vội vàng một chiếc taxi, anh đi về ngôi biệt thự ở ngoại ô thành phố, nơi mà bố của anh đang đợi ở đó.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 4

4. – Chương 4

Chương IV: Bí mật hé mở.

Kiên đã về được 1 lúc nhưng Nguyên vẫn ngồi ở đó, đưa tay sờ mãi lên môi. Và thật không thể tin được. Cô... cười. Một nụ cười hạnh phúc mà kể từ ngày ông Quân, bà Loan ra đi thì nó vẫn chưa xuất hiện trên môi cô lần nào. Đột nhiên, như thoát khỏi cơn mộng mị, cô lắc đầu mạnh và tự hỏi:

- Mình đang nghĩ cái quái nhĩ thế nhĩ? Trời ạ.

Nguyên vợ vội túi xách rồi ra về.

Đã gần 7 h tối. Nguyên đang đi bộ từ bến xe buýt về nhà. Ngôi nhà của cô nằm ở gần ngoại ô thành phố, trong 1 con hẻm nhỏ. Ở đây yên tĩnh nhưng ít ng' qua lại. Hiếm lắm mới thấy có một vài chiếc ô tô hay xe máy chạy qua. Vậy mà hôm nay vừa về tới đầu hẻm, cô đã nhìn thấy 1 hàng 8 chiếc Camry đậu trước hẻm rẽ vào nhà cô. Hơi ngạc nhiên và có 1 vài thắc mắc nhưng cô bỏ qua. Biết đâu có hàng xóm mới chuyển tới thì sao? Đến cổng nhà m', cô cho tay vào túi xách lấy chìa khóa. Sau tiếng lạch cạch của chiếc khoá rồi tiếng cọt két của cánh cổng lâu năm vang lên thì có tiếng mở cửa xe ô tô. Chừng hơn 10 ng' mặc vest đen đi tới phía cô, hỏi lịch sự:

- Cô có phải là Vũ Nguyên Anh?

- Ừm...Vâng. Chú là...? – Nguyên ngập ngừng hỏi.

Ng' đàn ông đứng đầu tiên ko đáp lại mà quay về phía sau, khẽ gật đầu ra hiệu cho ng' kế tiếp. Một ng' đàn ông trung niên bước ra khỏi xe cùng 1 chàng trai. Nguyên há hốc mồm ngạc nhiên, chỉ thốt ra được 1 từ:

- Anh...?

Người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười thân thiện. Trời đất. Đó là Vũ Tùng. Và ông ta đang cười với Nguyên. 1 nụ cười thật sự. 2 cha con Vũ Tùng đến đây làm gì?

- Nguyên Anh. – Ông Tùng lên tiếng.

- Ông... ông... vừa gọi cháu hả? – Nguyên lắp bắp.

- Em không định để khách đứng ở ngoài đấy chứ? – Kieen chen vào và cùng cha m' bước vào nhà Nguyên rất tự nhiên.

Tay run run rót trà vào tách, Nguyên vụng về để 4 chén trà mời ông Tùng, Kiên và 2 ng' cận vệ đi cùng.

- Chắc con rất ngạc nhiên khi ta đến đây. – Ông Tùng nói phá tan bầu không khí im lặng và nặng nề.

- Ông...ông...đến đây có chuyện gì vậy? – Nguyên lắp bắp mở miệng hỏi?

- Thực ra, hôm nay ta đến đây là muốn kể cho con nghe 1 câu chuyện.

Và ông Tùng bắt đầu kể. Từ chuyện vụ tai nạn giao thông năm xưa, đứa bé bị thất lạc và đến tận bây giờ. Cuối cùng, ông chốt lại 1 câu:

- Và con là đứa bé đó.

- Cái gì? tại sao cháu cso thể là đứa bé đó được? – Nguyên hét lên. Cháu là con đẻ của bố mẹ cháu.

- Nguyên Anh. – ông Tùng nói nhẹ nhàng – Chú Hoàng là ng' của ta. Ông ấy tính cở biết được việc này khi con đưa cho ông ấy xem chiếc lấc chân. Sau đó, ta đã cho ng' điều tra về thân thế của con. – Ng' đàn ông đứng bên cạnh ông Tùng mở cặp, lấy ra 1 tờ giấy và đưa cho Nguyên xem.

Giấy xét nghiệm AND. Trên đó có ghi rõ ông Vũ Tùng và cô Vũ Nguyên Anh có quan hệ huyết thống. Và ông Vũ Bình và cô Vũ Nguyên Anh có quan hệ cha con.

- Vậy là sao? – Nguyên cứng giọng hỏi.

- Con ko phải là con giá của ta mà là cháu gái ruột của ta, gọi ta bằng chú. Cha của con là anh trai ruột của ta, Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Sky.

- Cái gì? – Nguyên bật dậy và hét lên. – Cháu là con gái cậu chủ tịch, chủ tịch là anh trai cậu ông. Vậy là sao?

- Con là bé gái duy nhất của gia tộc họ Vũ. 20 năm nay, gia đình vẫn đi tìm con nhưng ko thấy.

- Không thể nào. – Nguyên lại hét lên. – Làm sao cháu có thể là đứa bé đó. Làm sao cháu cscso thể là con gái của gia tộc họ Vũ đó. Làm sao có thể.

- Con có thể cho ta xem chiếc lắc đó được ko? – Ông Tùng hỏi trong khi cô gái nhỏ vẫn chưa hết ngạc nhiên.

- Tại sao? – Nguyên quay phắt lại và hỏi?

- Ta chỉ muốn xem nó thôi. Được ko? – Ông Tùng nhắc lại.

- Cháu đã nói rồi. Cháu ko phải là ng' nhà họ Vũ. Ông tìm nhầm ng' rồi. Cháu ko có chiếc lắc nào cả. – Nguyên chối, mắt nhoe đi và cô gần như sắp mất tự chủ đến nơiw.

- Con là ng' nhà họ Vũ. Đó là sự thật. Mà sự thật thì ko thể thay đổi được. hãy cho ta xem chiếc lắc.

Bất giác, Nguyên gật đầu và đọc một lèo như 1 cơ robot được lập trình sẵn:

- Ngăn kéo thứ 3 từ dưới lên ở tủ kê ngay sát cửa ra vào trên phòng cháu, lầu 2.

Kiên phẩy tay, 1 trong 2 ng' cận vệ đi cùng chạy lên lầu. 2 phút sau, anh ta xuống với 1 cái túi nhỏ đựng chiếc lắc chân bên trong. Ông Tùng lấy ra chiếc lắc chân bằng vàng bé tí xíu. Tay ông hơi run run khi cầm nó. Đây là chiếc lắc mà ngày xưa, khi Nguyễn Anh mới sinh ra thì chính mẹ ông, bà Doãn, đã tự tay đeo chiếc lắc này để đánh dấu đứa cháu gái yêu quý của bà. Trên đó còn khắc rõ, ngày tháng năm sinh, tên của Nguyễn Anh và cả ký hiệu cầu gia tộc họ Vũ nữa. Ông Tùng nâng niu, mân mê chiếc vòng như một vật dễ vỡ và chỉ cần ông lơ tay ra 1 chút là nó sẽ tuột ra khỏi tay ông ngay. Ông khóc. Lần đầu tiên, Nguyễn nhìn thấy nước mắt của 1 ông trùm mafia. Đột nhiên, ông với tay ôm trầm lấy Nguyên, nói trong niềm hạnh phúc:

- Cuối cùng thì ta cũng tìm được con rồi, Nguyễn Anh.

- Cái gì? – Nguyên lại há hốc mồm ra và hét lên. – Cái gì mà con giá, cháu gái chứ. Các ng' hãy ra khỏi nhà tôi ngay lập tức. Ngay lập tức. Tôi ko muốn nhìn thấy các ng' thêm 1 lúc nao nữa.

Ông Tùng hơi bất ngờ và ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó, lấy lại được phong thái bình tĩnh vốn có, ông nói nhẹ nhàng:

- Đó là sự thật. Con cần có thời gian để hiểu và chấp nhận nó. Ta sẽ quay lại sau.

Nói rồi, ông Tùng đứng lên và đi ra ngoài cùng Kiên và 2 ng' cận vệ.

Khi tiếng xe ô tô mất hẳn thì Nguyên mới khóc. Những giọt nước mắt mặn đắng lăn dài trên gò má. Cô sụp xuống sàn, tựa lưng vào ghế sofa. Cố gắng kiềm hcees những giọt nước mắt nhưng chúng vẫn tuôn ra.

Cánh cửa đột nhiên bật mở và 1 ng' bước vào. Quệt vội những giọt nước mắt ương bướng, Nguyên ko ngẩng mặt lên, lớn tiếng nói:

- Tôi đã bảo các ng' đi rồi cơ mà. Tôi ko phải là đứa bé đó. Đi đi trước khi tôi nổi giận.

Như ko nghe thấy gì, ng' đó vẫn tiếp tục bước vào, và ngồi xuống bên cạnh cô, đưa tay lau giùm cô những giọt nước mắt. Là Kiên.

- Sao anh lại ở đây? Đồ đáng ghét. Tôi ko cần ai cả. Tôi là con của bố mẹ tôi. Đi đi.

Kiên vẫn im lặng, ko nói gì. Anh thấy thương Nguyên vô cùng. Anh xót xa cho cô. Nhìn cô khóc mà trong lòng anh đau như cắt.

- Tôi bảo anh đi đi cơ mà. Tôi ko cần sự thương hại và những lời nói dối trá của các ng'. – Nguyên gào lên.

- Khóc đi. – Kiên lên tiếng. – Hãy khóc đi. Khóc ko phải chứng tỏ m’ là 1 con ng’ yếu đuối đâu. Tôi có thể cho em mượn vai. – Kiên kéo cô ngồi xuống cạnh m’. Nhưng Nguyên lại có ý chống đối. Nhưng nhanh hơn Nguyên một bước, Kiên vòng tay ôm chặt lấy cô gái nhỏ, thì thầm:

- Đừng giữ trong lòng. Khóc sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Và lúc này, Nguyên ôm lấy anh và bật khóc 1 cách ngon lành.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 5

5. – Chương 5

Chương V: Hiểu và...!

Mở mắt ra, Nguyên thấy mình đang nằm trên giường trong phòng của cô. Ở chiếc bàn bên cạnh còn có 1 cốc sữa và 1 tờ giấy. Nhớ ra chuyện tối qua, cô chỉ hy vọng đó là 1 giấc mơ, một cơn ác mộng mà thôi. Nhưng khi đọc xong những gì viết trên tờ giấy thì cô biết tất cả mọi chuyện xảy ra tối qua đều là sự thật, một sự thật phũ phàng. Tờ giấy ghi: “Sự thật ko tàn nhẫn khi ta biết cách chấp nhận nó, chỉ tàn nhẫn khi ta cố chối từ. Hôm nay em có thể nghỉ làm để suy nghĩ về những gì đã qua. Nhưng chỉ hôm nay thôi. Phải hiểu và chấp nhận nó. Kiên.”

Kiên nói cô phải hiểu và chấp nhận nó. Nhưng làm sao cô có thể hiểu và chấp nhận được một điều mà cô chưa từng nghĩ tới, chưa từng phải đối mặt. Nó quá ư tàn nhẫn. Đầu tiên, cô phải là con đẻ của bố mẹ mình. Sau đó, ông trùm mafia đến nói với cô rằng cô là cháu của ông ta và là con đẻ của chủ tịch hội đồng quản trị công ty nơi cô đang làm việc. Rồi bây giờ cô phải hiểu và chấp nhận nó nữa. Nguyên phải làm sao? Có quá nhiều bí mật mà cô phải tiếp nhận, cũng có quá nhiều bí mật mà cô ko biết. Liệu còn bí mật nào đang đợi cô ở phía trước ko?

Bây giờ, ngay đến cả việc bản thân mình đang suy nghĩ điều gì cũng ko rõ nữa. Tất cả như một mớ hỗn độn. Không tìm thấy mở đầu và cũng chưa nhìn thấy kết thúc. Nhìn vào 1 vật vô định nào đó bên ngoài cửa sổ, Nguyên tự hỏi bản thân:

- Mình phải làm sao?

Mất 1 hồi lâu ngồi suy tư như vậy, Nguyên mới đứng lên. Sau khi xong xuôi mọi công việc cần làm vào buổi sáng, Nguyên lên phòng và mở máy tính. Gõ từ khoá ‘Vũ Tùng trên Google và nhấn Enter, hàng loạt tin hiện lên. Xem lướt qua một lượt, toàn là những tin tốt về người này. Nó là làm từ thiện cho trẻ em ở trại trẻ mồ côi, xây dựng viện dưỡng lão cho người già neo đơn, xây dựng khu vui chơi cho trẻ em, đầu tư vào cho các học, rồi đến việc ký kết hợp đồng lớn với công ty nước ngoài,... Không thấy thông tin nào hữu ích cả, Nguyên chán nản thở dài. Một ý nghĩ chợt loé lên trong đầu cô. Nghĩ là làm, cô truy cập vào trang web của Interpol. Xem qua một lượt, ko có gì đặc biệt, không thấy có tin tức nào về Vũ Tùng hay hội Tam Anh. Sau đó cô thử check mail của bố mẹ trong trang web này với hi vọng là nó chưa bị delete khỏi list. Gõ ID và pass, rồi Enter, có tin báo đăng nhập thành công. Nguyên mừng rơn. Có khá nhiều tin chưa đọc. Tin nhắn cuối cùng của người có ID là King. Tin này được gửi vào đúng ngày bố mẹ cô gặp tai nạn. Nguyên đã từng nghe bố mẹ nhắc đến King và nghe nói, đây là 1 ng’ bạn thân của 2 ng’ nhưng Nguyên chưa bao giờ gặp mặt và bố mẹ cô cũng chưa bao giờ nói cho cô biết ng’ này là ai. Mở tin nhắn ra xem, 1 văn bản được hiện lên. Nội dung nói về ông Tùng và hội Tam Anh. Cuối cùng, văn bản được chốt lại: Hội Tam Anh không phải 1 tổ chức mafia bình thường và Vũ Tùng ko phải người xấu. Hội hoạt động vì mục tiêu chung của quốc gia.

Kết thúc, Nguyên ko tin vào những gì mình đọc được và nhìn thấy. Cô xem đi xem lại tin nhắn này nhiều lần. Một câu hỏi to đùng được đặt ra: King là ai mà lại nắm rõ mọi việc trong hội Tam Anh đến vậy?

Tất cả, cô ngồi trầm ngâm suy nghĩ tới những gì cô đọc được về hội Tam Anh và nhân vật King đầy bí ẩn.

Mất cả 1 buổi sáng nghĩ ngợi mông lung, xem xét những tài liệu mà bố mẹ cô để lại cũng những thông tin trên mạng, Nguyên đành phải thừa nhận một điều mà cô không thích nhưng đó là sự thật: Tam Anh hội và Vũ Tùng ko xấu, họ là một tổ chức mafia đặc biệt.

Tất cả những điều trên đều là sự thật. Cô phải làm sao để đối mặt với sự thật này. Làm sao để chấp nhận được nó. Lúc trước, ông Tùng nói cô cần có thời gian để hiểu và chấp nhận sự thật. bây giờ cô đã hiểu rồi. Vậy còn chấp nhận thì sao? Đó là vấn đề.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 6

6. – Chương 6

Chương 6:...CHẤP NHẬN.

Thức dậy với thể trạng mệt mỏi vì ngủ không đủ giấc và ngon giấc. Nguyên nặng nề bước ra khỏi giường. Tâm trạng chán nản. 10h để làm xong mọi nghĩa vụ với bản thân vào buổi sáng, cô gái nhỏ vớ lấy cái túi xách để lẩn lóc trên sofa và đi làm.

Khóa cửa, bước ra khỏi nhà. Đạp ngay vào mắt Nguyên là chiếc Lexus IS mui trần màu xám bạc đậu ngay ở cổng. Chủ nhân của chiếc xe mặc bộ vest đen, ko thắt calavat, đeo kính đen bước xuống xe và cúi chào cô.

- Chào tiểu thư của tôi. Hôm nay tôi có hân hạnh đưa tiểu thư đi làm ko? – Anh chàng cất tiếng hỏi trong khi Nguyên vẫn mở tròn mắt ngạc nhiên.

- Sao anh lại ở đây? – Nguyên ú ớ.

- Ủa? Sao lại ko nhỉ? Tôi hoàn toàn có thể ở đây chứ. – Kiên mỉm cười tinh nghịch. – vậy tôi có điểm phúc được đưa tiểu thư đi làm ko?

- Không cần. Tôi tự đi được.- Nguyên từ chối 1 cách lịch sự nhất có thể.

- Tôi đến để đưa em đi làm. Đi thôi. – Kiên cầm tay Nguyên và kéo lên xe. Nhưng bằng 1 hành động cương quyết, Nguyên vùng mạnh tay ra.

- Đón tôi? Xin lỗi. Tôi không phait trẻ con. Tôi có chân và tôi có thể tự đi được. Còn bây giờ, làm ơn tránh ra và để cho tôi đi. – Nguyên thét ra 1 tràng dài.

Không nói gì. Kiên nhìn chằm chằm vào cô gái nhỏ đang đứng cạnh m'. Rồi nhanh như cắt, anh(đành phải) “lôi” mạnh Nguyên lên xe. Và trước khi Nguyên kịp có bất kỳ phản ứng gì thì dây an toàn đã đuwocj thắt vào rất cẩn thận.

- Anh làm cái quái j vậy? – Nguyên gắt lên và loay hoay mở chốt dây an toàn. – Chết tiệt. – Cô lại gắt lên kkkh không thể nào mở được. Cái chốt chết tiệt. Cứ như nó bị kẹt ở đâu vậy. – Cho tôi ra. Tôi có thể tự đi được. Anh làm cái quái j với cái dây này vậy.

từ nãy đến giờ, Kiên không nói gì, chỉ tùm tùm cười. Khi nhìn thấy vẻ mặt tức tối và bất lực của Nguyên thì anh lại muốn phá ra cười nhưng ngay lập tức, anh kìm lại được, quay sang phía bên trái, anh nói:

- Ừm...Em nghĩ rằng xe của con trai trùm mafia lại dễ mở đến vậy sao? Đây là loại khóa đặc biệt và chiếc xe cũng đặc biệt luôn. Nếu ai có ý định ăn cắp chiếc xe này hì em bảo họ coi chừng đấy nhé. Còn nếu em có ý định tháo dây an toàn ra thì đừng làm vậy. Vì phải có chìa khóa. – Kiên phá ra cười khi nói xong câu cuối cùng và anh còn cầm chiếc chìa khóa lủng lẳng trên tay như để chọc ai đó đang tức giận, mặt đỏ phừng phừng.

- Khi nào tôi ra được khỏi đây thì anh hãy cẩn thận. Không bao giờ tôi tha thứ cho anh chuyện ngày hôm nay đâu.

- Vậy hả? – Kiên vẫn cười mặc dù anh đang cố kiềm chế. Khóe môi của anh vẫn đang động đậy khiến Nguyên càng tức thêm.

- Bây giờ thì đi được chưa. Tôi không muốn bị muộn làm.

- OK. – Kiên đáp ngắn gọn và nhún ga. Chiếc xe mới đầu còn đi từ từ để qua khúc quanh. Khi ra đến đường quốc lộ, nó lao vút đi như một mũi tên.

- Đi đâu vậy? – Nguyên hét lên để Kiên có thể nghe thấy tiếng m’ – Đây đâu phải là đường đến công ty. Không cso tiếng đáp lại từ người ngồi bên cạnh. Chỉ có tiếng gió ù ù như tiếng cối say ở bên tai.

- Anh định đưa tôi đi đâu? – Nguyên lại cố gắng hỏi tiếp.

- Trật tự đi. Rồi em sẽ biết. Chắc chắn em sẽ thích nơi đó thôi. Im lặng nhé. Chỉ một chút thôi. OK?

- OK. – Nguyên trầm giọng đáp trả.

Chừng hơn 1h sau, xe dừng lại ở bên cạnh dòng sông đang chảy xiết vào mùa lũ. Quay người qua mở dây an toàn cho người đồng hành, Kiên nói gần như ra lệnh:

- Đi.

Sau đó, anh đột nhiên quay lại và nói thêm:

- Đừng nói gì cho đến khi tôi bảo em nói. OK? ậ đầu.

Bất giác, Nguyên gật đầu.

Lấy 2 còn điều khá to ở ghế sau xe mà Nguyên không hề để ý trong suốt chặng đường, Kiên cầm lấy tay cô gái nhỏ kéo đi về phía bãi cát. Cái nắng cuối tháng 7 có phần dịu dàng hơn, không gay gắt. Đặc biệt là hôm nay. Hôm nay là một ngày có gió. Bầu trời hơi âm u. Có lẽ đó là tín hiệu của một cơn mưa. Hai người cùng thả những con điều bay lên trời. 2 cánh điều lượn đi lượn lại trong gió. NHều lúc tưởng chừng sắp rơi thì nó lại bay cao lên. Chúng bay độc lập, tách rời nhau. Thỉnh thoảng, như trên người, gió cố tình đẩy chúng vào gần nhau. Nhưng khi gần chạm vào nhau thì chúng lại tách ra. Lại lượn lơ, lại chao chao đảo trên bầu trời.

- Em thấy sao? – Kiên bắt ngờ lên tiếng trong khoảng không gian im lặng và nhạt nhòa.

- Sao là sao? – Mắt vẫn hướng theo những con điều, Nguyên hỏi lại.

- 27 năm sống trên đời này, tôi phát hiện ra một điều rằng sống khổng là dễ. – Rồi lại rơi vào sự im lặng đến kỳ lạ. Nguyên không nói gì. Im lặng. Hơi nheo mày lại, mắt vẫn tập trung vào cánh điều đang bay trên cao. Rồi cô đột ngột nói một câu cso về hơi hài:

- Giờ anh mới biết hả? Tôi chỉ mất có 20 năm để nhận ra điều đó thôi.

- Cuộc đời giống như con điều vậy. – Kiên nói, phá tan sự hài hước mà Nguyên vừa gây dựng. – Lúc thăng lúc trầm. Khi mới bắt đầu tung m’ lên bầu trời thì cso cố gắng tung m’ lên thật cao. Khi gặp trở ngại thì nó cố gắng đổi đầu nhưng khi không thể chống cự được nữa thì nó từ từ rơi xuống. Nhưng đến nửa chừng, bằng tất cả những gì nó có và sự ủng hộ của gió, nó lại bay lên cao, phá tan những trở ngại nó gặp. NHều lúc tưởng chừng rơi mà lại không rơi. Bay lên à lại không bay được lên cao. Rất trái ngược và khó đoán. Vì vậy ta phải biết cách điều chỉnh sao cho con điều luôn ở vị trí cao nhất có thể. Biến những trở ngại để thành những thuận lợi cho điều lên cao hơn. Cuộc đời tôi và em cũng vậy. Bây giờ em đang gặp khó khăn cũng giống như con điều đang rơi xuống. Để thoát khỏi những khó khăn đó thì em phải biến những khó khăn mà em đang gặp thành thuận lợi. Phải biết chấp nhận và hy sinh. Con điều bay cao nhờ sự điều chỉnh của con người. Em muốn bay cao hơn thì phải dựa vào ý chí và nghị lực của chính mình. Em phải hiểu đuwocj em sai ở đâu khiến em gặp khó khăn và thất bại. Để từ đó điều chỉnh cho phù hợp với những gì đang và cần có. Em hiểu không?

Rồi Kiên lại im lặng. Hai người không nói gì. Mắt đang hướng theo những con điều đang chấp chới trên không. Nguyên chợt nhận ra mình rất cố chấp và ương bướng. Tại sao cô không mở lòng ra để mọi người cùng bước vào và chia sẻ những khó khăn với cô. Tại sao cứ phải giữ tất cả trong lòng để rồi một ngày chợt thấy mình bất lực và vô dụng.

Kiên nói đúng. Cô đang gặp khó khăn. Nhưng cô lại không chấp nhận nó. Cô cố gắng chôn tránh vì cô không muốn mất đi những gì mình có dù là vô hình hay hữu hình để vượt qua những rào cản ở phía trước. Đến bây giờ cô hiểu rằng mình phải chấp nhận những khó khăn, chấp nhận sự thật và chấp nhận hy sinh một phần của mình, trong đó có cả những ký ức để sống với niềm vui và cuộc sống mới. Cũng tràn đầy hạnh phúc nhưng với những con người khác và với một cuộc sống khác. Hạnh phúc theo một cách khác. Có lẽ, ở trên cao, bố mẹ nuôi của cô cũng mong cô như vậy.

Trời đã lác đác những giọt mưa nhỏ. Gió mạnh hơn. 2 con điều bay cao hơn, xa hơn. Nhắm mắt lại và cảm nhận những giọt mưa chạm nhẹ vào má mình. Cô mỉm cười hạnh phúc. Miệng khẽ hát theo một điệu nhạc.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 7

7. – Chương 7

Chương 7: THỂ GIỚI MỚI.

Tối hôm đó, khi đưa Nguyên về, Kiên khẽ nói:

- Chắc hôm nay em hiểu những gì tôi nói chứ?

- Hiểu. Vào nhà đi. – Nguyên lục đục mở cổng và mời anh vào nhà. – Tối nay anh có thể nấu cơm cho tôi được ko? Coi như là tôi nhờ anh đấy.

- OK. Nhưng tôi không chắc tôi nấu ngon đâu.

- Sao cũng được. Lâu lắm rồi tôi không ăn một bữa cơm nào ra hồn cả. Cảm ơn.

Nói rồi Nguyên đứng dẹp sang một bên để cho Kiên đánh xe vào gara.

Mở tủ lạnh, Kiên kêu lên:

- Em có phải con gái không hả?

- Dĩ nhiên tôi là con gái rồi. Anh ko có mắt à?

- Nhưng tủ lạnh toàn bia với nước ngọt thế này. Mọi khi em ăn gì?

- Mì ăn liền. Thỉnh thoảng Quân ỷ có mang đồ ăn qua.

- Trời đất. Em ở nhà. Tôi ra siêu thị xem có cái gì ko?

- Mất nửa tiếng đi xe máy đấy. Anh làm món j đơn giản thôi cũng được.

- Chỉ mất 15 thôi. Ở yên trong nhà nhé.

Chỉ nói có thế rồi Kiên chạy ra ngoài và thực hiện một cuộc gọi được cho là khẩn. Đứng 15 sau, anh quay lại với 1 “núi” thức ăn trên tay. Xếp những thứ cần thiết ra ngoài, số còn lại anh để vào tủ lạnh. Sau một hồi nấu nướng, lục đục trong bếp, một bàn thức ăn được bày ra. Nhìn vào, Nguyên trầm trồ:

- Anh có phải con trai của trùm mafia không vậy?

- Em có tin bố tôi nấu ăn còn giỏi hơn tôi không?

- Không. – Nguyên lắc đầu quả quyết. – Người bận rộn như chú ấy không thể nào có thời gian để nấu ăn được.

- Nhưng đó là sự thật. – Kiên khẽ mỉm cười. – Ông ấy dạy tôi nấu ăn. Ông nói rằng đàn ông con trai cũng cần phải biết nấu ăn. Có thể không ngon nhưng ít nhất cũng phải biết nấu những món đơn giản nhất để ọi người ăn, đặc biệt là vợ con của mình. Ngày xưa, cũng vì mẹ mà ông học nấu ăn. Ông ngoại tôi có tiêu chuẩn chọn con rể phải biết nấu ăn giỏi như ông ấy.

- Trời đất. – Nguyên há hốc mồm. Rồi sau đó, có vẻ hơi ngượng, cô hỏi tiếp – Vậy, bố tôi có biết nấu ăn không?

- Ừm... Bác ấy cũng nấu rất ngon. Trong 3 anh em thì bác ấy nấu ngon nhất.

Nguyên vui mừng vì Kiên không hỏi hay tỏ thái độ gì khi cô nhắc đến người bố đẻ của mình. Rồi sau đó khi thấy Kiên nhắc đến 3 anh em, cô lại ngạc nhiên hỏi tiếp;

- 3 anh em ư?

- Đúng vậy. Khi nghe đến tên của chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn đối thủ của chúng ta thì em sẽ rõ người em út là ai. – Kiên bình thản ngồi xuống xới cơm. – Ngồi đi. Em đang đói mà. Đúng không?

Nguyên ngồi xuống đối diện với anh như một con robot.

- Đừng nói với tôi là ông Vũ Bách.

- Chính là ông ấy đó. – Anh đưa cho Nguyên bát cơm và gấp một ít thức ăn vào.

- Nhưng...?

- Nhưng tại sao lại là đối thủ của nhau chứ gì? – Chưa để Nguyên nói hết câu, Kiên tiếp lời. – Em đừng nghĩ có sự bất hoà đấy nhé. Không phải vậy đâu. Thực ra trên thực tế, VXP cũng không phải công ty đối đầu với chúng ta. Nếu chú ý kỹ thì chưa bao giờ 2 công ty này ra sản phẩm cùng một thời điểm, chưa bao giờ có các scandal liên quan đến 2 công ty như ăn cắp mẫu thiết kế hay những chuyện tương tự. Thậm chí còn giúp đỡ và hợp tác với nhau. Chẳng hạn sự kiện 435 đó. Nếu không nhờ cso VXP thì cso lẽ Sky phá sản. Nhưng đột mà mẫu thiết kế của của VXP bị Moon đánh cắp, nếu không nhờ chúng ta thì VXP sẽ bị thiệt hại nghiêm trọng. Đúng không? – Kiên dừng lại một chút, thấy Nguyên vẫn đang chăm chú lắng nghe, anh tiếp – Mặc dù bác Bình nói là cạnh tranh công bằng nhưng thực ra đó là giúp đỡ nhau. Chưa bao giờ cso sự cạnh tranh giữa VXP và Sky cả. Thôi. Từng đó là đủ cho ngày hôm nay. Sau này em sẽ biết thêm. Giờ thì ăn đi trước khi đến 8h tối.

Suốt cả bữa ăn đó, Nguyên hỏi về quá khứ của Kiên nhưng anh không kể quá nhiều. Chỉ nói rằng m' là con nuôi của ông Tùng. Hết. Cô rất tò mò muốn biết thêm nhưng cô cần giữ phép lịch sự tối thiểu; không đào quá sâu vào quá khứ của người khác khi không cần thiết.

Sau khi rửa bát xong, ngồi xem TV cô mới khẽ hỏi Kiên:

- Kiên này.

- Sao?

- Nếu tôi nhận lại gia đình của mình thì tôi còn được ở đây nữa không?

Một chút ngạc nhiên và bất ngờ thoáng qua mặt Kiên. Nhưng ngay sau đó, lấy lại phong thái bình tĩnh vốn có, anh trả lời:

- Cái này thì tùy vào em thôi. Nếu thích em có thể ở lại. Nếu không thì cùng dọn về ở với mọi người bên ngoại ô phía đông. Chắc chắn bác Bình sẽ không ép buộc đâu. Bác ấy sẽ để em tự lựa chọn. Nếu như vậy thì bác ấy sẽ qua thăm em hàng ngày mất.

Nguyên cảm thấy rất vui mừng. Như vậy thì cô vừa có thể có niềm hạnh phúc với gia đình mới, vừa có thể không phải xa bố mẹ nuôi của mình.

- Nhưng... – Kiên chột nói thêm – Em phải dọn về ở với bà nội, bác và chú cùng các anh em ít nhất là 4 tháng rồi sau đó mới về đây được. Và điều quan trọng là lúc nào cũng có vệ sĩ bảo vệ nghiêm ngặt. Nhưng em sẽ không phát hiện ra đâu.
- Tại sao lúc nào cũng cần vệ sĩ. Có nguy hiểm gì đâu?
- Thực ra thì khi đã trở thành một phần của gia tộc họ Vũ thì đều rất nguy hiểm. Thậm chí không phải là một phần. Chỉ cần bắt gặp em đi với ai của ng' trong nhà mà thân thiết một chút, ngay lập tức em sẽ bị điều tra. Và nếu như là một phần hay chuẩn bị là một phần của gia tộc thì hãy coi chừng. Em có thể bị bắt cóc bất cứ lúc nào.
- Tại sao? Đừng nói với tôi là một băng đảng nào đó trong thế giới ngầm làm việc này nhé. – Nguyên dè chừng hỏi.
- Quả thực em rất thông minh. Đúng vậy đó. Hội Tam Anh không chỉ của riêng tập đoàn đá quý do bố anh làm chủ đâu mà đó là của toàn bộ gia tộc họ Vũ. Mà người đứng đầu không phải là bố anh, bố em hay chú Bách.
- Vậy là ai? – Nguyên lại tròn mắt ngạc nhiên.
- Có lẽ em không thể đoán ra người đứng đầu đằng sau đâu. Bất ngờ. Đến người trong thế giới ngầm cũng rất ít biết đến. Chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Đó là...
- Đừng nói ra. – Nguyên cắt lời – Để tôi đoán. Là...là...bà nội. bà nội. Đúng không?
- Trời đất. – Bây giờ là lần đầu tiên Nguyên thấy Kiên có thái độ như vậy. Ngạc nhiên đến tột đỉnh. – Trong đầu em có những cái gì vậy? Ngoài anh ra, em là người duy nhất đoán trúng đó. Là bà nội. Bà Doãn. Mà tại sao em biết là bà nội?
- Hồi mới vào làm ở công ty, tôi tình cờ gặp chủ tịch...
- Từ từ. – Kiên ngắt lời. – Không phải chủ tịch mà là bố em.
- Được rồi. Gặp bố tôi đi với một bà cụ chừng ngoài 70 một chút. Ấn tượng của tôi với bà ấy rất sâu sắc. Nhìn già rồi nhưng bà ấy cso đôi mắt rất tinh tường. Cách nói năng và đi đứng của bà cũng rất có phong thái mà tôi chưa nhìn thấy ở ai cả.
- Ra là vậy. – Kiên gật gù. Rồi đột ngột quay sang Nguyên, anh hỏi – Nếu bây giờ mà gặp bố em và bà nội thì em sẽ như thế nào?
- Nghĩa là sao? – Nguyên bắt đầu hốt hoảng – Anh đừng có đùa. Chẳng có cuộc gặp nào ở đây cả. – Cô lắc đầu lia lịa và lùi về phía sau. Trốn tránh
- Nguyên. Nghe này. – Kiên giữ chặt vai cô để cô không thể thoát ra. – Em hiểu những gì mà anh nói khi chúng ta đi thả diều vào sáng nay. Anh biết em sẽ chấp nhận nó. Và anh nghĩ bây giờ em đã sẵn sàng. Anh biết em đã hiểu và em mong gặp mọi người như thế nào khi em hỏi rằng bố em có biết nấu ăn không. Anh cũng biết em mong muốn có được tình yêu thương từ người bố ruột như thế nào sau khi em biết m' không phải là con đẻ của bố mẹ. Và anh biết em yêu mọi người như thế nào. Vì vậy, em phải gặp và nói chuyện với bố em như thế nào. Anh tin là em làm được.
- Không. Anh chẳng biết gì cả. Và tôi cũng không làm được bất kỳ điều gì. Vì vậy làm ơn hãy để tôi yên.
- Nguyên Anh. – Kiên gần giọng. – Nhìn vào mắt anh. – Nói rồi Kiên ngẩng mặt cô lên bắt cô phải nhìn vào đôi mắt của mình. – Em làm được. OK?
- Tôi...
- Nguyên Anh.
- Tôi... tôi...làm được. – Nguyên trả lời yếu ớt.
- Rồi. – Kiên ôm lấy cô trấn an. – Bây giờ chúng ta sẽ ra ngoài đón họ. OK? Anh nghĩ bố em đợi khá lâu rồi đấy.

Đỡ Nguyên đứng dậy, tay ôm sát vào eo cô giúp cô đứng vững trong khi tay chân cô đang bủn rủn.

Mở cánh cổng sắt màu xanh. Một hàng xe Camry màu đen đã đậu ở đó từ bao giờ. Một người đàn ông trung niên đứng ở cổng. Bàn tay ông khẽ run khi Nguyên bước ra. Ánh mắt lộ rõ niềm vui sướng. Đưa 2 bàn tay ra như chờ đón cái gì đó từ cô gái đối diện, ông hạnh phúc.

- Con...c...con gái của ta. – Ông lấp bắp.

Nguyên vẫn đứng im lặng, mặt hơi tái đi khiến ông cảm thấy hơi hẫng.

- Nguyên. – Kiên khẽ thì thầm.

- Em phải làm sao? – Cô hỏi nhỏ. 2 dòng nước mắt chảy xuống.

Không nói gì. Kiên để cho cô tự quyết định những gì mình sẽ làm. Còn Nguyên. Gỡ mình ra khỏi vòng tay của Nguyên, cô bước về phía ông Bình. Khi cách ông một khoảng chừng 3 bước chân. Cô dừng lại. Trong đầu xuất hiện hàng mớ suy nghĩ. Lẫn lộn. Lung tung. Đó là bố đẻ của cô sao? Phải công nhận cô rất giống ông. Đặc biệt là vầng trán cao, hơi dô ra ượng ượng và đôi mắt. Đôi mắt màu đen, nhanh nhạy và quyết đoán.

- Con gái. – Ông Bình nói rõ ràng và chân ông tiến thêm một bước nữa về phía Nguyên.

Quay lại phía sau nhìn Kiên. Anh vẫn đứng đó. Nhìn cô mỉm cười khích lệ. lại cặm chạp tiến thêm một bước nữa về phía trước. Khoảng cách cậu cô và ông Bình bây giờ rất ngắn. Chỉ thêm 1 bước chân nữa thôi là cô có thể chạm vào ông, ôm lấy ông mà khóc. Nhưng cô cất tiếng hỏi:

- Chủ tịch là bố con ư?

- Phải...phải... – Ông Bình lại lấp bắp. – ta là bố của con đây. Nguyên Anh của ta. – Rồi ông cố gắng đưa bàn tay ra phía trước. Cố gắng chạm vào con gái. Và lúc này như không kiềm chế nổi nữa. Cô vội vã bước nốt bước chân cuối cùng tới bên oà khóc nức nở như đứa trẻ.

- Tối nay con sẽ về luôn chứ. – ông Bình uống tác trà con gái vừa rót cho và hỏi.

- Bố. Sau này con có thể dọn về đây ở không?

- Được. Nhưng ta có 2 điều kiện. Không phải quá đáng hay gì đâu. Mà ta chỉ muốn đảm bảo an toàn cho thôi.

- Vâng. – Cô ôm lấy bố nũng nịu như đứa trẻ.

- Con sẽ phải dọn về nhà bên ngoại ô phía đông ở ít nhất 4 tháng. Sau khi dọn về đây thì Kiên sẽ dọn đến cùng con. Thằng bé sẽ là vệ sĩ của con. Nó là người ta tin tưởng nhất.- Vừa vuốt tóc con gái, ông vừa nói.

- Vâng. Con không có ý kiến gì. Nhưng mai con đi không được ạ?

- Bà nội đang rất mong con ở nhà. Chỉ vì mắc một số chuyện mà không thể đi được. nên có lẽ con phải đi luôn đêm nay.

- Vâng.

- Ta phải đi trước để báo cho bà con chuẩn bị tinh thần. Lát nữa Kiên sẽ đưa con về. À còn một điều nữa.

- Khi bước ra cửa, ông Bình quay lại nói thêm. – Con phải gọi Kiên là anh và xưng em. Đó là quy tắc trong nhà. Họ Vũ ta không phân biệt vai vế thứ bậc mà phân biệt theo tuổi tác. Hơi thiệt cho con nhưng đó là quy tắc. Con đừng nghĩ ta nghiêm khắc nhé.

- Dạ không sao đâu. Nhưng bố ơi. – Nguyên gọi với lại – Sáng mai bố có thể nấu bữa sáng cho con không?

- Dĩ nhiên rồi. – Ông Bình cười sảng khoái. – 1 tuần tới con sẽ nghỉ làm để sắp xếp một số việc.

- Vâng.

- Bà nội có ghé không?- Vừa sắp mấy thứ đồ lặt vặt vào túi xách, Nguyên vừa hỏi
 - Không nhưng là người sống hơi nguyên tắc một chút. Em phải thật cẩn thận khi nói chuyện với bà vì em dễ bị hớ haim. bà luôn vận vẹo được bất kỳ trong trường hợp. Nếu ai mà không quen thì dễ bị chết yểu vì đau tim đấy.
 - Rồi. Giờ chúng ta đi.
 - Em không cần khoá cổng đâu. Sẽ có vệ sĩ canh ở đây cả đêm.
 - Tại sao lại có quy định lớn tuổi hơn gọi bằng anh?
 - Sau này em sẽ biết. Khi anh em trong bang hội cúi đầu chào em là cô chủ thì em cũng phải cúi đầu chào lại. Tùy theo người mà gọi bằng anh hay chú, bác. Sẽ không có ai là em đâu. Vì em là người trẻ tuổi nhất.
- Nguyên im lặng không nói gì nữa. Từ bây giờ, cô sẽ bước vào một cuộc sống mới. Sẽ sống với những con người mới. Cô sẽ cố gắng thực hiện tốt nhiệm vụ là một người con, một người cháu của mình. **THẾ GIỚI MỚI ĐANG CHỜ ĐÓN CÔ.**
- Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 8

8. – Chương 8

Chương 8: Người mới và những thắc mắc.

Chiếc xe dừng lại trước cổng căn biệt thự nằm ở ngoại ô phía đông được canh phòng cẩn thận. Sau khi đưa các giấy tờ cần thiết cho ng' gác cổng, Kiên lái xe thẳng vào trong gara cách khoảng 10' đi ô tô. Khuôn viên đất của khu biệt thự rất rộng. Qua ánh đèn sáng choang bật khắp từ trong ra ngoài, Nguyên nhìn thấy khung cảnh của khu biệt rất đẹp. Kiến trúc ngôi nhà được sắp xếp rất kỳ lạ. Có vẻ gì đó hơi lộn xộn nhưng không không tạo cho người nhìn cảm giác rối mắt. Mỗi căn nhà có màu riêng biệt và đều đánh số thứ tự dán ở trên tầng cao nhất.

Dẫn Nguyên đi theo con đường nối từ gara đến một căn nhà nằm ở giữa khu, Kiên im lặng, không nói gì. Lặng lẽ nắm tay cô dẫn đi, Kiên cảm thấy bàn tay cô run lên khi bước vào trong phòng khách. Anh vẫn cứ đi về phía trước. Bấm thang máy lên tầng 5, Kiên dừng lại trước cửa một căn phòng có vẻ khá lớn. Cánh cửa mở ra. Nguyên suýt khụy xuống khi nhìn vào bên trong.

Cả một căn phòng sáng choang rộng chừng 500m2 đầy kín cả người. Tất cả đều đứng lên và cúi đầu chào khi Nguyên bước vào trong. Cô cũng vụng về cúi đầu chào đáp lại. Đi theo Kiên, Nguyên nhìn thấy một bà cụ ngồi ở cuối phòng. Mới nhìn thoáng qua, cô đã nhận ra ngay đó là bà Doãn, bà nội của cô. Đột nhiên, trong lòng cô trào lên một cảm giác lạ lùng. Lúu rú chân tay, cô chào bà.

Bà Doãn nhìn cô một lượt rồi nhìn cô rất lâu. Bà đột ngột đứng lên, mỉm cười và phẩy nhẹ tay. Tất cả mọi người đều ngồi xuống. Bà đưa 2 tay về phía Nguyên như muốn ôm lấy Nguyên.

Nguyên lúng túng nhìn bà. Cô đứng im. Khuôn mặt cô không biểu lộ bất kỳ một cung bậc cảm xúc nào cả nhưng trong lòng cô đang rối bời. Cô không biết làm gì cả. Vẫn cứ đứng im nhìn bà. Như một phản xạ tự nhiên, cô đứng nép sau lưng Kiên khi bà Doãn bước xuống và định chạm vào tay cô. Kiên giữ lấy tay Nguyên, nhìn cô mỉm cười khích lệ. Rụt rè, Nguyên bước ra phía trước. Ông Bình đứng ở trên cũng nhìn cô. Lấy thêm can đảm, cô bước thêm một bước nữa về phía trước. Bà Doãn ôm lấy cô. Tự nhiên Nguyên cảm thấy trong lòng ấm áp đến kỳ lạ. Bà vỗ nhẹ vào vai cô và mỉm cười. Sau khi buông cô ra, bà nói, tuy không to lắm nhưng đủ để tất cả mọi người đều nghe thấy:

- Nguyên Anh. Đây là các anh em trong hội hiện đang có mặt trong khu. Còn các anh em, đây là Nguyên Anh. Tiểu thư của chúng ta. Sau 20 năm thất lạc, bây giờ con bé đã trở về. Mong tất cả mọi người đều giúp đỡ để cho con bé thích nghi với cuộc sống mới.

- Vâng. Thừa chủ tịch. – Tất cả mọi người nói to.

- Còn cháu. – Bà Doãn quay sang Nguyên – Cháu nói với mọi người vài câu.

Nguyên nhìn bà rồi nhìn tất cả mọi người ở dưới. Chậm chạp, cô cất tiếng nói, giọng hơi run run:

- Xin chào tất cả mọi người. Cháu mới về đây nên mong mọi người giúp đỡ. Cảm ơn mọi người.

- Vâng. Tiểu thư. – Tất cả mọi người đáp lại. Nguyên khẽ nở một nụ cười tự trấn an mình.

Ông Bình ở phía trên nhìn con gái trồi mẩn. Cô con gái nhỏ của ông giờ đã tím thấy. Nó đã lớn và xinh đẹp. Và điều đặc biệt là cô rất giống với mẹ của mình. Đặc biệt là cái mũi cao thanh tú và đôi môi mỏng, đỏ mọng.

- Thôi được rồi. – Bà Doãn nhìn đồng hồ và nói – Vì bây giờ đã muộn nên tất cả mọi người hãy về nghỉ ngơi cho khỏe. Ngày mai chúng ta sẽ mở một bữa tiệc nhỏ mừng tiểu thư trở về.

- Vâng. Thừa chủ tịch. – Tất cả mọi người dạ ran. Sau khi bà Doãn đi khuất thì mọi người bắt đầu về phòng. Xếp hàng rất chỉnh tề. Không lộn xộn như những người ngoài vẫn nghĩ về một băng nhóm xã hội đen.

Nguyên, Kiên, ông Bình, ông Tùng, ông Bách là những người ra sau cùng.

- Chào mừng con trở về. – Ông Bách dang 2 tay ra ôm lấy Nguyên. – Không ngờ sau 20 năm không gặp, con đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp đường này rồi.

- Thôi nào. – ông Bình xen vào, tách 2 chú cháu ra – để anh còn ôm con gái anh đã chứ. Giờ nó xinh đẹp thế này. Lại còn tài giỏi, ngoan ngoãn. Các chú không có cô con gái đáng yêu thế này đâu. – ông ôm lấy con. Và ông khóc.

- Ô hay cái anh này. – Giờ thì đến ông Bách. – Gặp con gái thì phải cười chứ. Sao lại khóc thế. Mất vui. Thôi. Giờ anh đi ra để em ngắm cháu em tí nào. – Trời ơi. Giờ xinh đẹp thế này. Giống hệt anh. Đặc biệt là đôi mắt với cái trán dô kia kìa. Bao nhiêu nét xấu thì thừa hưởng hết của bố thôi à.

- Chú Bách. – ông Bình gọi – con anh thì phải giống anh rồi. Giống anh nó mới xinh đẹp thế này chứ. Con gái anh đấy. Các chú không có nên ghen tị đây mà

- Vâng. Anh có con gái. – ông Bách mĩa mai. – Em cũng có nè. Chẳng qua là nó vì vụ 5 năm nay vẫn chưa về thôi. Ít lâu nữa nó về thì ai thêm ghen tị với anh.

- Thôi nào mấy bố của con ơi. – Kiên đành phải xen ngang – Mấy bố có định để cho Nguyên Anh nói câu nào không đấy. Mấy bố nói hết phần rồi.

- Ủ nhỉ. – ông Bách vỗ trán. – Đúng rồi. Phải để cho con gái nói chứ. Già rồi chúng ta đáng trí phải không con.

Nguyên ngượng ngùng ngẩng mặt lên nhìn mọi người. Cô không ngờ 3 ông trùm lại có thể trẻ con như thế này. Không giống như vị chủ tịch hội đồng Vũ Bình quản trị khi cô tình cờ gặp ở công ty. Không giống như ông Tùng mà cô xem trên TV mỗi lần có cuộc phỏng vấn. Chủ tịch công ty thời trang VXP khi cô đi cùng mấy anh chị cũng khác hẳn. Tất cả như thay đổi toàn bộ suy nghĩ của cô khi cô gặp họ. Về lạnh lùng, những nụ cười xã giao không thân thiện biến mất. Thay vào đó là những con người vui tính, hoà đồng và có vẻ gì đó trẻ con khi mọi người ganh tị với bố cô rằng ông có con gái..

- Nói gì đi Nguyên Anh – Kiên nhắc nhở.

- Con chào bố và các chú. – Nguyên dặn mãi mới ra được một câu.

- Không...không... – ông Bách vỗ vỗ vào vai Nguyên khiến cô giật mình vì lực khi tay ông chạm vào – Con gọi ta bằng bố. Ai cũng gọi bằng bố hết. Nhớ chưa?

- Dạ? – Nguyên mở to mắt ngạc nhiên.

- Con phải gọi các chú bằng bố và xưng con – ông Bình nói – tất cả mọi người đều coi con như con ruột vậy. Con thấy Kiên đó. Thằng bé cũng gọi Ta và Bách là bố đó thôi. Mai thì Tú và Minh, con trai của Bách về

thì con cũng sẽ thấy mấy thằng tiểu tử đó gọi như vậy thôi. Nhớ chưa. Nhất lại là có một mình con là con gái ở nhà. Nên mọi người quý con lắm đó.

- Vâng. – Nguyên lí nhí. Trong lòng cô thắc mắc tại sao lại có chuyện kỳ cục như vậy nhưng cô không dám hỏi.

- Thôi mấy bố. Có gì thì sáng mai nói tiếp. – Kiên nói – Bây giờ 11h rồi. Mấy bố phải để cho con gái về nghỉ ngơi chứ.

- Ừ nhỉ. Thôi được rồi. Con có phải qua chỗ bà nội không? – Giờ thì ông Tùng hỏi

- Không bố ạ. – Kiên đỡ thay Nguyên – Bà bảo phải để cho em nghỉ ngơi. Có gì sáng mai nói tiếp. Muộn rồi mà.

- Ừ. Con dẫn em về phòng đi. Chắc cả ngày hôm nay con bé mệt rồi. Đi nghỉ đi ha. bố cũng đi nghỉ đây. – 3 người ôm Nguyên thêm một cái nữa rồi chào tạm biệt và chúc Nguyên ngủ ngon.

Sau khi Nguyên đi khuất khỏi căn phòng, ông Tùng lên tiếng:

- Có vẻ như mẹ không thích con bé lắm.

- Đúng vậy. Chắc tại nó giống chị dâu quá. – ông Bách thêm vào. – anh tính làm sao?

- Chưa biết. – không quay đầu lại, ông Bình hững hờ trả lời em trai. – Cái này phải từ từ. Không thể một sớm một chiều mà giải quyết được. – Sau một hồi im lặng, ông Bình chốt lại một câu – Các chú cứ về nghỉ đi. Có gì anh sẽ bảo.

- Anh cũng đi nghỉ sớm đây nhé. – Nói rồi, hai người em đều đi ra. Chỉ còn lại một mình người anh cả đứng ở đó, nhìn qua cửa sổ và trầm ngâm suy nghĩ.

- Tại sao lại có mấy cái quy tắc kỳ lạ đó vậy? – Vừa đi, Nguyên vừa hỏi Kiên.

- Anh cũng không biết. Thấy mọi người bảo từ khi thành lập đã có rồi. – Kiên trả lời qua loa. Trong đầu anh đang có những suy nghĩ khác. Rồi tung lên.

- Có vẻ như bà nội không thích em lắm. – Nguyên nheo mày nhìn Kiên đầy thắc mắc.

- Ừm... – Kiên đang định nói rằng em cũng nhận ra sao nhưng may thay câu nói chưa kịp đi ra khỏi vòm họng thì đã được chặn lại. – ... Không phải đâu. Nhiều năm mới gặp lại thì bà phải vui mừng mới đúng chứ. Làm sao mà ghét em được. Không có gì đâu. Đừng có suy nghĩ nhiều nha.

Đúng lúc đó, Kiên dừng lại trước cửa một căn phòng đã được chuẩn bị để dành cho Nguyên từ trước đó.

- Có gì thì gọi cho anh. Phòng anh ở cuối hành lang đó. – Anh đưa cho cô chìa khoá và chỉ vào căn phòng nằm ở cuối hành lang.

- Vâng – Nguyên khẽ nói và mở cửa bước vào phòng của mình.

Căn phòng rộng hơn phòng cũ của cô một chút. Được sắp xếp khá gọn gàng và đơn giản. Không có những con gấu bông hay những tấm đệm, gối đầu màu hồng thường dành cho những cô tiểu thư. Không có những bức ảnh chụp gia đình. Tóm lại, trong phòng chỉ có một chiếc tủ gỗ, một chiếc giường đơn, bàn trang điểm, laptop và chiếc đèn bàn.

Lấy trong túi xách ra bộ quần áo phong màu xanh biển nhạt, cô đi tắm với hàng vạn suy nghĩ và thắc mắc về bà nội, về Kiên, về người con gái mà ông Bách nhắc đến trong cuộc nói chuyện giữa 3 anh em và về mẹ của cô nữa.

Nguyên thức dậy từ lúc 4h sáng. Cô không ngủ được nhiều. Hai mắt thâm quầng như gấu trúc khiến cô phải mất tới 15' để make up che đi những vết thâm đó.

Thay bộ quần áo thể dục, Nguyên xuống nhà. Thật nhẹ nhàng để không làm mọi người tỉnh giấc. Nhớ mang máng đường xuống nhà, Nguyên bước đi. Nhưng càng bước càng lạ. Cô không nhìn thấy căn phòng lớn tối qua đâu cả. Thay vào đó, cô xuống được tầng trệt và đi ra sân sau.

Trời chưa sáng hẳn. Nhưng đèn điện làm cô có thể nhìn rõ mọi thứ. Cô chạy bộ trên con đường dài sỏi. Nó dẫn cô đến một nơi nào đó mà cô đoán là võ đường. Nghe thấy tất cả mọi người đang tập võ. Tiếng đầm bao cát, tiếng khẩu hiệu, tiếng đập chân rõ mồn một. Nhìn qua cửa kính, cô thấy tất cả đều đang tập rất chăm chỉ. Lén đứng vào cuối hàng, cách xa mọi người một chút, cô cũng tập theo.

Thì ra buổi sáng sớm, họ cũng luyện 18 bài quyền của môn Tae Won Do và đầm bao cát. Mặc đồ màu trắng khá rộng, chiều cao chỉ thấp hơn nam giới một chút, mái tóc dài búi gọn lên, Nguyên cũng tập hăng say như tất cả mọi người. Đứng ở cuối hàng, lại không óc ai ngó nghiêng, mọi người chỉ đều tập trung vào công việc của mình nên cô nghĩ không ai phát hiện ra cô.

Khoảng một tiếng sau, hết giờ tập, mọi người ra về. Nguyên lúi húi nán lại phía sau, mặt cúi xuống đất, cố gồng núp thật sát cánh cửa để không bị nhận ra là con gái. Sau khi tất cả mọi người về hết, Nguyên cũng đi ra mà không hề chú ý rằng vẫn còn một người đứng ở góc đằng trên phòng tập. Ông ta lên tiếng lạnh lùng:

- Cô gái. Đứng lại.

Nguyên giật thót mình quay lại. Cô lảo lẩm:

- Bị phát hiện rồi. Trời ạ.

Từ từ quay người lại, mặt cúi gằm xuống đất nhưng cô vẫn cảm nhận được đôi mắt sáng quắc như mắt cú mèo săn đêm của ông ta chiếu thẳng vào mình.

- Sao cô lại ở đây? – Người đàn ông – Cô không biết đây là nơi cấm con gái bước vào ư?

Nguyên im lặng. Không phải vì không có gì để nói mà cô thấy hơi sợ cái giọng nói lạnh lùng và pha chút gì tàn nhẫn của người này.

- Trả lời đi. – Ông ta gằm lên. – Có gan vào đây mà không có gan đối diện với ta hả?

- Xin lỗi. – Nguyên lí nhí mặc dù trong lòng cô đang thắc mắc không biết ông ta có nghe được không.

- Cô là ai? Lại gần đây và ngẩng mặt lên. – ông ta đã hạ bớt cái giọng giận giữ xuống và nói như ra lệnh.

Nguyên chậm chạp bước lại gần phía người đàn ông, mặt vẫn cúi gằm xuống. Bây giờ mới 5h sáng, không biết có ai dậy chưa nữa. Nếu chẳng may bị đánh hay giết thì cô biết làm thế nào. Khi cách ông ta chừng 5 bước chân, cô mới ngẩng mặt lên. Và ông ta thoáng giật mình khi nhìn thấy khuôn mặt của cô.

- Cô là ai?

- Xin lỗi. – Nguyên lại lí nhí rồi cô quan sát mặt của ông ta. Lạnh lùng và vô cảm. Đó là tất cả những gì cô có thể nhận xét sau 3s quan sát trước khi trả lời câu hỏi – Cháu là Nguyên Anh.

- Nguyên Anh? – ông ta lặp lại – Tại sao cô lại ở đây? Cô không biết rằng đây là nơi chỉ có nam giới được vào?

- Xin lỗi. – Nguyên lại lặp lại. – Cháu không biết ở đây không được vào. Cháu thấy mọi người tập võ nên cháu muốn vào tập cùng.

- Cô là ai mà có thể đi lại tự do trong khu này. – ông ta ngược mắt nhìn ra cửa sổ. Trời đã tan sáng.

- Cháu là Nguyên Anh. Con gái của bố Bình.

Nghe đến đây, người đàn ông quay ngoắt mặt lại, nhìn thẳng vào mặt cô. Ông ta có vẻ rất ngạc nhiên khi nghe cô nói đến thân phận của mình.

- Cái gì? Cô là con gái của ông cả? Chẳng lẽ cô lại là tiểu thư thất lạc 20 năm nay của Vũ gia?

- Dạ. – Nguyên đáp lại, mắt nhìn chằm chặp xuống đất, không dám ngẩng lên.

- Trời đất ơi. Tiểu thư. – ông ta kêu lên và ôm chặt lấy Nguyên. – Tại sao cô lại ở đây?

- Chú biết cháu hả? – Giờ đến lượt Nguyên ngạc nhiên.
 - Tại sao cô lại về đây?
 - Về đây? Tại sao lại về đây? Là sao? – Nguyên lại ngạc nhiên.
 - Không. Không có gì. – ông ta vội lấp liếm. – Ai tìm được cô vậy?
 - Kiên. Mà cháu cũng không biết. – Nguyên lắc đầu. – Cháu chỉ biết là tối hôm đó Kiên và chú Tùng đến tìm cháu. Nói cho cháu sự thật rồi tối qua họ đón cháu về.
 - Những năm tháng qua cô sống thế nào? – ông ta vồn vã.
 - Nhưng chú chưa trả lời câu hỏi của cháu. Chú là ai? Tại sao chú lại hỏi cháu như hỏi cung vậy?
 - À...ừ... Xin lỗi cô. Tại tính tôi thế. Tôi là người trong nhà này. Tôi đã theo Vũ gia gần 40 năm rồi.
 - À. Vậy chú là bậc tiền bối rồi.
 - Bây giờ thì cô trả lời câu hỏi của tôi. 20 năm qua cô sống thế nào?
 - Rất tốt ạ . – Nguyên đáp có vẻ hơi dè chừng. – Bố mẹ đối xử với cháu rất tốt.
 - Tại sao cô lại về đây?
 - Bố mẹ cháu mất vì tai nạn giao thông. Đúng lúc đó thì bố đẻ của cháu xuất hiện. – Nguyên đáp lại như một cái máy.
 - Ra vậy. – Người đàn ông gật gù. – Thôi. – ông ta đột ngột chuyển hướng – Bây giờ cô về nhà chính đi. Mọi người dậy cả rồi đấy. Có khi họ đang đi tìm cô loạn lên cũng nên.
 - Vâng. Vậy chú có thể cho cháu biết tên không?
 - Tên? Tôi là Chính.
 - Vâng. Chú Chính. – Nguyên hào hứng gọi.
 - Tiểu thư. Cô học võ à?
 - Vâng. Cháu học từ năm 6 tuổi.
 - Cô rất có năng khiếu và có vẻ như sức khỏe của cô rất tốt. Tập liên tục hơn một tiếng liền mà cô không mệt.
 - Có gì đâu chú.
 - Thôi. Cô về đi.
 - Vâng. – Nguyên vẫy tay chào chú Chính rồi bước về phía cửa.
- Đi theo con đường dải sỏi ban nãy, cô chạy thêm hai vòng rồi mới vào nhà. Vừa bước vào cửa, cô đã thấy mọi người đang đi đi lại lại trong nhà, vẻ mặt ai nấy đều lo lắng.
- Con chào mọi người. – Nguyên ngập ngừng bước lại phía họ.
 - Trời đất. – Vừa thấy con gái đi vào, ông vội đến – Con đi đâu vậy? Con có biết con làm mọi người lo lắng không?
 - Con xin lỗi. – Nguyên lại tiếp tục lí nhí. Trong lòng cô tự hỏi sao mới sáng sớm mà cô đã phải xin lỗi nhiều như vậy. – Con chạy bộ xung quanh thôn khuôn viên thôi mà.
 - Trời. Con đi đâu cũng phải nói với mọi người mấy câu chứ. – ông Bách trách yêu nó.
 - Lúc con đi mới có 4h sáng nên con nghĩ mọi người đang ngủ. Vì vậy con mới không làm phiền mọi người.
 - Thôi được rồi. – Bà nội nhìn cô – Cháu đi lên lầu thay đồ đi rồi xuống ăn sáng. Cả nhà có chuyện cần cháu biết.

- Vâng. – Nguyên đáp rồi đi về phòng của mình. tất cả mọi người nhìn cô khi thấy cô đi cầu thang bộ lên mà không phải đi thang máy. Phòng cô ở tận tầng 4.

Vừa ngồi xuống bàn ăn sáng, ba Doãn vừa nhìn Nguyên:

- Nguyên Anh. Mọi người định hôm nay làm một party nhỏ mừng cháu trở về. Cháu nghĩ sao?

- Không ạ. – Nguyên đáp lại bà nội nhưng trong đầu cô thầm nghĩ party nhỏ trong gia đình nhưng có tới gần một nghìn người.

- Kiên này. – Bà Doãn quay sang Kiên – Lát nữa cháu chỉ cho con bé những nhân vậtn trọng của gia đình ta trên ảnh nhé. Con bé cần biết những người quan trọng. Còn những người khác thì để từ từ.

- Vâng. – Kiên đáp lại và kín đáo nhìn sang phía Nguyên mỉm cười.

Kiên dẫn Nguyên vào một căn phòng rất rộng mà cô cho là phòng trưng bày bởi vì trong đó treo rất nhiều ảnh và có các loại bằng khen, giấy khen, cúp, huy chương. Dẫn Nguyên đến cuối căn phòng, Kiên dừng lại trước một tấm ảnh to cỡ một chiếc bảng mà các thầy cô giao dùng để giảng dạy trên lớp.

- Đây là ảnh những người trong gia đình và những nhân vật quan trọng trong tổ chức.

- Nhiều thật. – Nguyên thốt lên.

- Bố, bà, anh thì em đã biết. Còn đây là Tú. – Kiên chỉ vào người đứng sát ông Tùng ở trong bức ảnh. – Cậu ấy 26 tuổi, là con ruột của bố anh. Còn đây là Minh. – Anh lại tiếp tục chỉ vào người đứng bên cạnh mình. – Anh ấy 28 tuổi. Là anh trai ruột của em. Còn đây là chú Ba. Chú ấy là người quản lý tất cả anh em trong tổ chức. Gần giống như quản gia vậy. Còn đây là ...- Kiên chỉ vào người đứng bên phải bố cô. Ông ấy mặc bộ vest đen, râu ria nhẵn nhụi. Phải nói thẳng là rất bảnh trai.

- Người đó em biết. – Nguyên gắt lời. – Đó là chú Chính.

- Em biết chú ấy. – Kiên ngạc nhiên.

- Vâng. Em mới gặp chú ấy vào sáng nay ở phòng tập võ hay phòng gì đó phía tây.

- Đúng rồi. Chú ấy là người dạy võ cho anh em và là bác sĩ nữa. Chú ấy tốt nghiệp đại học y. Có cả bằng tiến sĩ nữa. Chú ấy cũng từng đi du học. Năm nay 56 tuổi nhưng vẫn rất nhanh nhẹn. Chưa ai đánh thắng chú ấy cả.

- Có cả bằng tiến sĩ ư? – Nguyên há hốc mồm. – Nhưng chú ấy nói đã ở đây gần 40 năm rồi.

- Đúng vậy. Chính xác là 38 năm. Ông nội nhận chú ấy. Cho chú ấy ăn học. Đến năm 26 tuổi đi du học và lấy xong bằng tiến sĩ, chú ấy chính thức trở thành người của Vũ gia.

- Trời đất. Quá đỉnh.

- Rồi. Tiếp nhé. – Kiên nói và chỉ từng người một. Sau đó anh chỉ bất kỳ một ai đó và bắt cô phải đọc tên cùng chức vụ, tuổi, lý lịch trích ngang, sở trường, sở thích, công việc. Lần đầu thì Nguyên còn quên một vài người nhưng khi sang đến lần thứ 2 thì cô đọc vanh vách. Chỉ thì thoảng mới ngắc ngứ một vài chỗ nhưng rồi lại nhớ ra ngay mà không cần Kiên nhắc. Quả là một trí nhớ siêu phàm.

Đến đúng 7h, sau 1h30', Nguyên đã nhớ tên tất cả mọi người quan trọng mà Kiên chỉ. Gồm gần 200 người. Tuy nhiên, có một thắc mắc. Khi Kiên nói đi ra thì Nguyên đã giữ tay anh lại và hỏi:

- Còn cô gái này? – Nhìn theo tay cô, Kiên chỉ khẽ mỉm cười buồn.

- Em không cần biết.

- Không. Em cần biết. – Nguyên quả quyết. – Cô ấy chắc chắn là người quan trọng. Cô ấy được bà yêu quý như vậy thì chắc chắn là người quan trọng. Bà nói em cần biết những người quan trọng trong tổ chức và cô gái ấy không ngoại lệ.

- Thôi được rồi. – Kiên lắc nhẹ đầu. – Cô ấy là Ngọc Linh. Vũ Huyền Ngọc Linh. 24 tuổi. Là con gái của bố Bách. Nếu em không trở về thì cô ấy là người nhỏ tuổi nhất trong 4 anh em. Cô ấy người được mọi người cưng chiều nhất. Em út mà. Được chưa?

- Chưa. – Nguyên ngang bướng. – Lý lịch trích ngang.

- Không rõ tung tích từ 3 năm trước. Cô ấy đi du học rồi không biết làm cách nào mà thoát khỏi được sự kiểm soát của gia đình. 3 năm nay, mọi người vẫn tìm kiếm nhưng không có tung tích gì. Thỉnh thoảng vẫn có viết thư hay gọi điện thoại về nhà. Nhưngngau đó cô ấy chuyển chỗ luôn nên không thể phát hiện ra ở đâu. Hết.

- Tiếp đi. Chắc chắn còn. Quá khứ thì sao. Mọi người anh đều kể rất kỹ mà.

- Thôi được rồi. Anh sẽ kể hết. Là người được bà nội cưng và yêu nhất. Cô ấy luôn là nhất. Ai mà làm cô ấy khóc thì hãy cẩn thận với bà. Là người mà chú Chính đánh giá là nữ học viên xuất sắc nhất trong những ng' mà chú ấy từng dạy. Cô ấy có thể ném phi tiêu rất chuẩn. Bắn súng không tệ. Chỉ xếp sau anh. Ngoài ra. Tài giỏi nhất của cô ấy là phi tiêu. Nó như một năng khiếu vậy. Liên tiếp 8 năm liền đạt giải quán quân Tae Won Do mà Karata toàn thành và toàn quốc. Có thể chơi piano và violong. Hát hay. Tóm lại đó là một cô gái hoàn hảo. Từ đáng về bên ngoài đến bên trong.

- Và đó là người anh yêu nữa. – Nguyên chêm vào.

- Gì cơ? – Kiên quay phắt sang.

- Là người anh yêu. Và anh đừng có chối. – Cô tỉnh ngịch thêm câu sau vào khi thấy Kiên chuẩn bị cãi.

- Thôi được rồi. Làm sao em biết?

- Đơn giản thôi. Cách anh gọi chị ấy là cô ấy chứ không phải cô bé như anh gọi em. Ánh mắt của anh cũng rất trêu mếu khi nhắc đến chị ấy. Và nếu em không nhầm thì anh và chị ấy đính hôn rồi.

- Sao em biết? – Kiên nheo mày.

- Nhìn kìa. Nhấn đeo lù lù ở tay làm sao không biết. Lại còn giống nhau nữa chứ. – Nguyên chỉ vào trong ảnh.

- Em giỏi thật.

- Em mà. Tại sao chị ấy lại đi vậy?

- Cũng không biết. Sau khi làm lễ đính hôn được 3 tháng thì cô ấy đòi đi du học rồi biến mất.

- OK. Hôm nay thế là đủ. Ra thôi.

- Ừ.

Khi bước vào đến phòng riêng của mình rồi thì Nguyên mới thở dài và suýt khóc. Tại sao nhỉ? Chính cô cũng không biết. Khi nghe thấy Kiên gọi cái tên Ngọc Linh một cách trêu mếu thì trong lòng cô cảm thấy một cái gì đó rất lạ. Rất khó chịu. Và...Nhanh chóng gạt khỏi đầu nhưng cái suy nghĩ vẫn vơ đó. Cô tự mỉm cười, cho rằng mình thật ngốc nghếch, đó chỉ là những suy nghĩ vờ vơ thôi và cô bước ra ngoài, tự tin bước đi như không có chuyện gì xảy ra.

Liệu chuyện gì sẽ đến trong bữa tiệc mừng Nguyên trở về?

Có điều gì đặc biệt đi cùng Tú và Minh?

Liệu Nguyên có cảm nhận được sự lạnh lùng của bà, Kiên và tất cả mọi người(trừ ông Bình) khi người đó xuất hiện.

Nguyên có cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương khi bị coi như người thừa? Ai sẽ chia sẻ với cô? Chuyện gì sẽ đến khi bữa tiệc kết thúc. Liệu Nguyên có thể trở lại làm một Nguyên vô tư như ngày xưa sau khi tiệc tàn. Sự thật về việc cô bị thất lạc ra sao?

9. – Chương 9

Chương 9: Tiệc mừng

Ồn ào và tấp nập. Đó là tất cả những gì Nguyên có thể nói bây giờ. Cô được bố dẫn đi giới thiệu với tất cả mọi người có mặt trong bữa tiệc, tất cả những người này cô đều đã nhớ tên, mặt, lý lịch trích ngang, thậm chí là cả sở thích nữa.

Thay vì một ly rượu vang đỏ như tất cả mọi người, Nguyên rót một chút coca ra ly giả làm rượu. Ai cô cũng chạm ly và chỉ nhấp môi một chút.

Rồi tất cả mọi người xôn xao khi có hai chàng trai bước vào. Một người có dáng dấp như một playboy thứ thiệt. Đó là Tú, người anh họ của Nguyên. Người còn lại có vẻ phong trần hơn. Nước da sạm màu hơn. Tóc để dài hơn Tú một chút. Áo phong kết hợp với gile đơn giản. Đó chính là Minh – anh trai của cô.

Ngạc nhiên hơn là theo sau họ còn có một cô gái nữa. Cô gái ấy khoác trên mình chiếc đầm màu xanh dương, trùng màu với chiếc đầm mà Nguyên đang mặc. Nước da có vẻ hơi đen đi so với trong ảnh. Mái tóc ngắn giờ đã dài ra đến ngang lưng và hơi xoăn, có màu hung đỏ tự nhiên được buông ra, che đi bờ vai gợi cảm. Khẽ mỉm cười với tất cả mọi người, cô gái đi đến chỗ bà Doãn vẫn đang đứng đấy ngạc nhiên.

- Bà. Bà không nhớ cháu à? – Linh nũng nịu.
- Có phải bảo bối của bà không? – Bà Doãn ôm lấy cô cháu gái bé nhỏ và nựng.
- Cháu nè bà. Bà khoẻ không?
- Không khoẻ chút nào. Cháu mà không về là ta ốm bệnh luôn đó.
- Lát bà cháu ta nói chuyện sau ha. Cháu ra chào hỏi nhân vật chính một chút nha bà.
- Ủ. Nguyên Anh đứng cạnh bố Bình của cháu đó.
- Vâng.

Linh buông bà Doãn ra và bước tới phía Nguyên. Cô gái nở một nụ cười thật nhẹ và nói:

- Em là Nguyên Anh? Mừng em trở về.
- Cảm ơn chị. Sau này mong chị giúp đỡ em thêm. – Nguyên cười đáp lại rất tự nhiên. Không ngờ nhìn Vũ Huyền Ngọc Linh ngoài đời còn xinh hơn trong ảnh rất nhiều. Luôn tự tin với chiều cao 1m70 của mình nhưng khi đứng với người này, Nguyên thấy mình nhỏ bé đến kỳ lạ. Cô chỉ đứng đến ngang mũi của Linh mặc dù cả hai đều đi giày bệt. Kiên đứng bên cạnh Linh. Kiên nhỉnh hơn Linh khoảng 5 cm.
- Chắc em không biết chị là ai. – Ngọc Linh nhìn Nguyên.

Nguyên mỉm cười. Cô hơi lúng túng nhìn người đứng trước mình. Không phải cô không biết mà cô chỉ không rõ thôi. Sau đó, cô khẽ nhìn vào đôi mắt của người đối diện:

- Chị là Vũ Huyền Ngọc Linh, niềm tự hào của Vũ gia. Sao em không biết chị cơ chứ. Rất vui mừng vì chị trở lại.- Nguyên bắt tay Linh. Linh mỉm cười và lắc đầu khe khẽ:
- Em giỏi thật. Làm sao em biết chị là Linh? Nhưng em nói chị là niềm tự hào của Vũ gia thì không có phải đâu. Làm sao chị dám nhận cơ chứ. Bây giờ chị mời em một ly nhé.

2 chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau gây ra một tiếng ‘kanh...’ nhỏ. Thứ nước màu nâu nâu đỏ đỏ trong ly sóng sánh như muốn rót ra ngoài. Ai biết được sau tiếng cụng ly thì chuyện gì sẽ xảy ra.

Đầu đầu và chóng mặt vì phải đón tiếp sự chào hỏi xã giao của quá nhiều người, cô gái nhỏ của chúng ta vẫn chưa có thời gian gặp mặt 2 ông anh trai. Cô khẽ giật áo bố:

- Con qua bên kia chào hỏi anh trai con một chút. Bố đi cùng con nhé.

- Ủ. – ông Bình nói rồi xin cáo lỗi với mấy anh em mà ông đang nói chuyện.

Khoác tay bố bước về phía Tú và Minh đang nói chuyện với mấy đồng môn, tự nhiên Nguyên thấy hơi lo lắng.

- Nào, 2 thằng ra đây xem nào. – ông Bình gọi 2 cậu quý tử một cách rất tự nhiên. – Ra hỏi thăm công chúa của bố một câu chứ.

- Dạ. Bọn con tới liền. – đáp lại lời của ông Bình, 2 người bước tới.

Nguyên cúi đầu nhẹ vào khẽ nói:

- Chào 2 anh.

- Chào. Em gái của anh lớn lên giờ xinh quá. Cho anh ôm cái nào. – Minh dang rộng vòng tay về phía em gái mình. Nguyên bước đến và ôm lấy anh trai. Nhưng cô không cảm thấy sự ấm áp trong vòng tay đó. Nó cứ như là một cái ôm xã giao thôi vậy. Nhưng cô không nói gì. Rồi Tú lên tiếng:

- Rồi. Anh tránh ra để em còn ôm em gái chứ. Trời. Xinh đẹp quá. Em anh có khác ha. Nếu anh không phải anh họ em thì chắc chắn anh sẽ hỏi chú Bình cưới em làm vợ đó. Để anh ôm một cái nhé.

Nguyên cũng ôm lấy Tú. Cái ôm này có vẻ ấm áp hơn. Nhưng cô vẫn cảm thấy nó có cái gì đó lạ lẫm mà không thể diễn tả được. Những cái ôm này không giống như bố mẹ nuôi của cô, bố đẻ của cô, cũng không giống cái ôm mà Kiên trao cho. Tóm lại, nó là một cái ôm lạnh lùng, không có cảm xúc. Giống như cái ôm mà bà nội trao cho cô vậy. Sau vài câu nói chuyện, hỏi thăm xã giao bình thường không mấy mặn mà, 3 anh em hẹn nhau khi khác nói chuyện. Liếc mắt quanh căn phòng rộng đầy ních người, Nguyên nhìn thấy Kiên đang khoác tay Linh đi chào hỏi mọi người. Và cô cũng thấy được những ánh mắt mà họ trao cho Linh rất ấm áp, nhiệt tình. Không giống như những nụ cười, ánh mắt mà họ trao cho cô, đầy xã giao và có gì đó xa lạ, coi thường nữa. Tự nhiên Nguyên thấy chán nơi này. Có thể trách tại sao mà ông Tùng lại tìm được cô. Tại sao cô lại đồng ý về đây? Tại sao cô lại bị mọi người đối xử như cô không hề quan trọng. Bữa tiệc này được tổ chức để chào mừng sự trở về của cô nhưng hình như tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào Linh – niềm tự hào của Vũ gia.

Thấy mệt mỏi vì cái không khí đông đúc này, cô muốn ra ngoài hít thở một chút. Nói nhỏ với bố vài câu, Nguyên chuồn ra ngoài thuận lợi.

Khu biệt thự ở phía đông nên gần đồi. Mà có thể nói đây là vùng đất bán sơn địa, địa hình cao, bằng phẳng. Khí hậu mát mẻ. Lại còn ở gần sông nữa. Bước hẳn ra ngoài vườn tít đằng cuối, cô mới không nghe thấy tiếng mọi người ồn ào. Vì những bài phát biểu, những câu chào hỏi với tất cả mọi người đã xong, Nguyên nói thẳng với bố là cô sẽ không vào nữa mà lên phòng thay quần áo luôn. Với bộ quần jean và áo chemis đơn giản, mái tóc được cột đuôi ngựa như thường ngày, Nguyên trầm ngâm nghĩ về những gì ở trong phòng tiệc. Có lẽ tất cả mọi người đều không nhận ra sự vắng mặt của “nhân vật chính”. Họ đang bận nói chuyện, hỏi thăm Linh. Và trong đầu cô tự biết rằng, nhân vật chính của buổi tiệc ngày hôm nay là Linh chứ không phải là cô. Có lẽ bữa tiệc này được sắp xếp từ trước để mừng Linh trở về và cô chỉ là một cái cớ để bữa tiệc được tổ chức mà thôi.

Cố gắng hít hà không khí lành lạnh mát rượi của núi đồi mà Nguyên mất đi sự cảnh giác thường có từ khi bố mẹ nuôi mất. Nhắm mắt lại tận hưởng, Nguyên hít hà vị không khí trong lành cầu vồng đất bán sơn địa này.

Đột nhiên, một bàn tay chạm khẽ vào vai cô. Giật mình quay lại. Thì ra là chú Chính. Tay chú vẫn cầm ky rượu.

- Thấy tiểu thư chạy ra đây nên tôi muốn nói chuyện với cô một lúc. Cô không phiền chứ?

- Chú cứ gọi cháu là Nguyên thôi. Đối với cháu thì không cần gọi mấy cái từ sáo rỗng ấy đâu ạ.

- Không được. – Chú Chính lắc đầu. – Tiểu thư là tiểu thư.
- Nếu chú mà gọi cháu như vậy thì cháu sẽ không nói chuyện với chú nữa. – Nguyên giả bộ giận dỗi quay đi.
- Thôi được rồi. – Chú Chính lắc đầu. – Cô... À. Cháu quả là ương bướng giống hệt bà cả.
- Chú kể cho cháu nghe về mẹ cháu được không? – Nguyên quay sang hỏi. – Cháu không biết bà ấy như thế nào cả. Cháu không thấy ai nhắc về bà ấy trước mặt cháu hay bà nội.

Chú Chính phóng tầm mắt ra xa như hồi tưởng về một quá khứ nào đó. Một lúc sau, chú nói:

- Xinh đẹp, thông minh, nhạy cảm, mạnh và hiền lành. Cũng là con gái của một tổ chức mafia, bà ấy được rèn luyện trong một môi trường khác. Những cô gái cùng tuổi học trang điểm trong vòng một phút thì bà ấy học cách lắp ráp súng trong vòng một phút. Mọi người đi tập erobic thì bà ấy tập võ. Mọi người đi chơi. Mua sắm thì bà ấy lại dành thời gian đó để rèn luyện bắn súng, bắn cung. Sau đó gặp ông chủ trong một lần 2 tổ chức cùng đưa người đi huấn luyện ở nước ngoài và hai người yêu nhau. Tuy nhiên chủ tịch phản đối. Cố chủ tịch rất ủng hộ cuộc hôn nhân này nhưng chủ tịch lại không muốn vì bà đã nhắm cho ông Bình một người khác có vai vế trong chính trường. Ông Bình không muốn và bất chấp sự ngăn cản, 2 người vẫn kết hôn. Nhưng đến sát ngày cưới thì bố của bà chủ qua đời. Và bà chủ là người thừa kế duy nhất. 2 năm sau thì 2 người kết hôn. Tam Anh hội và Trường Lâm hội sáp nhập thành một dưới sự quản lý của cố chủ tịch. Tuy vậy thì chủ tịch vẫn không thích bà chủ mà nói thẳng ra là ghét. 1 năm sau thì cậu Minh ra đời. Rồi 8 năm sau thì cháu ra đời. Nhưng vụ tai nạn vào 6 tháng sau đó khiến cố chủ tịch, một vài anh em và mẹ cô ra đi mãi mãi. Trước khi chết thì bà ấy cố gắng nói với tôi hãy đưa cô đi thật xa Tam Anh hội. Nếu không có bà ấy thì cháu chắc chắn sẽ không được an toàn.

- Chú là người của Trường Lâm? – Nguyên lơ đãng hỏi.
- Đúng vậy.
- Anh trai cháu có được bà nội quý không?
- Ngày trước thì không nhưng bây giờ thì nếu gọi là yêu quý thì không phải nhưng quý thì có. Cậu ấy giống bố nhiều hơn.
- Chắc cháu giống mẹ cháu lắm.
- Ừ. rất giống. Đặc biệt là dáng đi, đứng. Khuôn mặt.
- Bà ghét cháu.
- Chú nói thật. Có lẽ chủ tịch rất ghét cháu. Đối với người khác thì bà ấy rất vui tính nhưng đối với cháu thì có gì đó lạnh lùng.
- Cháu cảm nhận được đó. Chủ tịch Quý chị Linh nhất. Vì sao vậy?
- Người mà chủ tịch chọn cho ông Bình không thành nên ông Bách đã lấy người đó. Cô Linh là con của họ.
- Khi này chú nói mẹ cháu muốn cháu đi thật xa Tam Anh hội là sao ạ? – Nguyên đột ngột đổi chủ đề.

Giật mình trước sự nhanh nhạy của Nguyên nhưng nhanh chóng, chú trở lại bình thường.

- Đến bây giờ, khi cháu trở về rồi thì chú sẽ cho cháu biết một sự thật. – Nói đến đây chú Chính hơi nheo mày lại có vẻ phân vân. – Một sự thật mà chỉ có mình chú biết mà thôi.
- Chỉ mình chú biết. – Nguyên quay sang, mắt mở to như chờ đợi những gì mà chú Chính sắp nói.
- Trước khi ra đi, mẹ cháu nói chú là người mà bà ấy tin tưởng nhất. Sau khi bà ấy đi rồi thì... – Chú nghẹn lời rồi lấy lại bình tĩnh, chú nói tiếp. – ...tìm cách để cháu ra khỏi Vũ gia. Vì chỉ có như thế thì cháu mới có thể an toàn.
- An toàn? – Nguyên tròn xoe mắt, miệng há hốc đầy bất ngờ. – Chú đừng nói với cháu...
- Xin lỗi. Đúng vậy. – Chú Chính gật đầu xác nhận. Giọng trầm xuống, rất nhỏ như sợ người khác nghe mất
- Tất cả chỉ có 5s để bà ấy nói. Và nhân lúc mọi người hỗn loạn, chú đã để cháu bên vệ đường, đằng sau

bụi cỏ dại. Chú nhìn thấy một cặp vợ chồng trẻ bế cháu đi vào 20' sau đó, khi mọi người còn đang bận bịu, quên mất sự có mặt của cháu.

- Tại sao chú lại làm như vậy. – Nguyên nói cũng thật nhỏ, giọng cô vẫn giữ được sự bình tĩnh đến lạ thường.
- Vì sự an toàn của cháu và sự tin tưởng của mẹ cháu. – Chú đáp lại, mặt đỏ bừng. – Xin lỗi cháu rất nhiều.
- Nhưng cháu không hề gặp bất kỳ nguy hiểm gì.
- 20 năm cháu xa nhà, và cả 8 năm khi cháu chưa được sinh ra, cậu Minh bị bắt cóc 7 lần. 7 không phải là con số nhỏ. Có sự bảo vệ nghiêm ngặt của bà chủ mà vẫn bị bắt cóc 7 lần.
- Nhưng cháu là con gái. Họ sẽ không làm như vậy.
- Cô Linh. 5 lần. Cháu nghĩ sao. Trong nhà này, trừ cháu ra, 4 cô cậu chủ đều không ai có số lần dưới 5 cả.
- Chú Chính lại thở dài. Đó là lý do vì sao mẹ cháu lại muốn cháu đi khỏi Vũ gia.

Một bóng người phía sau:

- Chú Chính. Mọi người tìm chú kìa.
- Nhân hả? -Chú Chính lên tiếng. – Được rồi. Chú ra ngay đây. Cô chủ, tôi vào trong một chút.
- Vâng. – Nguyên đáp lại. – Chú cứ đi đi. Cháu ở một mình được mà.
- Vâng.

Chú Chính đi rồi. Còn lại một mình Nguyên ngồi lại. Suy nghĩ về tất cả những gì cô mới biết. Và điều khiến cô ngạc nhiên nhất chính là cô lại không hề ngạc nhiên như bình thường.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng động mạnh ở bên tay trái, chạy vội sang xem, thấy Linh trong bộ dạ tiệc rườm rà đang đánh nhau với khoảng hơn 20 người. Bình thường thì thế này không là gì. Nhưng trong cái bộ váy bó sát đó thì quả là khó khăn. Vội vàng xông vào. Hai người cùng đánh. Mất chừng hơn 10', tất cả đều nằm la liệt dưới đất.

- Cảm ơn. – Linh quay sang nói nhỏ và nháy mắt với cô.
- Không có gì. Nếu không có chị thì em cũng không chống nổi đâu.

Hai cô gái cũng cười với nhau. Rồi, một bàn tay chụp lấy 2 người và một bóng đen bao trùm.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 10

10. – Chương 10

Chương 10: Bắt cóc.

Mọi người đang dự tiệc thì một chiếc phi tiêu được phóng đánh vèo, cắm vào cánh cửa sắt được bọc bằng một lớp gỗ mỏng gây ra tiếng động xé tai. Như một phản xạ tự nhiên, tất cả mọi người đưa tay ra sau lưng và rút súng, chia về phía cánh cửa vắng hoe, không một bóng người.

Minh nhanh chân lách người tiến tới phía cánh cửa rút chiếc phi tiêu ra và đọc tờ giấy dính trên đó. Mặt mày anh tái đi rồi anh nói to:

- Linh bị bắt cóc.

Ông Bách vội chạy đến cầm lấy tờ giấy:

Nhị vị Tiểu thư của Vũ gia đang ở trong tay chúng tôi. Nếu như các người chịu đồng ý một việc của chúng tôi thì hãy đến đây vào 4h sáng sớm ngày mai tại nhà kho bỏ hoang phía Nam thành phố. Chúng tôi sẽ trả người, đảm bảo họ không mất một sợi tóc. Còn nếu không thì các người tự biết hậu quả.

Mọi người đều tái mặt đi. Bà Doãn cũng vậy. Đứa cháu mà bà cưng nhất đang gặp nguy hiểm. Linh rất giỏi võ nhưng bắt được cô thế này thì bọn bắt cóc quả là không tầm thường.

Cả đêm mọi người mất ngủ. Cho người lục soát khắp trong thành và cả nhà kho bỏ hoang phía Nam rồi nhưng không tìm thấy. Ông Bình đi đi lại lại trong nhà. Mặt mày tái mét. Cho đến khi Kiên phải nhắc mọi người nên ăn một chút để lấy lại tinh thần thì ông mới chịu ngồi xuống ăn được 2 miếng cơm thì ông lại buông bát đĩa.

- Sáng sớm mai để ta đi. – ông Bình nói. – đã cho người phục kích được chưa.

- Bố không cần đi đâu. – Kiên và Minh đều lên tiếng phản đối.

- Để con đi được rồi. Bà và mọi người cứ yên tâm.

- Anh cũng đi. – Minh nói.

- Không. Anh ở nhà. Em sẽ đi. Em hứa sẽ mang Linh trở về lành lặn. Anh yên tâm.

- Nhưng anh không thể ở nhà để cho em gái mình gặp nguy hiểm mà anh không làm được gì. – Minh cự lại.

- Không. Anh sẽ ở nhà. Sẽ có việc khác. – Kiên nói.

- Không. Anh...

- Kiên đi thôi là được rồi. – Bà Doãn cắt lời cháu. – Thằng bé hơn mấy đứa về khoản này. Mấy đứa có thể làm tốt việc ở công ty nhưng việc này thì Kiên giỏi nhất. Nó linh động, biết lúc nào đi tiếp, lúc nào dừng. Không bao giờ hấp tấp thì mọi việc mới thành công. Kiên đi cùng những anh em. Còn Minh và Tú. Sẽ có việc quan trọng khác mà mấy đứa phải làm ở nhà. Nghe chưa?

- Vâng. – Minh cúi gằm mặt xuống.

Nguyên khẽ cựa mình. Toàn thân nhức mỏi. Mùi ẩm mốc khó chịu bốc lên. Và như ký ức được đánh thức trở lại, Nguyên nhớ ra tất cả. Quay sang, Linh cũng đang nằm ở bên cạnh. Có lẽ vẫn còn tác dụng của thuốc mê nên cô gái đó vẫn ngủ.

Nguyên định đứng lên đi quanh căn phòng. Nhưng chết tiệt. tay và chân cô đã bị chới chặt, không thể cựa quậy được. Chừng 20' sau, Linh cũng tỉnh lại trong tình trạng tương tự.

- Chuyện quái gì xảy ra vậy? – Linh kêu lên bực tức.

- Bắt cóc. – Nguyên vang lên lạnh lùng.

- Bắt cóc? – Linh lặp lại đầy ngạc nhiên. – Ai dám bắt cóc chúng ta vậy? Chắc chắn đó phải là một tay không vừa đâu. Bà nội mà biết bọn chúng là ai thì hãy cẩn thận. Bà sẽ lột da chúng cho xem. Dám bắt cóc 2 vị tiểu thư của Vũ gia thì chỉ có thể là tổng tiền hoặc cần Vũ gia nhúng tay vào một việc gì đó. – Linh phân tích.

- Có thể. – Nguyên nói. – Bây giờ thì chị hãy yên lặng và chúng ta cần nghĩ cách thoát khỏi đây.

- Được rồi.

Im lặng. Không ai nói câu nào. Rồi Linh lên tiếng trước lên:

- Chúng ta quay lưng lại với nhau. Chị sẽ cố gắng cởi trói cho em.

Chợt thấy cái gì đó nặng nặng trong túi quần jeans. Nguyên chợt nhớ ra con dao díp. Tối hôm trước cô nhét nó vào túi quần như một thói quen. Nhưng bây giờ thì không thể lấy ra được. Tay cô đang bị trói.

- Chị Linh. – Cô gọi – Trong túi quần em có con dao díp. Chị có thể cho tay vào lấy được không?

- OK. Vậy là chúng ta may mắn rồi.

Nguyên lê đến bên Linh. Cố gắng dùng bàn tay lấy con dao ra. Sau một hồi lâu nỗ lực, cuối cùng thì con dao cũng rơi ra khỏi túi quần của Nguyên. Vung về cầm lấy con dao, cô dùng hết sức cựa đi kéo lại đằng

sau. Chắc chừng hơn 30' sau, có tiếng dây trói đứt, hai bàn tay được giả phóng, cô cởi trói cho Linh, 2 người đi quanh nhà kho cố gắng tìm một cái gì đó có thể giúp mình bây giờ.

3h sáng, mọi người tắt bật chuẩn bị. Đến 3h15', hơn 50 anh em và Kiên lên đường. Trước khi đi, anh còn quay lại nói với tất cả mọi người:

- Nhất định con sẽ mang Linh nguyên vẹn trở về. Con hứa đấy.

Mọi người đều nhìn theo ánh mắt đầy kỳ vọng.

Đúng 4h, Kiên cùng các anh em đến nhà kho phía Nam. Nhưng vắng hoe, không có ai cả. Lục soát kỹ trong kho nhưng vẫn không thấy gì. Khi mở cửa sau thì một mảnh giấy rơi ra: Gửi cậu Hai. Đến nhà máy ở cạnh bờ sông. Một mình. Nếu không hãy coi chừng tính mạng của nhị vị tiểu thư.

Kiên giật mình. Đến một mình ư? Không sao cả. Nhưng lỡ Linh có bề gì thì Kiên biết phải làm sao. Sau ít phút suy nghĩ, anh bảo với các anh em đằng sau:

- Mọi người. Bọn chúng yêu cầu tôi đến một mình. Mọi người hãy đi theo sau tôi cách khoảng dài dài một chút. Nếu có tiếng súng nổ thì hãy vào. Còn không thì dừng manh động. Nhớ nhé.

- Vâng. – Tiếng đáp lại đầy quyết tâm.

Nhà máy bỏ hoang ở cạnh bờ sông hiện ra trong bóng tối. Bây giờ là 4h30' nhưng trời vẫn chưa có ánh sáng.

Kiên thận trọng đi lại gần. Không gian âm u và vắng lặng giống như nơi ở của thần chết.

- Đến rồi hả?

Tiếng nói khiến Kiên giật mình nhìn quanh. Không thấy có ai hết.

- Ai? – Giọng anh lạnh lùng vang lên và lại tiến về phía trước. Một bóng người mờ mờ hiện ra. Và đằng sau người này là một loạt người khác đứng đằng sau, súng nắm chắc trong tay và đã được lên đạn sẵn. ước chừng 20 người.

- Đưa 2 tiểu thư của chúng ta ra đây. – Hắn ta ra lệnh.

Nguyên và Linh được dẫn lên. Trông vẻ mặt của 2 người đều phờ phạc, tái mét. Bộ váy dạ hội màu xanh lam của Linh đã bị rách một vài chỗ và bẩn bết. Mái tóc xoăn giờ cũng rối bù. Còn Nguyên cũng chẳng khá hơn. Chỉ có điều mái tóc của cô được cột lên.

- Điều kiện của các người là gì? – Kiên lên tiếng trước, giọng lạnh băng.

- Đơn giản thôi. Trước hết, ông chủ có lệnh anh có thể chọn một trong 2 người để đi. Cô ta sẽ mang đến cho anh điều kiện. Chọn ai?

- Cả hai đều được đi?

- Một cách an toàn. – gã ta thêm vào. – Chọn ai?

Kiên cúi gằm mặt phân vân. Khi đi anh đã hứa mang Linh về lành lặn. Nhưng chọn Linh còn Nguyên thì sao? Còn nếu chọn Nguyên thì Linh...? Anh phân vân dữ dội.

Ở trên, cả hai cô gái ngẩng cao đầu và tỏ vẻ bất cần. Ánh mắt nhìn đi vào một khoảng nào đó không xác định.

- Thế nào? Nếu anh không chọn thì ta sẽ nhảm bừa đấy. – Người đàn ông đe dọa.

Kiên không ngẩng mặt lên nhìn vào 2 cô gái. Anh nói:

- Linh. Để Vũ Huyền Ngọc Linh đi.

Hai cô gái nhìn chăm chú vào Kiên. Đặc biệt là Nguyên. Ánh mắt như có gì đó ai oán rồi cô nhếch mép cười khẩy và có một chút gì đó mỉa mai và chua xót.

- Vậy là chàng trai của chúng ta người đẹp rồi. OK. – nói rồi ông ta đẩy Linh về phía trước.

Cô bước đi nhưng trong lòng đầy an. Không biết một mình Nguyên sẽ phải đối chọi với bọn người này ra sao? Có bị gì không. Nhưng Linh không dám quay đầu lại nhìn Nguyên. Không phải vì cô sợ bọn bắt cóc mà là sợ ánh mắt của Nguyên. Cái ánh mắt đó có vẻ gì lạnh lùng, cô độc, băng giá và bất cần. Lúc nào nó cũng sáng lên một thứ ánh sáng như mắt rắn trong đêm. Ánh mắt mà khiến cho người khác nhìn vào phải thấy chùn bước. Đặc biệt là khi tức giận.

Khi đến gần Kiên, cô đưa cho anh một mảnh giấy nhỏ. Không đọc vội, anh ngược nhìn lên, hỏi:

- Chúng tôi cần các người phải đảm bảo tuyệt đối an toàn cho cô gái kia. Nếu có mệnh hệ gì thì các người hãy cẩn thận.

- Đó là điều dĩ nhiên. – Người đàn ông nói. – Nhị tiểu thư của chúng ta sẽ được đảm bảo an toàn tuyệt đối. Không ai có thể đụng vào cô ấy. Tuy nhiên, còn việc chúng tôi muốn nhờ thì sao?

- Chúng tôi sẽ phải bàn bạc đã. Hãy cho tôi thời gian?

- Giờ này ngày mai. Tại đây.

- Được. Đảm bảo an toàn cho cô gái ấy. Ăn uống đầy đủ.

- Đảm bảo an toàn là việc đương nhiên. Nhưng ờn việc ăn uống thì tôi không dám chắc. Còn bây giờ, anh hãy đi đi trước khi tôi thay đổi quyết định hay cho cô gái xinh đẹp ở đây xoi kẻo đồng đấy.

- Được rồi. – Kiên gật đầu rồi quay lưng bước đi. Đến anh cũng không dám nhìn vào Nguyên. Anh ucngrx sợ cái ánh mắt có thể thiêu cháy bất cứ vật gì của cô hiện tại. Đến bây giờ thì anh thắc mắc không biết mình chọn Linh là đúng hay sai nữa.

Nguyên đứng trên thềm hè dưới sự kìm kẹp thô bạo của bọn bắt cóc nhìn theo bóng dáng của hai người đi khuất.

- Nhị tiểu thư, xin lỗi nhé. – Người đàn ông nói vẻ khinh miệt rồi ông ta ra lệnh – Mang con bé đó vào.

Lại bị tống vào trong cái nhà kho tối tăm nhưng bây giờ thì cô chỉ có một mình mà thôi. Cánh cửa nặng trĩch đóng lại. Bên trong bây giờ im ỉm, kín bưng. Dường như không có lấy một tia sáng lọt được vào. Dùng chút sức yếu ớt còn lại, Nguyên cố gắng đập cánh cửa gỗ nhưng vô ích. Nó không hề lay chuyển. Cô suýt nữa bật khóc. Tại sao mà người được cứu ra không phải là cô mà là Vũ Huyền Ngọc Linh. Cô cũng muốn sống. Tại sao cô gái ấy được mọi người yêu mến mà cô lại bị mọi người lạnh nhạt? Tại sao lại chỉ có mình cô phải chịu đựng chuyện này? Tại sao khi 2 người họ đi cũng không quay lại nhìn cô một cái nhìn an ủi hay một lời hứa sẽ cứu cô ra khỏi cái nơi quỷ quái này? Bây giờ cô đột nhiên hiểu rằng mình phải tự lực cánh sinh mà thoát khỏi đây. Cô phải thoát ra để cho tất cả mọi người thấy rằng cô không sợ bất kỳ cái gì và không ai đánh bại được cô, không ai được coi thường cô cả. Cô phải sống sót để cho tất cả những con người khinh rẻ cô, bỏ rơi cô thấy rằng không cần họ, cô cũng có thể sống, cô cũng có thể tự đi lên. Vũ Nguyên Anh là một con người mạnh mẽ, không bao giờ sợ bất kỳ cái gì. Coi như đây như là một thử thách mà cô phải vượt qua. nếu may mắn thì cô thoát còn nếu không thì cô sẽ chết. Nghĩ đơn giản vậy làm cho cô thấy vững tin hơn. Mồ mẫm trên đất con dao díp mà khi này dùng xong cô bỏ trên mặt đất, Nguyên cố cạy cánh cửa ra nhưng không thể. Đột nhiên, nghe có tiếng bước chân lại gần, cô vội vàng nằm xuống góc phòng. Một tên béo mở cửa bước vào. Nó đưa cho cô 1 chiếc bánh mì bé:

- Đây là thức ăn. Ăn đi nhanh lên. Chuẩn bị đưa cô em đi nơi khác rồi đó.

- Đi đâu?

- Không cần biết. Nhanh lên.

- Có thể cho tôi xin ngụm nước không? – Nguyên nài nỉ.

- Ăn nhanh lên.

- Xin anh đấy. Tôi khát quá. Từ tối qua chưa được uống ngụm nước nào. – Nguyên nói giọng yếu đuối như sắp hết hơi.

- Thôi được rồi. – Gã béo mỉm cười – Ở đó, tao đi lấy nước.

Gã vừa quay đi thì nhanh như một con sóc, Nguyên đánh cho gã một phát vào gáy. Gã ngất luôn.

Cầm khẩu súng mà gã giắt ở thắt lưng, Nguyên rón rén đi ra và đóng sầm cửa lại. Trước khi đi, cô cũng không quên kiểm cái giẻ nhét vào mồm hẳn và trói tay chân hẳn vào.

Thấy tất cả bọn đang nhậu nhẹt ở phòng khách, có chừng hơn 30 tên tất cả. Nguyên đứng yên, nhìn bọn chúng và lăm nhăm tính kế chuồn. Với sức của cô bây giờ thì việc đánh hơn 30 người này là điều không thể. Phải dùng mưu. Nhưng làm sao đây. Cả khu này chỉ có một cửa ra vào thì bọn chúng đã ngồi án ở cửa mất rồi. Liếc nhìn quanh, thấy có một cái cửa sổ bị gãy gần hết song. Nếu khéo léo thì cô có thể chui qua được đó. Không có thời gian để nghĩ nhiều, Nguyên thoăn thoắt trèo lên. Chui được gần hết người ra thì có tiếng một thằng nào đấy:

- Sao thằng mập lâu thế nhỉ. Mày xuống xem nó thế nào.

Nguyên vẫn đang loay hoay chui nốt thì có tiếng hét lên hốt hoảng:

- Đại ca, con nhóc đó chuồn mất rồi.

- Cái gì? Thằng mập đâu? – Có lẽ là tiếng của tên đại ca.

- Nó bị đánh ngất ở trong kho ấy.

- Mau, mau đi tìm cái con nhóc ấy. Nếu không thấy nó thì ông chủ sẽ giết hết chúng mày cho coi. Mau đi tìm nó về đây. Nhanh lên. – Thằng đại ca hét lên.

Bọn chúng nháo nhác đi tìm. Rồi một thằng hét lên:

- Đại ca, đây này. – nỏ chỉ vào cái cửa sổ. Chân Nguyên vội vàng kéo xuống, chạm vào móc sắt làm toác một miếng da và chảy máu rất nhiều.

Tất cả bọn chạy ra phía cái cửa sổ. Chúng chỉ kịp nhìn thấy bóng cô gái nhỏ chạy khuất sau bụi cây.

Nguyên chạy gần như một vòng quanh khu nhà máy cũ. Thấy bọn chúng vẫn đuổi theo mình, lòng cô càng sợ hãi hơn. Nhìn thấy chiếc mô tô dựng ngoài sân, chìa khoá vẫn cắm ở ổ, Nguyên nhắm chạy tới đó.

Có tiếng súng nổ. Rồi cô cảm thấy đầu nhói ở lưng. Viên đạn ghim vào lưng cô một cách đau đớn. Vẫn cố gắng chạy đi, nấp vào sau bức tường nhỏ, Nguyên thở hổn hển. Tay sờ ra sau lưng. Máu. Rất nhiều máu. Máu màu đỏ tươi. Rút ra khẩu súng từ nãy chưa được đụng đến, Nguyên quyết định bắn trả. Lại có những tiếng nổ to rất dật. Nguyên cố gắng bình tĩnh lo đầu ra quan sát tình hình, mắt liếc xung quanh chừng 2 giây thì cô thụt vào. Bọn chúng bắt đầu tách người ra đi tìm. Có một nhóm đang tiến đến phía cô. Chúng có 7 người tất cả. Chiếc xe mô tô thì đang ở rất gần rồi. Dường như đánh hơi thấy gì đó, bọn chúng ngày càng bước nhanh về phía Nguyên và bắt đầu nổ súng. Cô còn cảm thấy được đạn chạm vào bức tường mà cô đang nấp. Khi bố mẹ nuôi còn sống, Nguyên cũng được học bắn súng và phi tiêu. Tuy không phải xuất sắc lắm vì thời gian học quá ngắn nhưng trong trường hợp thì những gì học được có thể sử dụng đến. Như có một luồng khí kỳ lạ bao trùm lấy Nguyên, cô bước ra từ bức tường và bắn. Bắn liên tục tới khi súng hết đạn. Tất cả bọn người đó đều bị thương và cô cũng bị trúng đạn. Một phát ở bụng và một ở tay. Đau điếng nhưng có lẽ vì bản năng sinh tồn quá cao, Nguyên chạy thật nhanh đến chiếc mô tô, leo lên xe và phóng đi mất hút.

Giờ thì đi đâu? Nguyên tự thắc mắc. Không thể về nhà cũng không thể về khu biệt thự với bộ dạng như thế này vì sẽ khiến bố lo lắng. Và người đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là Quân. Đúng rồi. Quân học y mà giờ này thì chắc chắn bố mẹ cậu bạn không có nhà vì đang bận với những ca mổ ở bệnh viện.

Dùng hết chút sức lực còn lại trong người, Nguyên phóng như bay đến đó. Máu thấm ướt đỏ cả chiếc áo chemis trắng tinh.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 11

11. – Chương 11

Chương 11: Mất tích.

Quân lười biếng đi ra mở cửa. Ngạc nhiên khi thấy Nguyên đứng ở cổng nhà mình. Đã lâu lắm rồi cậu không gặp cô. Mặt Nguyên tái nhợt.

- Giúp mình. – Nguyên thì thào.

- Vào đi. – Kiên mở cửa và dắt xe giúp cô bạn.

Bước đi chậm chạp. Cánh cổng sắt vừa khép lại thì Nguyên gục xuống.

- Nguyên. – Quân hét lên. – Sao vậy?

- Giúp mình. Cậu phải giúp mình.

- Rồi. – Quân hấp tấp.

- Đưa mình vào nhà.

Bế xóc cô bạn lên. Chiếc áo vest đen khi nay Nguyên thấy trên xe bị tuột cúc rơi ra. Toàn bộ chiếc áo chemis bên trong loang lổ màu máu tươi. Đặt vội cô lên sofa, Quân hét lên:

- Cậu bị sao vậy? Phải đi bệnh viện.

- Rồi. – Nguyên thều thào. – Mình sẽ đi sau khi cậu gấp hết đầu đạn trong người mình ra.

- Không được. – Quân phản đối. – Cậu phải đi ngay bây giờ. Cậu mất máu quá nhiều.

- Hãy gấp hết đầu đạn trong người mình ra. Làm ơn. Cậu làm được.

- Nhưng sẽ đau. Hơn nữa, cậu mất máu quá nhiều rồi.

- Nhanh lên nếu cậu không muốn mình chết. Làm ơn. Cậu làm được. – Nguyên nói giọng như sắp chết, yếu ớt, thều thào.

- Nhưng... – Quân bỏ dở câu nói khi thấy ánh mắt của Nguyên. – Được rồi. – Cậu gật đầu lưỡng lự.

Giường của Quân trải ga trắng tinh giờ biến thành bàn mổ, đeo bao tay, khử trùng bộ đồ mổ bằng cồn, chuẩn bị bông băng. Tất cả chưa đến 3 phút vì nhà Quân có sẵn. Xịt cồn khắp phòng. Quân bắt tay vào công việc đầy nguy hiểm. Xé toạc chiếc áo chemis đầy máu, cậu tiêm thuốc tê vào chỗ đau, cẩn thận rạch và gấp đầu đạn ra. Một vết sau lưng, một vết ở bụng và một vết ở cánh tay. Nguyên nằm im, không kêu ca, không gì cả cứ như cô chỉ là một thi thể vậy. 30' để gấp hết đầu đạn và băng bó, Quân vội vàng gọi điện đến mẹ mình nhờ chuẩn bị một phòng mổ, bác sĩ và cả máu nhóm B RH âm tính nữa vì đó là loại máu hiếm.

Bệnh viện nơi bố mẹ cậu làm việc cách đó chừng 10' ô tô. Xe cấp cứu đến và vội vàng đưa Nguyên đi. Mặt mày cô nhợt nhạt không có chút sức sống nào, cánh mũi chỉ phập phồng khe khẽ mà nếu như không để ý kỹ thì sẽ không thấy. Nguyên rơi vào trạng thái hôn mê.

Cô gái nhỏ được đưa vào phòng mổ ngay. Viện trưởng là bố của Quân đích thân tiến hành nên không có việc gì phải lo lắng quá. May mắn là số máu thuốc nhóm của Nguyên trong bệnh viện vẫn còn đủ dùng. Hơn 1h sau, cánh cửa phòng mổ bật mở, ông Bắc, bố Quân nhìn cậu con trai nghiêm khắc:

- Tại sao cô bé lại bị như thế?

- Con cũng không biết. – Quân thành thực. – Khi đến thì cô ấy đã như thế rồi. Và cô ấy nặng nề đòi con gấp hết đầu đạn ra rồi mới chịu đi bệnh viện.

- Rất nguy hiểm. Khi gấp đầu đạn con có sát trùng không?

- Có ạ. Tình hình Nguyên thế nào rồi?

- Mất máu quá nhiều. Trong quá trình cấp cứu thì tim ngừng đập 2 lần. Chút nữa thì chết. Mà không hiểu con bé đi từ đâu về. Mất nhiều máu và đau như vậy mà vẫn chịu được.

- Con chịu thôi. Cô ấy tỉnh chưa bố?

- Đang hôn mê. Chắc phải đợi mấy tiếng nữa. Con nên về nấu ít cháo thật loãng, sau đó vắt lấy nước mang đến cho con bé ăn. Nấu thì nhớ cho thêm xương với rau vào cho đủ chất. Mang thêm ít nước hoa quả nữa. Vết thương trúng dạ dày. Mà con nấu nhạt thôi nhé.

- Vâng.

- Về nhà lấy thêm cho con bé ít đồ nữa.

- Vâng.

Ông Bắc từ lâu đã coi Nguyên như con gái. Thậm chí ông còn “chăm” cô làm con dâu luôn rồi. Nguyên với Quân chơi với nhau từ hồi tiểu học, bố mẹ hai bên lại là bạn nên ông Bắc rất quý Nguyên. Từ ngày bố mẹ mất thì cô ít sang nhà ông hơn. Lâu không gặp. Khi gặp thì trong tình trạng khẩn cấp. Không biết cô gặp chuyện gì nữa.

Kiên bước vào nhà. Mọi người chạy xô lại hỏi cậu. Linh đi theo sau, nhẹ nhàng, mặt cúi gầm xuống như mắc tội lỗi rất lớn. Ai ai cũng rồi rít hỏi thăm Linh xem có bị sao không? Ông Bình thì hỏi Linh một cậu con không sao chứ rồi vội vã nhìn quanh. Không thấy bóng dáng Nguyên Anh – con gái của ông đâu cả.

- Nguyên Anh đâu? – ông Bình hỏi Kiên.

Lúc đó, mọi người mới chợt nhớ ra rằng còn một người nữa, còn một vị tiểu thư nữa đi cùng nhưng không thấy về cùng. Kiên cúi mặt xuống đất:

- Con xin lỗi.

- Xin lỗi là sao? Linh về cơ mà. Tại sao Nguyên Anh không về cùng?

- Bọn chúng cho thả Linh và giữ lại Nguyên Anh. Chúng nói hãy làm cho chúng một việc thì Nguyên Anh sẽ được thả ra.

Hai ông Bình buông thông xuống, ánh mắt thất vọng. Rồi ông quỳ xuống sụp đất. Ông khóc.

- Con xin lỗi. – Linh tiến lại gần ông.

- Con không có lỗi gì cả. – ông lắc đầu. – Sai lầm lớn nhất của cuộc đời ta là mang con bé về đây. Nếu như ta chỉ âm thầm bảo vệ nó, không nhận nó thì sẽ không có chuyện gì. Hai bố con ta mới nhận lại nhau được 2 ngày. Con bé mà có mệnh hệ gì thì ta biết làm sao?

- Khi đi. Cậu Kiên chỉ nói sẽ mang cô cả trở về nguyên vẹn chứ không hề nói sẽ mang cả cô Hai cùng về. Vì vậy việc này không khiến tôi ngạc nhiên lắm đâu.

Chú Chính đã đến gần ông Bình từ bao giờ, nói lạnh lùng, không chút âm bậc cảm xúc nào cả.

- Chú Chính. – Bà Doãn lên tiếng. – Chú nên cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình đó.

- Chủ tịch. – Chú Chính bình tĩnh đáp lại. – Đó là sự thật. Trước khi đi, cậu ấy chỉ nói nhất định sẽ mang cô cả trở về nguyên vẹn và không hề nhắc đến cô hai. Khi cả hai người bị bắt cóc thì mọi người chỉ nói đến cô cả chứ cô hai không hề được nhắc tên. Có lẽ trong mắt mọi người, cô hai không hề tồn tại. Bởi vì sao? Vì cô ấy rất giống mẹ cả. Người đã đánh bại tất cả các cao thủ trong Tam Anh hội của chúng ta.

- Đúng vậy. – ông Bình thừa nhận. – Nguyên Anh rất giống mẹ của nó. Về cả tính cách lẫn ngoại hình. Nhưng không nên vì vậy mà bỏ rơi nó chứ. Dù sao thì nó cũng là con gái của tôi cơ mà. Nó là đứa con gái duy nhất của tôi, từ nhỏ đã không được sống trong vòng tay của người thân. Tại sao lại không cứu nó. – Đến đây thì ông Bình gần như gào lên.

- Con xin lỗi. – Kiên nói. – Bọn chúng hứa sẽ đảm bảo an toàn cho Nguyên Anh. Chúng hẹn 4h sáng mai gặp chúng ta để bàn bạc công việc mà chúng nói. Đây là việc đó. – Kiên đưa tờ giấy ra.

- Bố yên tâm. – Linh trấn an. – Nguyên Anh võ công rất khá. Em ấy sẽ không sao đâu. Hơn nữa, khi việc mà chúng cần chưa hoàn thành thì chúng sẽ không dám động đến Nguyên Anh đâu.

- Việc gì? – Từ đầu cuộc nói chuyện, bây giờ ông Tùng mới hỏi.

- Đẹp...

Mở mắt dậy sau một chấn động lớn. Đập vào mắt Nguyên là màu trắng. Màu trắng ở khắp nơi. Cố gắng di chuyển con ngươi lướt một vòng, một điểm nhấn xuất hiện. Một cái gì đó màu đen ở trên bàn. Mất vài giây, Nguyên mới nhận ra đây là bệnh viện và vật màu đen là một con người. Định bước xuống giường nhưng người Nguyên nặng trĩu, không thể đi được. Toàn thân đau nhức. Trên tay thì dây dợ lằng nhằng và cô đang phải thở bình oxi. Sau vài phút thì Nguyên mới nhớ lại những gì đã diễn ra và nếu cô đoán không nhầm thì người ngồi kia là Quân. Cậu bạn dễ thương và thân thiết nhất của mình. Mấy giờ rồi nhỉ? Nguyên tự hỏi và cô không có câu trả lời.

Cái đầu khẽ động dậy và Quân tỉnh giấc. Ngái ngủ ngược mắt lên, Quân vội vàng bật dậy khi thấy Nguyên đã tỉnh.

- Cậu không sao chứ? Cậu làm cái quái gì mà ra nông nổi này?

- Không...không sao. – Nguyên thều thào yếu ớt, giọng khàn đặc. – Mình sẽ kể sau. Mấy giờ rồi?

- 10h sáng. Cậu hôn mê hơn 4 tiếng liền làm mình lo muốn chết. Cậu ăn gì nhé. Bối bối bây giờ cậu có thể ăn được cháo loãng.

- Cảm ơn. Cho mình ít nước. Hơn một ngày mình không có gì vào bụng rồi.

- Đợi chút. – Quân lại hấp tấp rót cho Nguyên một chút nước ấm. – Cậu ăn cháo nhé. Có thể ăn một chút đấy.

- Cảm ơn.

3h sáng, Kiên lại chuẩn bị lên đường. Lần này có cả Minh và Tú đi cùng. Ông Bình cũng muốn đi nhưng ai cũng ngăn ông lại. Chú Chính tiêm cho ông một mũi an thần để ông ngủ. Hai đêm vừa qua ông và cả nhà đã thức trắng rồi.

Khu nhà đổ nát lại hiện ra. Vắng hoe và lạnh lẽo. Lần này không có tiếng nói nào cả. Không có bất kỳ một cái gì chỉ dẫn. Cho người đi lục soát xung quanh. Chỉ thấy những vệt máu đã khô thành màu nâu đỏ sẫm lại và những vỏ đạn rơi ở gần phía trước khu cửa ra vào. Lục soát một hồi, mọi người tìm thấy một con dao díp màu đỏ có dính một vài vệt máu đông cứng và trên đó khắc hai chữ cái “N.A” và một khẩu súng ngắn.

- Nguyên Anh ư? – Tú đưa ra giả thiết.

- Có thể. – Minh nói và anh ra lệnh. – Mang tất cả mẫu máu ở đây về xét nghiệm. Dọn dẹp mọi thứ thật sạch sẽ, từ những vỏ đạn nhỏ nhất. Xét nghiệm dấu vân tay trên khẩu súng đó.

Mọi người tìm kiếm tất cả những khu vực xung quanh nhưng không hề tìm thấy bất kỳ thứ gì khả nghi cả. Lần này về thì biết nói làm sao với ông Bình đây?

Kiên, Minh, Tú cùng một số anh em về trước. Số còn lại thì tiếp tục tìm kiếm manh mối và dò la tin tức.

Chiếc xe đen tiến thẳng vào sân khu biệt thự. Bây giờ mới 7h sáng. Mọi người đều đang ngóng chờ tin tức từ 3 anh em. Một tin khiến ông Bình suy sụp. Lại còn mẫu máu lấy được trên con dao, ở xung quanh hiện trường, dấu vân tay ở trên khẩu súng làm ọi người biết đã có một cuộc đọ súng xảy ra. Lại có thêm tin tức từ một người: Vào sáng sớm hôm qua, ở chỗ nhà máy có nhiều tiếng nổ, sau đó thì có một cô gái mặc quần ngắn, trên người khoác áo vest đen, đi chiếc xe mô tô phân khối lớn, chân bị thương dính máu đi ra từ phía đó. Chừng 5’ sau thì có một đoàn người mặc áo đen đuổi theo đằng sau.

Khi nghe được tin này thì ông Bình không còn một chút hy vọng nào nữa, dù là mong manh nhất. Cả người ông như một khối thịt ngã xuống đất. Vội vàng, ông được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Nguyên húp một chút nước cháo mà Quân bón cho. Giờ thì cô vẫn không thể đi được. Ngoài 3 vết đạn thì cô còn bị trầy xước nhiều chỗ trên cơ thể. Mặt mày vẫn tái nhợt tuy nhiên cũng có phần đỡ hơn hôm trước.

- Bây giờ thì hãy kể ình nghe mọi chuyện đã xảy ra. Không được giấu diếm đâu đấy. – Quân lên giọng.

Nguyên lưỡng lự một hồi rồi kể cho cậu bạn thân nghe tất cả mọi chuyện. Trừ việc Kiên lựa chọn ai. Rồi cả chuyện mọi người lạnh lùng với cô như thế nào nữa. Nguyên kể hết toàn bộ. Đến việc cô không phải con đẻ của bố mẹ. Hơn nữa lại là con đẻ của chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn thời trang Sky. Quân hơi sock. Nhưng lấy lại bình tĩnh, cậu hỏi:

- Thật hả?

- Thật. Chủ tịch của Sky, VXP và chủ tịch của tập đoàn đá quý lớn nhất Đông Nam Á Gold là 3 anh em ruột. Còn nhiều điều nữa cậu không thể ngờ tới đâu. Sau này mình sẽ kể tiếp cho.

Im lặng. Quân đắm chiêu nhìn cô bạn.

- Cậu ăn đi.

- Bao giờ mình có thể ra viện.

- Sớm nhất cũng phải 1 tuần nữa.

- Lâu vậy sao? Sắp vào năm học rồi.

- Cậu không phải lo về viện phí.

- Không. Tiền thì mình không thiếu. Số tiền bố mẹ để lại ình đủ để chi trả cho vài chục lần như thế này.

- Cậu nghỉ đi. Hơn 3 tuần nữa mới nhập học. Mọi chuyện để mình lo. OK?

- Cảm ơn.

Mọi người đứng ngồi không yên ngoài phòng cấp cứu. Ông Bình đã vào đó hơn một tiếng rồi mà vẫn chưa thấy ra.

- Bác sĩ. Bố tôi sao rồi? – Cửa phòng mổ vừa bật mở, ai cũng chạy đến hỏi viện trưởng.

- Chủ tịch không sao. Chiều có thể xuất viện.

- Cảm ơn.

Vị bác sĩ gạt đầu rồi bước nhanh về khoa đối diện.

Phòng hậu phẫu đối diện với khoa cấp cứu. Ông Bắc, viện trưởng vừa cấp cứu cho ông Bình xong thì vội vã chạy qua phòng hậu phẫu để xem xét tình hình của Nguyên ra sao.

- Con sao rồi? – Vừa đo huyết áp và nhịp tim cho Nguyên, ông vừa hỏi.

- Không sao đâu ạ. Mai con có thể đi được không chú?

- Ít thôi. Vết thương vẫn chưa liền miệng. Nếu đi lại sẽ rất nguy hiểm. Tốt nhất là chỉ tập đi trong phòng thôi. Nghe chưa?

- Nhưng con có việc gấp cần đi ra ngoài. – Nguyên cố gắng nài nỉ.

- Không được. Con chỉ tập đi trong phòng thôi. Chú sẽ bảo Quân canh chừng con. Không cho con đi đâu cả. Nguy hiểm lắm đó. Khi cấp cứu, mấy lần con suýt chết đó. Con phải biết quý tính mạng của mình chứ. Mà con đi đâu để ra nông nổi này vậy? – ông Bắc đối chủ đề.

- Không có gì đâu ạ. – Nguyên lắp liếm.

- Ồ...ờ... 3 phát đạn mà không có gì hả? Lại còn thương tích đầy mình nữa chứ. Khắp người toàn máu với trầy xước. Bố mẹ con mà biết thì đau lòng lắm đó. Nói đi. Con đi đâu. Dính tới vũ khí thì chắc chắn không phải chuyện đơn giản rồi. – Ông Bắc nghiêm khắc nhìn Nguyên. Cô quay sang Quân cầu cứu.

- Bố. Bố để cho cô ấy nghỉ chứ. Mà ban này bố làm ca nào vậy. Con thấy bố đi từ khoa cấp cứu ra?

- Chúng mày đi lạc đề đây. Thôi được rồi. Con nghỉ đi. – Rồi ông quay sang Quân – Chủ tịch hội đồng quản trị Sky cấp cứu vì tăng huyết áp với đau tim. May mà không sao. Nhưng nhà đó cũng lạ thật. Luôn luôn chỉ ở bệnh viện có một ngày rồi về nhà tự chăm sóc, thuê bác sĩ riêng.

Nghe đến đây Nguyên tái mặt. Bố cô phải cấp cứu ư?

- Có bị nặng không chứ?

- Không nghiêm trọng lắm. Chiều ra viện thôi mà. Con nhớ canh chừng con bé cẩn thận. Đừng có cho nó đi lại nhiều. – Ông quay sang dặn Quân. – Vết thương chưa lành mà đi là rất nguy hiểm đó. Nhớ chưa?

- Vâng. – Quân đáp lại răm rắp.

Bố vừa đi khỏi, Quân vội vàng đến cạnh Nguyên:

- Cậu không sao chứ?

- Không. – Nguyên đáp hững hờ.

- Cậu nghỉ đi nha. Mình đi hâm lại cháo. Lúc này cậu mới ăn có một chút.

- Này. – Nguyên gọi. – Mai đưa mình ra ngoài nhé.

- Cái gì? – Quân giật mình.

- Đưa mình ra ngoài. Chỉ một lúc thôi. Làm ơn đó.

- Không được. – Quân quả quyết.

- Làm ơn đi mà. – Nguyên cố gắng nài nỉ. – Chỉ mất khoảng 2 tiếng thôi. Cậu bế mình ra taxi. Sau đó chúng ta lại ngồi trên ô tô suốt. Không sao đâu.

- Không được. Cậu đi đâu?

- Thăm bố mình.

- Sang thăm luôn đi.

- Không. Họ sẽ phát hiện ra mình đó.

- Không được. Cậu nằm yên đó. Mình đi hâm cháo. 2' chút nữa mình sẽ quay lại ngay.

Quân đẩy chiếc xe lăn trên hành lang. Trời bắt đầu tối. Đứng nép sát một góc ở trong khoa cấp cứu, Nguyên nhìn thấy Linh, ông Tùng, ông Bách, Tú, Minh đang đi theo chiếc băng ca đang trở ông Bình trên đó. Không thể nhìn rõ mặt ông. Cô chỉ thấy có cả máy điện tim rồi ống truyền nước, máy đo huyết áp đi theo cùng. Các bác sĩ và y tá cũng vội vã đi theo. Chỉ khi tắt cả khuất bóng rồi thì Nguyên và Quân mới ra khỏi cái khe hẹp đó.

- Rồi. Mai chúng ta sẽ ở lại bệnh viện Nguyên nhé. – Quân nói nhỏ với cô bạn.

- Xem đã. – Nguyên đáp lại.

Rồi cậu tiếp tục đẩy chiếc xe lăn trở lại phòng hậu phẫu. Cả hai người đều không chú ý rằng có một người đứng sau và đang nhìn họ. Người đó nheo mắt khi nghe thấy giọng nói của cô gái. Giọng nói rất quen thuộc mặc dù có phần hơi nhỏ và bị khàn. Là Kiên.

Sau khi khám sau cho Nguyên, viện trưởng dặn dò con trai:

- Nhớ trông chừng con bé cẩn thận đó. Nó mà mất một sợi tóc nào là ta sẽ hỏi tội con. Biết chưa? Đến chiều tối ta mới vào được. Hôm nay phải đi dự hội nghị trên trung tâm.
- Vâng. Con biết rồi. – Quân cấm cản. – Bố còn thương cô ấy hơn cả con ý. Bố thiên vị à.
- Thôi. Nhớ chưa. – Rồi ông quay sang Nguyên. – Có gì khó chịu thì con bảo nó nhé. Chú đi đây.
- Vâng.
- Ông Bắc rời khỏi đó thì đã là 8h sáng. Nguyên lại nài nỉ:
- Quân. Cho mình đi đi.
- Không. – Cậu kiên quyết. – Cậu không nghe bố mình nói gì à? Không đi đâu hết. Ăn sáng nào. – Cậu đưa thìa cháo vào miệng cô bạn.
- Không ăn. Nếu không ỉnh đi thì mình sẽ không ăn.
- Ăn nào. Há miệng ra. – Giờ thì Quân nài nỉ. – Khi nào cậu khá hơn thì mình sẽ đưa cậu đi.
- Làm ơn đấy. Mình chỉ đi 2 tiếng thôi. Ăn hết bát cháo này thì cậu ỉnh đi. Xin cậu đấy. – Mắt Nguyên rưng rưng sắp khóc.
- Cậu nhìn thấy ông ấy rồi mà. – Quân bắt đầu bị lung lay bởi nước mắt cá sấu của cô bạn.
- Nhưng mình chưa hỏi thăm được câu nào. Làm ơn đi Quân.
- Hết nhìn vào cô bạn rồi nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn ra cửa sổ. Mất một hồi lâu. Quân đành phải gật đầu.
- Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 12

12. – Chương 12

Chương 12: Xuất hiện.

Bé Nguyên ra xe một cách nhẹ nhàng nhất. Quân lo lắng vô cùng. Chiếc taxi lao vút đi.

Dừng lại ở đầu cổng, Nguyên cố gắng tự bước xuống xe nhưng Quân không đồng ý. Dặn bác tài chờ ở cổng, Quân bế Nguyên xuống. Định bế cô bạn vào hẳn trong nhưng Nguyên nhất quyết không chịu.

- Mình không muốn họ nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình bây giờ. – Nguyên cãi lại như sắp khóc.
- Nhưng sẽ nguy hiểm. Mình chỉ bế cậu đến sân thôi. – Quân cũng không kém.
- Có gắn camera từ cổng đi vào. Cậu chỉ cần đi cạnh mình thôi. Làm ơn đi Quân. Xin cậu đấy.

Hơn một lần Quân bị như vậy. Chưa bao giờ cậu thắng được ánh mắt này của cô bạn và bây giờ cũng không ngoại lệ.

Nguyên liêu xiêu bước đi. Cố gắng không rơi nước mắt vì đau, cô bước thật chậm từng bước một dưới sự giúp đỡ của cậu bạn.

- Có ổn không? – Quân hỏi.
- Hơn 10 lần cậu hỏi câu này rồi đó. – Nguyên đáp lại.
- Sắp đến nơi chưa? Cậu chịu được không?
- Chừng 100m nữa thôi. Mình cũng không rõ lắm. Nhưng sắp đến rồi. Cậu không hỏi thì mình sẽ đỡ mệt hơn.
- Ừ. – Quân cúi đầu.

Im lặng. Cô gái nhỏ kiên cường bước đi mặc dù cô cảm nhận được những vết thương đang rỉ máu ra. Rất nhiều.

Nhà chính hiện ra. Bước thận trọng từng bước một lên cầu thang, Nguyên nhìn thấy mọi người đều đang ngồi ở phòng lớn. Người đầu tiên nhìn thấy Nguyên là chú Chính.

- Cô Hai. – Chú gọi to.

Mọi người đều quay ra nhìn. Nguyên đứng ở đó, giữa cửa và nhìn tất cả mọi người đang có mặt ở đó. Khuôn mặt của được trang điểm cho đỡ nhợt nhạt đã trở về trạng thái ban đầu khi nhìn thấy Linh và Kiên.

- Con về rồi. – Nguyên nói rất nhỏ và dường như không có chút sức lực nào.

- Cháu đi đâu mà để mọi người lo lắng vậy? – Bà Doãn là người đầu tiên lên tiếng sau những ngỡ ngàng vì Nguyên trở về.

- Mọi người thất vọng vì con trở về à? – Giọng cô lạnh tanh.

- Nguyên Anh. – ông Tùng lên tiếng. – mọi người rất lo lắng cho con đó.

- Vậy à? Con có thể gặp bố con một chút được không ạ?

- Bố? Cháu còn có mặt mũi để gặp bố mình cơ à. Trong khi cháu nhảy múa, ăn chơi ở đâu đó cả ngày thì bố cháu nằm viện suýt chết. Cháu có quyền gì để gặp bố mình cơ chứ? – Bà Doãn nhìn Nguyên với ánh mắt đáng sợ.

- Vì cháu là con gái của ông ấy. Biết ông ấy phải đi cấp cứu nên cháu mới về. Nói với bố vài cô xong cháu sẽ đi ngay, không làm phiền mọi người tận hưởng những giây phút hạnh phúc đâu. – Nguyên cũng lớn giọng.

- Cháu có thể gặp bố của mình không ạ?

- Để anh đưa em đi. – Kiên lên tiếng.

- Không cần đâu. – Nguyên đáp mà không nhìn. – Ông ấy ở trên phòng phải không?

- Ủ. – Kiên lúng túng. – Để anh đưa em đi.

- Không cần đâu.

Nguyên bước lên cầu thang nhưng Kiên vẫn đi theo.

- Anh có chuyện muốn nói với em.

- Chẳng có chuyện gì để nói hết. Nếu muốn nói xin lỗi thì không cần đâu. Một con bé mà anh mới biết 2 tháng 18 ngày và một cô gái anh quen biết 24 năm nay và là vị hôn thê thì việc chọn cứu cô gái đó là đúng thôi. Không trái với lẽ tự nhiên một chút nào hết. Ở đây chẳng có ai có lỗi để phải xin cả. Tôi lên gặp bố tôi một lát rồi tôi sẽ đi, sẽ không cản trở mọi người tận hưởng những giây phút hạnh phúc bên cạnh niềm tự hào của Vũ gia đâu.

Nguyên nói một lèo rồi vịn vào tay Quân đi vào thang máy, lên thẳng lầu 4. Ở dưới, tất cả lặng người đi trước âm sắc lạnh lùng của cô gái. Riêng Linh, mặt mày cô tái mét khi nghe những lời đó.

Bước vào phòng của bố, cô gái nhỏ suýt khóc khi nhìn thấy ông.

- Bố. Bố khỏe không?

Ông Bình vừa nghe thấy tiếng Nguyên vội vã quay sang bên phải.

- Nguyên Anh. Nguyên Anh hả?

- Con đây bố. Bố đỡ chưa?

- Bố không sao. Bố cứ tưởng con... Xin lỗi con gái yêu của bố.

- Không sao đâu mà. Bố khỏe là con mừng rồi. Con phải đi rồi bố à. Cuối tuần con sẽ về. Bố đừng lo cho con. Nếu nhớ con thì bố gọi vào số này nhé. – Nguyên đặt vào tay ông Bình tờ giấy. – Con sẽ gọi điện thoại cho bố thường xuyên. Con hứa đấy.

- Con sao vậy? Con giận bố sao? – Ông Bình lo lắng nhìn con gái.
 - Không. Tại con có việc thôi mà. Bố phải cẩn thận đấy nhé. Cuối tuần con sẽ về mà. Bố yên tâm đi.
 - Sao con không ở? Con đi đâu?
 - Không. Tại con có việc thôi. – Nguyên cố gắng trấn an. – Con đi đây. Việc của con gấp lắm. Con không bỏ được.
 - Tại sao con thoát được vậy? Nhất định bố sẽ điều tra chuyện này tới cùng. – ông Bình quả quyết.
 - Con trốn. Thôi con đi đây.
- Nguyên hôn lên má ông Bình một cái rồi đi.
- Bước xuống nhà, Nguyên nhìn một lượt rồi nói:
- Con đi đây. Cuối tuần con sẽ về thăm bố. Mọi người chăm sóc bố giùm con.
 - Em đi đâu? – Minh hỏi?
 - Mọi người không cần biết. Thôi. Con đi đây.

Nguyên bước ra ngoài. Tất cả đều nhìn nhưng không ai đuổi theo cả.

Bước chỉ còn cách cổng ra chừng 10m nữa thì Nguyên khụy xuống, mồ hôi vã ra như tắm, toàn thân nóng ran như nung. Quân vội vàng bế cô lên.

- Cậu không sao chứ.
- Không sao đâu. – Nguyên thều thào đáp lại. – Mình về bệnh viện thôi.
- Ừ.

Máu thấm qua cả lớp băng dày, đỏ cả chiếc áo màu lam nhạt. Cả hai người quên rằng mọi hành động vừa rồi được camera ghi lại

Nguyên tỉnh lại. Toàn thân đau nhức và mệt mỏi. Ổn ào quá. Hình như có ai đó đang nói rất to.

- Con làm cái quái gì vậy hả? Con có biết như vậy thì con bé sẽ gặp nguy hiểm không? Đầu óc con chứa cái gì vậy hả? Ngay từ đầu ta đã dặn như vậy rồi cơ mà. Vết thương thì chưa lành giờ lại toác thêm ra. Lần trước khó khăn lắm mới cứu con bé thoát chết. Lần này thì... – Ông Bắc bỏ dở câu nói. Rồi ông lại nhìn sang Nguyên, hạ giọng. – May mà con bé thoát khỏi nguy hiểm. 3 phát đạn đó đã suýt cướp mất mạng của Nguyên. Còn bây giờ thì con suýt nữa làm công sức của ta trở thành zero. Về nhà nấu ít đồ ăn mang đến đây. Từ bây giờ thì con hãy cẩn thận. Không bao giờ ta để con bé ở lại một mình với con nữa đâu. Nghe rõ chưa? Nhanh lên.
- Vâng. – Tiếng Quân lí nhí đáp lại.

Nguyên khê cựa mình, cố nói điều gì đó nhưng cổ họng chỉ phát ra những tiếng ư...ư...vô nghĩa. Ông Bắc quay lại nhìn Nguyên với ánh mắt khiển trách nhưng cũng vô cùng trù mến và bao dung.

- Con đỡ hơn chưa?

Nguyên không đáp lại, chỉ khê gật đầu.

- Con đi đâu để ra nông nổi này hả? Ta đã dặn con rồi cơ mà. Con không nghe lời ta hả?

Nguyên cố gắng đưa một bàn tay không bị đóng dây rọ lằng nhằng giữ và những cái kim đâm vào ra dẫu xin lỗi.

- Khi nào con khoẻ thì có thể kể cho ta nghe chuyện gì đã xảy ra không?

Nguyên im lặng. Không nói, không gật cũng không lắc. Dường như hiểu ý của cô gái nhỏ, ông Bắc nói tiếp:

- Nếu con không muốn thì ta cũng không ép đâu. Giờ thì ta có việc phải đi. Con hãy nghỉ ngơi. Chút nữa Quân sẽ vào với con. Thằng bé về nhà thay đồ và mang ít đồ ăn vào cho con. Khoảng 20' thôi. Con không được đi đâu khi ta chưa cho phép. Nhớ chưa?

Nguyên khẽ gật đầu và tỏ vẻ hối lỗi vì đã làm cho ông Bắc lo lắng.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 13

13. – Chương 13

Chương 13: Trở về.

Một tuần đã trôi qua. Nguyên Anh mất tích không về khiến ông Bình thêm lo lắng. Điều an ủi duy nhất của ông là thỉnh thoảng cô có gọi điện thoại về. Ông cố gắng gọi cho con gái theo số máy mà cô cho nhưng luôn chỉ có câu nói mặc định sẵn: Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy. Xin quý khách vui lòng gọi sau. Xin chân thành cảm ơn.

Ông thầm nghĩ con gái mình quả là thông minh. Luôn tắt máy để phòng ông dùng thiết bị định vị dò ra vị trí của cô. Vậy thì cô cho ông SDT thoại này làm gì? Chỉ để an ủi về mặt tinh thần thôi hay sao? Sức khỏe của ông giờ đã đỡ hơn rất nhiều.

Dạo này mọi việc ở công ty đều do Kiên lo liệu. Không làm trưởng phòng thiết kế nữa nhưng Kiên lại làm giám đốc marketing. Lúc nào cũng bận bù đầu tuy nhiên thì anh vẫn cố gắng cho người đi dò la tin tức của Nguyên Anh. Khổ nỗi cô ẩn mình kỹ quá, không thể nào tìm được tung tích dù là nhỏ nhất. Cho người đi xem xét khắp các bệnh viện, rồi cả những nơi mà cô có thể đến, thậm chí cả nhà bạn bè rồi nhưng đều không thấy. Chưa bao giờ Hội Tam Anh lại bị như vậy. Đến tìm nhưng nhân vật nổi tiếng thì nhiều nhất cũng chỉ mất không quá 5 ngày. Nhưng bây giờ đã là 1 tuần mà vẫn bật vô âm tín. Ông Bình lo lắng vô cùng nhưng nhờ những cuộc điện thoại thường xuyên của con gái khiến cho ông đỡ lo lắng hơn. Ngọc Linh thì luôn lo lắng, và hình như là thêm cả cảm giác tội lỗi nữa. Lúc nào cũng đứng ngồi không yên mặc dù cô gái vẫn cố tỏ ra bình thường nhất. Riêng bà Doãn thì bình thản đến lạ kỳ. Không hỏi han, lo lắng, thậm chí là không hề nhắc đến tên Nguyên Anh một lần nào từ khi cô cháu gái bị bắt cóc. Mọi chuyện của hội bề ngoài tưởng như yên bình, nhẹ nhàng như nó vốn có nhưng thực chất bên trong không hề như mọi người vẫn tưởng. Và mọi chuyện đều bắt nguồn từ cái tên: Nguyên Anh.

Hôm nay Kiên đến công ty. Dạo này anh mệt mỏi rất nhiều chuyện. Linh đến làm ở công ty Sky để giúp anh một số những công việc mà cô có thể. Với tấm bằng kế toán của trường đại học Havart, những việc này rất đơn giản. Có một trí thông minh trời phú, Linh có thể làm tất cả các công việc tồn đọng ở công ty mà không cần nhờ đến sự giúp đỡ của bất kỳ ai. Vừa xem xét các sổ sách trong 1 tuần qua, cô vừa nhấm nháp tách café đen. Một bóng người cao cao lướt nhanh qua. Nhìn rất quen. Đi theo người này. Cậu ta dừng trước cửa phòng thiết kế. Bước vào phòng, cậu chào hỏi mọi người rất tự nhiên như thể đã thân quen từ lâu. Có tiếng nói:

- Em đến lấy hộ Nguyên ít đồ. Chị tìm giúp em tập giấy được ghim trong cái kẹp màu vàng được không chị Lan?

- Cái tập mà có ghi chữ Pooh N đó hả?

- Dạ vâng. Hình như trên đó vẽ mấy cái bản thiết kế đó chị.

- Ừ. Đợi chị chút.

Người phụ nữ ra khỏi chỗ ngồi và tiến tới chỗ một chỗ khác gần sát đây. Tìm trong ngăn kéo một hời, chị đưa cho Quân một kẹp giấy và mỉm cười:

- Đây. Có lấy thêm gì nữa không?

- Hình như là cả cái tập giấy gì nữa đó chị. Cái tập mà cô ấy dùng để vẽ nháp với cây chì, thước, catologe thu – đông nữa chị ạ.
- Đạo này con bé ốm hay sao mà thấy nghỉ nhiều vậy Quân? – Một giọng ai đó vang lên.
- Ốm nhẹ thôi ạ. Chắc vài bữa nữa là đi làm được. Mọi người yên tâm. – Quân cười.
- Khổ thân. Ai chăm sóc cho nó không biết. Chẳng còn ai là người thân cả. Chắc hao lắm đây. Hôm nào phải đến xem con bé ra sao.
- Không sao đâu anh. Cô ấy cũng ổn rồi. Hôm nọ vào nằm viện mấy bữa nhưng không sao. Không biết chừng là ngày kia có thể đi làm luôn đó. Em sẽ chăm sóc tốt mà.
- Cậu mà làm bé út của chúng tôi mất một sợi tóc là liệu hồn đó nha. Anh sẽ hỏi tội cậu đó. Biết chưa?
- Dạ. Em biết mà. Mọi người làm việc đi. Em đi đây. lần sau đến em sẽ mang bánh kem đến ọi người. Hôm nay hơi vội nên em không làm được. Em về nha. – Vừa cầm túi đồ trên tay chị Lan, Quân vừa chào tạm biệt.

Linh đứng ngoài nghe hết toàn bộ cuộc đối thoại. Cô thấy hơi lạ. Ngăn tủ kí ức bị lục lọi, tìm kiếm. Và rồi cũng tìm thấy tư liệu về người này trong “ngăn kéo” cuối cùng. Đây chính là người đi cùng Nguyên Anh hôm cô trở về thăm bố. Linh giật mình khi một ý nghĩ thoáng qua trong đầu: Liệu Nguyên Anh có ở nhà người bạn này.

Có tiếng bước chân gần hơn. Vợ vàng lùi về phía sau và quay lưng bước đi như một người bình thường, khi Quân bước qua, cô cố nhìn mặt của cậu. Đảm bảo đây là người đó. Không thể có nhầm lẫn được.

Khi bóng Quân vừa khuất ở hành lang, Linh vợ vàng chạy đến phòng của Kiên.

- Anh, phòng thiết kế có ai tên là Nguyên không?
- Nguyên? Không. Em hỏi chi vậy? – Kiên ngược mắt lên nhìn Linh.
- Em vừa nhìn thấy người đi cùng Nguyên Anh hôm nọ. Em thấy cậu ta đến lấy đồ ột người tên Nguyên ở phòng thiết kế.
- Nguyên ư? Ở phòng đó không có ai tên Nguyên cả. – Kiên lắc đầu.
- Cậu ta còn nói là lấy một tập vẽ, trên đó có ghi chữ Pooh N.
- Pooh N? – Kiên nhắc lại đầy ngạc nhiên. Một hình ảnh lướt qua. Ngày anh bắt Nguyên vẽ mẫu thiết kế chủ đề dạ hội. Sau đó thì anh đưa cho Nguyên bản vẽ mà anh nhật được của cô. Chính xác là ngày mà anh hôn cô em gái lần thứ 2. – Đuổi theo cậu ta. – Kiên hét lên ra lệnh và chạy đi ngay lập tức.

Xuống đến tầng trệt, kkhông còn thấy bóng dáng cậu thanh niên trẻ tuổi đâu nữa. Chỉ thấy chiếc xe bus vừa lăn bánh, trên đó có ghi rõ địa điểm dừng chân: khu đô thị Pháp.

Chiếc BMW mui trần đi theo sau chiếc xe bus màu vàng đỏ. Tới bãi đỗ xe thuộc khu biệt thự cổ được xây từ thời Pháp, chiếc xe mới dừng lại. từng hành khách bước xuống nhưng không thấy bóng dáng cậu thanh niên đó đâu. Cùng lúc đó, một chiếc mô tô phân khối lớn màu đen phóng ẹt qua phía sau 2 người đây, tiếng nẹt bô khiến mọi người đều chú ý. Khi Linh quay lại thì thấy bóng chiếc xe mất hút sau khúc quanh hẹp. Tuy nhiên đáng người ngồi trên đó đã bị mất của cô ghi lại.

- Là cậu ta. – Cô nhảy xuống xe và chạy vội tới chỗ rẽ. Tất cả trống không. Chỉ thấy tiếng lách cách của một cánh cổng nào đó vang lên.
- Sao rồi? – Kiên vợ vàng hỏi.
- Không thấy. – Cô gái đáp gọn lỏn đầy thất vọng. – Anh thử đi từng nhà xem. Đây là ngõ cụt. Cậu ta không thể đi vào đâu trừ những căn nhà này.

Hai ngưi đi và nhòm vào từng cửa nhà một để cố gắng tìm chiếc xe mô tô màu đen. Hơn một chục căn nhà đã xem qua. Đều không có. Chỉ có một căn duy nhất áp chốt làm cổng sắt kín, không thể dòm vào trong được.

- Em nghĩ là nhà này. – Linh quay sang nói. – Anh thử bấm chuông đi. Cứ ỉnh là người tiếp thị hay thăm dò về thiết bị gia đình gì gì đó. Rồi em sẽ nhìn xem có chiếc xe nào không. OK?

- Ừ.

Có tiếng chuông reo, Quân vội vàng chạy ra mở cửa.

- 2 người là ai vậy? – Vừa hé cửa đủ để ặt ra ngoài, Quân vừa hỏi.

- Chúng tôi là nhân viên thăm dò thị trường gas. Chúng tôi muốn hỏi rằng gia đình bạn sử dụng loại gas và bếp gas nào được không? – Kiên khoé léo hỏi và mỉm cười thân thiện.

- Tôi không biết. Hình như là goldsun. 2 người còn chuyện gì nữa không? Nếu không thì mời các vị đi cho. Tôi đang bận. Rất xin lỗi.

- À. Không... không... – Kiên bắt đầu lúng túng vì không biết xử lý ra sao.

- Vậy thì tôi xin phép. – Quân thò đầu vào đóng cửa lại.

- Xong. – Kiên lẩm bẩm. – Em có nhìn thấy gì không Linh?

- Không gì hết, thấy mỗi chiếc ô tô mà thôi. – Cô gái trả lời.

- Công cốc. Anh sẽ cho người tới ngôi nhà này xem xét. Chúng ta về công ty đã.

2 người cùng đi ra xe với bọn bề các suy nghĩ trong đầu. Không biết bây giờ Nguyễn ở đâu? Liệu có trong ngôi nhà đó không hay hiện giờ cô đang ở một nơi rất khổ cực...

Vừa về đến công ty, Linh vội vàng cho người tới điều tra về ngôi nhà đó. Cô đứng ngồi không yên nhìn chiếc điện thoại. Có lẽ biết chủ nhân đang mong cuộc gọi nên chiếc điện thoại đã reo lên bản kiss the rain nhẹ nhàng.

- Sao rồi? – Cô hỏi vội vàng.

- Đó là nhà của viện trưởng bệnh viện trung tâm. Người con trai tên là Quân, học đại học năm 2, hồi trung học đã học cùng lớp với cô Nguyễn Anh. Và một vài thông tin khác nữa. Có lẽ không quan trọng lắm. Chỉ về gia đình thôi.

- Tra danh sách tên bệnh nhân ở bệnh viện trung tâm hộ em xem có ai là Vũ Nguyễn Anh, 20 tuổi không? Hãy tìm gặp tất cả những người đó. Nhanh lên nhé. Cảm ơn.

Đầu dây bên kia không nói gì nữa. Chỉ có cúp máy cái rụp.

Linh lại rơi vào trạng thái lo lắng. Cúng Kiên đi về nhà mà lòng cô như có lửa. Cô thầm trách tại sao lần trước cô lại bỏ Nguyễn Anh với bọn bắt cóc đó. Để rồi bây giờ không biết em mình ra sao. Vẫn hay gọi điện về cho ông Bình nhưng tình hình sức khỏe thì không ai biết được ra sao hết. Cho đến tận bây giờ, tung tích của bọn bắt cóc vẫn chưa tìm ra. Điều đó chứng tỏ vụ này chắc chắn do một tổ chức lớn, ngang tầm hoặc thậm chí hơn cả Tam Anh hội trực tiếp tham gia hoặc bảo kê. Chưa bao giờ Tam Anh lại rơi vào tình trạng bất lực như vậy. Mất quá nhiều thời gian mà một manh mối nhỏ nhất cũng không có. Không có bất kỳ một cái gì hết. Làm sao có thể tìm ra đây? Kẻ thù của Tam Anh hội thì nhiều không đếm xuể. Nhưng dám đứng ra như vậy thì chỉ có một mà thôi. Chỉ có duy nhất một hội trong nước có thể lực mạnh đến như vậy. Viên kim cương đen trong thế giới ngầm: Bạch Nguyệt.

Người đứng đầu Bạch Nguyệt là một bố già lão làng. Hội này có từ lâu, được truyền từ đời này sang đời khác. Đến hiện giờ đã là đời thứ 5. Tuổi của ông trùm Bạch Nguyệt hội Hoàng Dương Minh cũng bằng tuổi của ông Bình. Bạch Nguyệt hội thường hay dính líu vào những vụ thanh trừng có tiếng. Tuyệt nhiên không đụng đến ma túy hay cocain như mấy ông trùm ở Colombia hay Venezuela. Thuộc dạng có máu mặt trong hàng top của thế giới ngầm trên toàn thế giới, Bạch Nguyệt chưa bao giờ để thua bất kỳ một bang hội nào, đặc biệt là những bang hội trong nước. Hoàng Dương Minh cũng có một cậu con trai năm nay 26 tuổi. Là một chàng trai tuyệt vời. Đẹp trai, nước da ngăm ngăm, nụ cười quyến rũ, mái tóc màu vàng – nét đặc trưng của người phương Tây vì có mẹ là người nước ngoài, con gái cưng, tiểu thư đệ nhất của một ông trùm bên châu Âu, đôi mắt đen của người châu Á. Tóm lại, anh ta là hiện thân của một chiến thần, có một vẻ đẹp chết người nhưng tâm hồn lạnh lẽo đến mức ghê sợ. Chưa bao giờ chùn tay kkhhi giết người. Và một

đặc điểm, anh ta cực mạnh. Chưa ai thắng được anh ta. Kể cả người giỏi nhất của Tam Anh hội. Quả là người thừa kế sáng giá nhất của Bạch Nguyệt hội.

Nghĩ miên man một lúc thì đã về đến nhà.

Vừa bước vào nhà lớn, Kiên và Linh đều ngạc nhiên khi thấy tất cả mọi người đều tề tựu đông đủ ở phòng chính.

- Có chuyện gì vậy chú? – Linh hỏi người đứng gác ở phía dưới.

- Cô Hai trở về. Cùng với một người bạn nữa. Hình như chủ tịch rất giận. Tất cả mọi người đều được gọi lên phòng lớn. Có lẽ cô ấy sẽ bị phạt theo gia quy đó.

- Sao lại vậy?

- Tôi cũng không biết. Cô lên thử xem. Chỉ thiếu cô cậu nữa thôi.

Gật nhẹ với người gác, 2 người bước nhanh.

Cánh cửa phòng bật mở. Nguyên, Quân, cùng tất cả mọi người đều quay ra nhìn. Người đầu tiên bước vào là Kiên.

- Được rồi. Chúng ta có thể bắt đầu. – bà Doãn nói to khi 2 người cháu cuối cũng xuất hiện.

- Có chuyện gì vậy bà? – linh hỏi bà Doãn khi tiến lại gần.

- Hôm nay, sau gần 2 tuần mất tích, tiểu thư mới tìm lại được của chúng ta đã trở về. Đây là một điều đáng mừng. Tuy nhiên, liệu có đáng trách khi không hề có tin tức gì trong suốt gần 2 tuần qua? – Phớt lờ câu hỏi của Linh, vị chủ tịch nói.

- Bà. – Nguyên nhếch mép. – Đúng là cháu đã sai khi không về nhà luôn. Xin lỗi tất cả mọi người. Nhưng nếu nói cháu không có tin tức gì thì liệu có đúng? Ngay khi có thể, cháu đã trở về, 2 ngày một lần, cháu đều gọi điện thoại cho bố cháu. Biết rằng cháu vẫn đang sống mà lại nói không có tin tức gì là sao ạ?

- Tại sao cháu lại không trở về luôn? Mới về được mấy ngày thì cháu có việc gì?

- Việc của cháu không hề dính dáng tới việc cháu có nhận lại bố mình hay không. – Nguyên cứng cỏi đáp lại. Cô chưa bao giờ thấy mình mạnh mẽ đến vậy.

- Được rồi. Ta có thể bỏ qua cho cháu chuyện này. Tuy nhiên, lần trước, cháu đã nói gì khi cháu xuất hiện? Không cần xin lỗi. Cứu vạ hôn thê là điều đương nhiên. Tôi sẽ không làm ảnh hưởng tới mọi người tận hưởng những giây phút bay niếm tự hào của Vũ gia đâu. – Bà Doãn nhắc lại với giọng điệu khinh khỉnh.

- Cháu xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng tới mọi người một lần nữa. Tất cả những điều cháu nói đều là sự thật. Đúng không? Tất cả mọi người đều ghét cháu. Đó là sự thật. Vì sao ư? Vì cháu giống mẹ cháu và bà rất ghét mẹ cháu. Đúng không?

- Em nói vậy là sao Nguyên Anh? – Minh tái mặt hỏi cô em gái.

- Đó là sự thật. Em là con người. Em có cảm xúc. Và em cảm nhận được tình cảm của người khác dành cho em. Anh cũng vậy. Kiên cũng vậy. Tú cũng vậy, chủ tịch cũng vậy và tất cả mọi người nữa. Đừng tưởng em không biết. Mọi người rất giỏi đánh nhau nhưng việc che giấu cảm xúc thì chỉ sắp được hạng bét thôi. Trong này, không ai yêu quý em thật lòng cả. Trừ bố ra. Đến bạn em, là người đứng với nhau nhưng còn đối với em thật lòng hơn mọi người. Đúng ,mà. – Nguyên nói một đoạn dài. Tất cả mọi người đều tái mặt trước những câu nói chính xác và xúc cảm đặc biệt của cô chủ mới.

- Cháu nói cái quái gì vậy hả Nguyên Anh? Trong này không có sự giả dối. Rõ chưa? – bà Doãn là người lên tiếng đầu tiên.

- Tất cả mọi người giả dối với chính tình cảm của mình. Chẳng qua là nó không hiện diện rõ ràng mà thôi. Tất cả mọi người đều giả dối với cháu. Không hề ai yêu thương cháu cả.

- Ta không thể bỏ qua cho cháu được nữa. Gia quy. – Bà Doãn gần như hét lên.

Một chiếc bàn được kê ra. Trên đó là những vật nhỏ như đinh cắm lên trên, đầu tròn, có bọc đệm bông để không gây chảy máu. Mỗi một cây cách nhau chừng 5cm.

- Chồng đẩy 1500 trên bàn này. – Một trong 2 người khiêng chiếc bàn ra nói.

Có những tiếng thì thầm nhỏ vang lên phía dưới. Chưa ai làm được đến 1500 chiếc cả. Kỷ lục mới được 957 cái mà thôi. Đến Linh còn chưa được. Việc này gần như là bất khả thi.

- Tại sao cháu phải làm khi cháu không hề sai? – Nguyên cãi lại, mặt đỏ ửng lên. – Cháu chẳng làm gì có lỗi. Đó là sự thật. Cháu nói rằng không ai yêu thương cháu hết, và bà cũng vậy. Vì đó là sự thật nên bà không mắng cháu mà dùng ngay gia quy. Bà không muốn sự giả dối của mình bị lộ ra ngoài. Đúng không?

- Nguyên Anh. Con hơi quá rồi. – Ông Bình nhắc nhở.

- Không hề. Khi mọi người quá đáng với con thì có ai biết rằng họ quá đáng không hay cứ một mình cho rằng con là người phải chịu và họ luôn đúng. Vì vậy, con không hề quá khi nói ra những chuyện này. Con cũng nói thẳng, hôm nay con về vì con rất thương bố và muốn giữ đúng lời hứa của mình là ở đây 4 tháng, sau đó con sẽ về nhà của con. Con không muốn làm bố thất vọng. Con không về đây để xin một chút lòng thương hại của con của mọi người. Đó là nguyên do. Đến bây giờ thì con cũng nói thẳng luôn chứ không phải giấu diếm gì nữa. – Ánh mắt của cô chiếu sang Kiên, Tú, Minh và Linh đứng cùng một chỗ khi nói đến những câu cuối cùng. Rồi lấy hơi, cô nói tiếp. – Con rất cảm ơn mọi người vì đã cho con biết cảm giác bị đau là như thế nào. Cảm giác cô đơn trong nhà kho tối tăm đáng sợ ra sao. Bây giờ con xin phép về nhà để lấy ít đồ rồi sẽ trở lại. Mong mọi người cho phép.

Cô nói rồi quay người đi thẳng không hề ngoái đầu lại. Cảnh cửa cảm ứng vừa mở ra thì có tiếng quát:

- Đứng lại. – Đây là một mệnh lệnh ngắn gọn, rõ ràng và cương quyết khiến bất kỳ ai cũng phải nghe theo.

Chậm chậm quay người, Nguyên nhếch mép một cách không ngạc nhiên:

- Có chuyện gì nữa sao ạ? Đó là tất cả những gì cháu muốn nói và muốn làm. Nếu bà không muốn cháu ở đây thì cháu sẽ về luôn và đến thăm bố cháu vào cuối tuần.

Bà Doãn nhướn mày nhìn cô cháu gái một cách ngạc nhiên. Nó gần như đọc được ý nghĩ trong đầu bà vậy – bà nghĩ thầm. Đúng là bà có ý định nói rằng cô không cần quay lại cũng được. Nhiều năm trôi qua, đây là người thứ 2 dám nói với bà như vậy. Con bé giống hệt mẹ của nó – một ý nghĩ nữa lại thoáng qua – thông minh, sắc sảo, hiền đúng lúc và biết thể hiện mình đúng chỗ. Bao giờ cũng nói thẳng và chính điều đó khiến người phụ này không được lòng mọi người và bà Doãn cũng như vậy. Nguyên Anh là người thứ 2 có thể làm cho đầu óc bà rối loạn như vậy. Cố gắng lấy lại bình tĩnh và làm chủ lại lý trí của mình, bà Doãn nói khẽ, giọng khàn khàn:

- Ta sẽ cho xe đưa cháu đi.

- Không cần đâu. Bạn cháu sẽ đưa cháu đi và cháu sẽ trở lại vào sáng sớm ngày mai.

- Được rồi. Còn một điều nữa. Ta nghĩ cháu nên nghỉ làm ở công ty thì hơn. Nếu biết cháu là con gái của chủ tịch thì sẽ rất phiền.

- Không. Cháu sẽ chỉ nghỉ khi cháu muốn mà thôi. Cháu được nhận vào công ty làm việc bán thời gian là do cháu tự leo lên bằng chính năng lực thực của mình chứ không phải nhờ sự giúp đỡ của người khác. Cháu cũng xin nói với mọi người rằng: Cháu làm những việc gì đều có lý riêng của chính mình và cháu sẽ chỉ làm khi cháu muốn mà thôi. Không ai có quyền bắt ép cháu cả. Đó là nguyên tắc sống của cháu được bố mẹ nuôi rèn rũa từ bé. Nó sẽ không thay đổi và cháu cũng không có ý định thay đổi nó. Cháu sẽ không thay đổi vì bất kỳ ai đâu.

Cô gái nhỏ mỉm cười và bước đi về phía cánh cửa đã mở sẵn. Đó là suy nghĩ của chính cô. Tuy quay lưng đi nhưng cô có thể cảm thấy tất cả những ánh mắt đầy ngạc nhiên và có cả giận dữ đang nhìn mình từ phía sau. Nhảy lên chiếc mô tô của Quân, Nguyên ôm thật chặt lấy cậu bạn. Không biết bây giờ cảm xúc trong mình là gì nữa. Vui ư? Buồn ư? Hạnh phúc? Nhục nhã? Buồn tủi? Không biết nữa. Là một dấu hỏi chấm và cô không hề có ý định đi tìm câu trả lời cho dấu hỏi đó.

- Cậu không sao chứ? – Vừa đi, Quân vừa hỏi.

- Sao là sao? Chẳng sao cả. Cậu nghĩ gì?
 - Tuyệt vời. Đó mới và Nguyên mà mình biết. Có nguyên tắc sống riêng và không bao giờ thay đổi vì người khác. Đó là điểm khác biệt giữa cậu và những cô gái khác và đó là điểm mà mình thích nhất ở cậu.
 - Cảm ơn. Sau này khi mình chuyển về nhà, cậu sẽ đến ở với mình nhé. Mình ghét cảm giác cô độc vì nó rất đáng sợ.
 - Tất nhiên. Nếu cậu muốn. Mình sẽ ở căn phòng đối diện phòng cậu. Và mình thích màu xanh lục. Chuẩn bị đi.
 - Được rồi. Nhanh lên. Mình thích tốc độ.
 - OK. – Quân cười phá lên và vắn ga. Chiếc xe phóng vút đi trên đại lộ vắng ngắt và lạnh lẽo. Có lẽ tâm hồn Nguyên bây giờ cũng như đại lộ lúc này vậy. Vắng ngắt và lạnh lẽo. Ai có thể giúp cho tâm hồn trở lại như xưa. Một Nguyên vui vẻ, hoà đồng và ấm áp??????????
- Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 14

14. – Chương 14

Chương 14: Luyện rèn.

Tất cả chỉ gồm một chiếc vali nhỏ và một chiếc túi xách. Hết. Hành lý nhẹ gọn của Nguyên khiến mọi người kinh ngạc. Không ai ngờ rằng một cô tiểu thư chỉ gồm mấy bộ đồ như vậy. Bước vào nhà lớn, Nguyên chào hỏi mọi người và nói nhỏ với bố:

- Con có thể ở phòng khác được không?
- Con muốn ở đâu? – ông Bình hỏi con gái.
- Trên võ đường có một căn phòng trống. Con muốn ở đó.
- Có vẻ như không ổn lắm đâu Nguyên Anh. Sẽ rất ồn ào và căn phòng đó khá nhỏ.
- Con thích ở đó. Đi mà bố.

Trước sự nài nỉ của cô con gái cứng, ông Bình đành phải gật đầu.

Thực ra căn phòng trên gác 2 của võ đường chính cũng không quá bé, rộng hơn 50m². Nguyên không kê giường mà cô chỉ kê một tấm nệm ở góc phòng. Một chiếc tủ bé để sát bên, một chiếc tủ lạnh mini và một giá sách gỗ khá to treo trên tường. Không gian còn lại chiếm gần 2 phần 3 diện tích của căn phòng. Nguyên xếp tấm thảm dày lên làm nơi luyện võ. Cái loại kiếm và côn được cô mang từ bên kia về để luyện tập treo đầy ở góc tường. Bộ võ phục karatedo lâu lắm rồi ko có dịp dùng đến giờ lại được mang ra treo trong tủ quần áo. nGiuwxkhu vực luyện tập và nơi ngủ chỉ cách nhau có một tấm ghi-đô. Căn phòng chính là không gian riêng của cô mà ko ai có quyền xâm phạm. Xin bố thay loại cửa bình thường bằng cửa có mật mã mà chỉ mình cô biết, cửa sổ bằng gỗ kín có khoá đàng trong khiến căn phòng gần như biệt lập toàn bộ với thế giới bên ngoài. Có một điều đặc biệt khiến cô gái nhỏ chọn căn phòng này vì khi nhìn ra cửa sổ bên trái, ta có thể nhìn toàn cảnh khu biệt thự. Thêm một điều nữa, trên nóc nhà có mootjeeloox thoát hiểm mà cô có thể chui qua để lên trên. Từ đây, mọi thứ xung quanh như thu vào tầm mắt và cũng từ đây, cô có thể nhìn thấy một nơi rất đặc biệt mà cô ko được phép đặt trên đến.

Tự chọn ình một cuộc sống đặc biệt hơn mọi người. Nguyên luôn nỗ lực phấn đấu để đạt được mục đích mà m' đề ra. Hàng ngày, ngoài những tiết học thiết kế, bận bịu với kim chỉ, vải vóc, Nguyên đăng ký một lớp học tiếp Pháp ở trung tâm ngoại ngữ trong nội thành vào chiều thứ 2, 4, 6 và chủ nhật. Và cô đã nghỉ công việc partime ở công ty Sky. Trước khi nghỉ việc, cô đã nói thẳng với bà nội:

- Cháu nghỉ làm ở đó không phải vì lời nói của bà mà vì cháu muốn tìm một công việc khác, thử sức mình có thể chống chọi với cuộc sống ntn. Cháu mong bà hiểu nhằm cháu nghỉ ở đó vì yêu cầu của bà.

- Dĩ nhiên. – Bà Doãn bình tĩnh đáp lại trước câu nói thẳng đến ko ngờ của cô cháu gái bướng bỉnh.

Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi chưa đầy 2 câu, Nguyên và bà nội ko nói j với nhau vào 2 ngày tiếp theo nữa.

Nguyên tìm một công việc khác ở tiệm fastfood gần trường. Làm việc vào thứ 3, 5, 7. Đi học và đi làm kín tuần, Nguyên ko có nhiều thời gian với mọi người trong gia đình.

Sáng sớm, từ lúc 4h. khi mới có vài người dậy, Nguyên đã dậy chạy bộ và tập 18 bài quyền như một thói quen từ hồi còn bé. Khi nào chạy đủ 2 vòng quanh khu biệt thự và tập đủ 18 bài quyền, cô tập đứng tấn, tập đá bao cát và luyện kiếm hay côn. Sau đó tắm rửa, ăn sáng và đi học vào lúc 7h sáng. Buổi trưa ko về nhà. Buổi tối về nhà vào lúc 7h, ăn cơm cùng tất cả mọi người rồi lại tiếp tục luyện phi tiêu, bắn súng đến 11h đêm. Hôm nào cũng như vậy. Như một cái máy được lập trình sẵn, ko bao giờ có sự thay đổi. Đến chú Chính, người trực tiếp luyện tập cho Nguyên cũng lo cho sức khỏe của cô gái nhỏ. Chưa bao h chú lại thấy một cô gái có nghị lực như vậy. và cũng chưa bao h chú gặp một người có tài bắn súng như vậy. Chỉ biết cô đã được học bắn súng từ năm 15 tuổi nhưng chỉ học có một năm mà thôi. Quả thực, so về cả kỹ thuật và trình độ, Nguyên đã vượt xa cả Quân, người mà trước đây luôn giữ vị trí NO.1.

Chỉ sau 3 tháng, làn da của Nguyên đen thấy rõ, sức khỏe được tăng cường và cô gầy hơn. Hôm nay có cuộc sơ khảo võ thuật trong hội để kiểm tra trình độ của những người mới gia nhập. Trong đó có cả Nguyên.

Người kiểm tra là Linh, Kiên và chú Chính. Theo thứ tự bốc thăm, Nguyên sắp gần áp chót trong số 105 người tham gia. Vòng đầu tiên là đấu với anh em trong đội. Nguyên vượt qua một cách dễ dàng mà ko cần đổ mồ hôi. Tiếp theo là thử thách của Kiên. Hơi khó một chút. Sau một hồi đấu đã, Nguyên chiến thắng trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người. Không ai ngờ một cô gái chân yếu tay mềm lại có thể làm một điều đáng kinh ngạc như vậy. Vòng tiếp theo là ả của Linh.

2 cô gái cúi đầu chào nhau như một võ sĩ thực thụ. Chiếc đai đen bay phấp phới trong gió. Hôm này trời se lạnh. Những đợt lạnh nhẹ báo hiệu một cơn gió mùa đông bắc chuẩn bị tới. Khuôn mặt hơi tái đi vì lạnh, Nguyên vẫn mỉm cười đầy tự tin mặc dù trong lòng đang lo lắng. Cô đã được nhìn thấy những thành tích vang dội của Linh được treo đầy trong căn phòng nhuộm màu lịch sử ở góc hành lang tầng 2. Việc chiến thắng Linh gần như là điều ko thể nhưng cô vẫn cố gắng tin vào bản thân mình. Và trận chiến bắt đầu. Tất cả đều đang căng mắt dõi theo trận đấu. Ai ai cũng nghĩ rằng phần thắng sẽ thuộc về Linh. Cả 2 võ sĩ đều nhanh như một con sóc. Không ai chạm được vào ai. Cuối cùng, một nắm đấm xoáy mạnh của Linh. Nguyên lỉnh trợn. Lão đảo nhưng ko ngã. Cô cố gắng bình tĩnh hơn, tìm ra sơ hở của đối thủ hoàn hảo. Sau một khoảng thời gian ngắn, sơ hở đã lộ ra. Các bước đá của Linh nhanh, nhẹ nhưng ko gọn. Mỗi khi đá vòng vau, bàn chân ko thể thu gọn lại được và mỗi khi đá trề thì không thể dứt khoát được khuỷu chân khiến bước đá thỉnh thoảng có sự lúng túng nhưng khó phát hiện ra. Dựa vào điểm yếu này, Nguyên có thể né các bước đá một cách dễ dàng. Bằng một bước đá xoáy, mạnh và dứt khoát, Linh bị loại ra khỏi sân trước ánh mắt kinh ngạc hơn của mọi người. Bắt đầu có tiếng xì xào bên dưới. Có phải họ đã đánh giá quá thấp cô gái trẻ này. Làm sao có thể đánh bại được Linh trong khi không ai làm được trừ chú Chính ra. Làm sao có thể loại được Linh ra khỏi vòng đấu trong vòng một tiếng đồng hồ. Chưa ai làm được đó cả. Nhưng Nguyên làm được. Điều kỳ diệu đã xảy ra và người tạo ra nó lại là một người không ai có thể ngờ tới. Tất cả lại chăm chú dõi tmanhjtranj đấu ngày càng có nhiều tình huống bất ngờ.

Bây giờ, đến mảng khó nhất. Chú Chính, huấn luyện chính và cũng là rào cản cuối cùng.

Cúi chào nhau, Nguyên bây giờ mới lộ ra một chút lo sợ. Không phải vì cô không sợ người đàn ông này mà cô không muốn mình mềm yếu trước mặt người khác. Quay sang nhìn bố, cô nhận được ánh mắt khích lệ khiến cô yên tâm phần nào. Trong cuộc đấu này, dù cô không thắng cũng không sao cả vì đó là điều chứ một ai làm được trong đội. Trong lịch sử của thể giới ngầm, người đánh thắng được Nguyên Đức Chính chỉ có 2 người: Đào Quang Tự – vị sư phụ người Hoa của ông và một người thuộc Bạch Nguyệt. Một người bí ẩn chưa bao giờ được tiết lộ và có võ công tuyệt đỉnh. Thật may mắn, chỉ là một sự tình cờ, chú Chính đã được giáp mặt vị võ sĩ tài năng này.

Cuộc đấu bắt đầu. Đối thủ giáp mặt nhau và bắt đầu bước những bước đá đầu tiên. Tiếp theo là nhữn cú đấm xoáy có thể làm bị thương ngược khác một cách dễ dàng. Những đoạn né quyền, những cú lượn vòng,

xoay chân và đá rất bất mắt. Tất cả diễn ra rất kịch liệt. Không thể nói trước được điều gì. Thậm chí đến cả chú Chính cũng không thể ngờ Nguyên lại có khả năng đến vậy. Linh, người có năng khiếu nhất mà ông từng gặp cũng không thể làm được như thế này. Những bước đá uyển chuyển không chút sơ hở. Những cú đấm xoáy khiến người khác giật mình. Khi hai ống chân chạm nhau nóng cảm tưởng như toé lửa thì chú mới biết được sức mạnh của cô gái nhỏ này lớn đến nhường nào.

Còn Nguyên. Cô dùng hết sức mình để đấu. Cô không thể tưởng tượng được những gì mình đã làm ngày hôm nay. Bản thân cô không thể ngờ rằng nếu tập trung toàn bộ ý chí thì sức mạnh cô có thể đạt được lớn gấp nhiều lần so với lúc luyện tập. học võ từ năm 6 tuổi, đến tận bây giờ, cô mới có cơ hội để phát huy toàn bộ sức mạnh của mình.

Sau một thời gian đấu khá dài, cả hai đều rất mệt. Cuối cùng, Nguyên đã lộ ra sơ hở của mình. Chú Chính, một võ sư lão làng đã nhanh chóng nắm bắt được và kết thúc trận đấu một cách dứt khoát. Một cú đá không mạnh nhưng đủ lực để loại cô gái nhỏ ra khỏi sân.

Xong. Trận đấu đã kết thúc. Nguyên thua cuộc. Đó là một điều không hề gây bất ngờ quá mức cho tất cả mọi người.

Nguyên mệt lả. Cô tưởng như muốn khụy xuống. Hơn 3h đồng hồ đấu võ đã rút cạn sức lực của cô gái còn non nớt.

- Tốt lắm Nguyên. Rất khá. – Chú Chính mở lời khen cô trước toàn thể anh em trong hội.

- Cảm ơn chú rất nhiều. Cháu cũng cảm ơn vì chú đã nương tay, không đá cháu ra thẳng sân đấu. – Vừa uống chút nước, Nguyên vừa đáp lại.

- Hãy nghỉ ngơi đi. Chiều nay sẽ có cuộc tập súng đó. Đây là vòng quyết định nên hãy chuẩn bị tinh thần. Nghe chưa?

- Vâng. – Nguyên khẽ đáp lại.

Cuộc nói chuyện của 2 người kết thúc. Ông Bình bước tới hỏi thăm con gái:

- Khá lắm con gái. Ngoài sức tưởng tượng của ta. Con sao rồi?

- Rất ổn bố ạ.

- Được rồi. Bây giờ thì hãy nghỉ ngơi đi để chuẩn bị cho cuộc tập súng vào chiều nay. Vòng quyết định đó. Cố gắng nhé. Ta hy vọng con sẽ bắn trúng hồng tâm.

Sau cuộc đấu võ vào buổi sáng, ai nấy đều về phòng nghỉ ngơi.

Trong bữa ăn trưa, Linh không xuất hiện.

- Sao con bé không xuống vậy cô Hoa?

- Chắc không có gì đâu mẹ. – Ông Tùng chen vào. – Có lẽ tại con bé quá sốc mà thôi. Chưa có ai đánh bại nó như vậy cả. Nó cần thời gian để suy nghĩ suy nghĩ thôi mà. Không sao đâu. Mẹ yên tâm.

Còn Nguyên. Cô chỉ im lặng, không nói gì. Đột nhiên, bà Doãn hướng ánh mắt về cô:

- Nguyên Anh, hôm nay cháu làm rất tốt.

- Cám ơn bà. Cháu xin phép. Cháu ăn xong rồi. Mọi người ăn ngon miệng.

Nguyên đứng lên và cô đi về phía trường bắn.

Đây là lần đầu tiên Nguyên đến trường bắn mà không lao vào luyện tập. Lướt một vòng quanh giá để súng chạy xung quanh căn phòng rộng hơn 100m². Tay cô mân mê những khẩu Ak, K54, các loại súng chuyên dụng, băng bịt tai, và đi vòng qua cả những tấm bia đỡ nữa. Nó thân thuộc đến kỳ lạ. Có lẽ trong 4 tháng vừa qua, cô đã gắn bó với nơi này quá nhiều. Ngồi im trên khán đài, Nguyên liếc mắt nhìn xung quanh một cách vô định. Trong suốt 4 tháng qua. Cô tự gồng mình lên chịu đựng. Không cần bất kỳ sự trợ giúp của ai, cũng không cần sự thương của bất kỳ ai. Cô như một con nhím. Luôn xù lông trước mọi người. Không

để cho động vào mình và cũng ko thể để ỉnh chạm vào bất kỳ ai. Những chiếc lông nhím chỉ được hạ xuống khi ở bên cạnh Quân. Ở bên cậu, cô không cảm thấy cô đơn. Cậu mang lại cho cô cảm giác bình yên và an toàn. Ở bên cậu, cô cảm thấy mình là chính mình, không phải mang cái vỏ bọc cứng nhắc, lạnh lùng. Những đã gần 1 tháng nay, Quân biệt tăm. Không điện thoại, tin nhắn, email. Không một phương thức liên lạc nào cả. Cậu cứ bốc hơi khỏi thế giới này vậy. Ông Bắc nói rằng Quân đi cùng lớp làm từ thiện ở một vùng hẻo lánh nào đó không có sóng điện thoại, cũng không thể dùng Internet. Đến gia đình cũng không có bất kỳ tin tức gì của cậu con trai. Cuối tuần này là sinh nhật của Nguyên. Có lẽ nó sẽ là một mùa sinh nhật lạnh giá. Không có một ai bên cạnh. Mùa đông là một mùa rất lạnh – mẹ cô bảo vậy – nên vào sinh nhật của con, con cần có ai đó ở bên cạnh để chăm sóc và an ủi mình. Lúc đó thì mùa đông sẽ ấm áp hơn. Nếu không có ai thì sẽ rất buồn và lạnh. Có lẽ, sinh nhật năm nay của cô sẽ không có Quân. Có lẽ nó sẽ buồn. Bây giờ, cô mới biết cậu bạn thân quan trọng ra sao.

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai Nguyên. Theo phản xạ, cô giật mình, quay phắt lại, vẫn ngược tay người đối diện ra sau. Nhưng người đó đã nhanh chóng tránh được.

- Không cần phải phản ứng quá mạnh như vậy đâu Nguyên Anh. – Giọng nói trầm trầm vang lên.
- Anh. – Nguyên bối rối chỉnh lại tư thế của mình.
- Quả là đáng nể. Nhanh như một con sóc vậy. – Tú cười để lộ ra 2 chiếc răng khểnh. – Nếu anh mà không nhanh thêm chút nữa thì chắc là bị em làm gãy tay rồi.
- Không dám đâu. Ai có gan làm gãy tay cháu đích tôn của Vũ gia chứ. – Cũng không kém, Nguyên vặn lại.
- Cũng không vừa nhỉ. Anh hỏi nhé. – Tú trở lại bộ mặt nghiêm túc. – Làm sao em thắng được Linh vậy?
- Là chuyện này hả? Anh muốn biết bí kíp không? Dùng hết sức mình và thêm một chút may mắn.
- May mắn?
- Nếu chị ấy không lỡ để lộ ra sơ hở thì có lẽ em bị loại từ khi mới bắt đầu rồi.
- Sơ hở?
- Cách chị ấy đá. Không dứt khoát được chân nên bước đá không gọn. Điểm yếu duy nhất của chị ấy trong cuộc đấu và em đã lợi dụng nó.
- Anh đã đấu với nó rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ anh phát hiện ra. – Tú trầm ngâm.
- Có lẽ chị ấy hơi bất ngờ. Chưa bao h thua ai mà giờ lại bị một con bé vô danh tiểu tốt không biết xuất hiện từ bao giờ đánh bại.
- Chắc vậy. Nó rất kiêu ngạo vì chưa ai đánh thắng được nó cả ngoài chú Chính ra. Bây giờ thì có lẽ lòng tự trọng của nó bị tổn thương sâu sắc. Em thử đi xin lỗi con bé được không?
- Xin lỗi? – Nguyên lặp lại ngạc nhiên. – Tại sao?
- Lòng tự trọng của nó cao. Nó sẽ thất vọng rất nhiều vào bản thân.
- Chắc em không có lòng tự trọng. – Nguyên nhếch mép.
- Anh không có ý đó. – Tú vội vàng đính chính. – Anh chỉ nghĩ rằng...
- Chỉ nghĩ rằng em ko có lòng tự trọng. Hay là em về đây chỉ vì tiền, vì vậy lòng tự trọng của em không đáng giá một xu. – Nguyên ngắt lời anh.
- Nguyên Anh...
- Em có lòng tự trọng của mình. Em sẽ không xin lỗi khi em không làm gì sai cả. Chị ấy thua chỉ vì chị ấy không đủ năng lực và kém may mắn thôi. Đừng nói em đi xin lỗi chỉ vì em đã thắng chị ấy. Không bao giờ có chuyện đó đâu. – Nguyên đứng phắt lên, nói đầy giận dữ – Em về đây không phải vì tiền. Em không về thì em vẫn có thể sống tốt. Tài sản bố mẹ nuôi để lại cho em thừa sống cả đời. Hết 4 tháng em sẽ đi. Thứ 3 tuần tới em sẽ đi. Và anh đừng có nghĩ về em như vậy. Hiểu không?
- Nguyên Anh. Anh không hề có ý đó. – Tú vội vàng đính chính.

- Em không muốn mất tinh thần khi làm bài thi cuối cùng. Em biết các anh rất quý chị Linh. Nhưng đừng nói em xin lỗi khi em thắng chị ấy. Sao anh không nhận lỗi rằng anh không nhìn thấy điểm yếu của chị ấy để chị ấy khắc phục. Rồi em nhìn thấy và em đã lợi dụng điểm yếu đó để em chiến thắng. Và em cũng nói cho anh biết em sẽ không xin lỗi khi em không sai.

Nguyên bực mình. Vớ bừa một cây súng trên giá, cô đeo bịt tai và ra trường bắn. Mặc dù bây giờ cô rất muốn giữ bình tĩnh nhưng không thể. Cách để giải tỏa duy nhất hiện nay là tập bắn. Bấm điều khiển di chuyển 10 tấm bia ra cự ly 350m, Nguyên giữ chắc cây súng trong tay. Và những tiếng nổ đầu tiên vang lên. Đúng 10 tiếng súng.

Tú ngạc nhiên nhìn lên chiếc đèn báo. Đúng hồng tâm. 10 Tấm bia đều trúng hồng tâm. Không lệch một chút nào. Điều này không thể. Anh phải tập luyện liên tục trong hơn 1 năm trời mới có thể đạt được kết quả như vậy. Trong khi đó, Nguyên chỉ cần 1/3 thời gian của một người luyện tập bình thường.

Tiếp tục nạp đạn và lại gờ khẩu K54 lên, Nguyên bắn liên tiếp vào khoảng không. Không cái nào trúng bia đỡ cả. Cô cũng không chủ đích bắn trúng nó.

Tháo bịt tai ra, Nguyên hướng về phía cửa đi ra. Một tiếng nói vọng đến tai cô:

- Tại sao em làm được điều đó?

- Em sẽ làm được tất cả những gì mà em muốn. Không ai có quyền ngăn cản hay bắt em làm bất kỳ việc gì mà em không thích.

- Tại sao em luôn muốn mình chiến thắng?

- Đặt mình vào vị trí của em thì anh sẽ hiểu.

Nguyên bước tiếp. Không còn câu hỏi nào nữa và cô cũng không muốn có thêm câu hỏi nào nữa. Khi người anh họ nói cô đi xin lỗi một người khác trong khi cô không hề sai là một điều không ai có thể tưởng tượng nổi. Nguyên không phủ nhận việc các anh trai yêu thương người chị gái của mình. Nguyên cũng không ganh tị với Linh. Nhưng cô không thể chịu nổi lời đề nghị bất hợp lý của ông anh trai. Tại sao anh ấy lại có thể nói ra những lời như vậy trong khi chỉ còn một tuần nữa là cô đi khỏi đây? Tại sao lại có thể đề nghị cô đi xin lỗi kẻ mà mình đã đánh bại chỉ vì yêu thương người đó hơn cô? Tại sao lại có thể nghĩ rằng cô không có lòng tự trọng? Tại sao lại có thể nghĩ rằng cô về đây chỉ vì tiền? Nhiều câu hỏi tại sao được đặt ra khiến đầu của Nguyên rối tung lên như một ngăn tủ bừa bộn. Cố gắng lấy lại bình tĩnh và thoát khỏi trạng thái như bây giờ, Nguyên đi tiếp về phía cửa.

Mở lối cửa thông lên sân thượng, Nguyên chèo lên chiếc thang gỗ để lên trên. Từng đợt gió lạnh thổi ùa vào mặt khiến cô gái nhỏ có cảm giác thoải mái hơn. Gió luôn thật với cô. Không bao giờ nói dối cô và không bao giờ lam cô buồn. Gió làm cho cô cảm thấy dễ chịu, nhẹ nhàng hơn trong lòng. Mỗi đợt gió tạt vào mặt lại khiến cô cảm thấy mình đang sống thật với chính bản thân mình, giống như khi ở bên Quân vậy. Sống thật và sống thoải mái. Ngồi tựa lưng vào thành lan can để gió có thể đập thẳng vào mặt, Nguyên khẽ nhắm mắt lại. Yên bình. Cô luôn như vậy mỗi khi có chuyện không vui hay cần phải suy nghĩ về một vấn đề nào đó. Nơi này không có ai. thảnh thơi lắm mới có người lên chỉnh lại cây ăngten hay cột thu lôi bị nghiêng. Mà dù ai có muốn lên cũng lại phải bắc thang lên nên khá bất tiện. Vì vậy. Đây quả là một nơi lý tưởng cho những người thích sự yên tĩnh hay cần giảm stress.

Ngay giữa sân thượng có một bức tường xây cao chừng 1m50. Nó ngăn cách khoảng sân ra làm hai. Chỉ có một cánh cửa bằng dây thép kết lại cũ kỹ làm lối đi thông qua giữa hai khu vực này. Nguyên nghe thấy có tiếng nói ở bên kia bức tường. Theo chiều gió, âm thanh ngày càng rõ hơn khi cô gái nhỏ tiến đến gần.

- Xuống đi. Trên này gió lớn. Sẽ ốm đấy. – Tiếng một ai đó vang lên.

Kiểm chân lên nhìn cho rõ khung cảnh bên kia, Nguyên nhìn thấy 4 cái đầu màu đen ở ngay sát chân tường.

Tiến đến, mở cánh cổng sắt đã hoen rỉ, nó phát ra tiếng kêu cọt kẹt nhưng thật may mắn, có lẽ không ai nghe thấy. Ngó qua, Nguyên nhận ngay ra người mặc chiếc áo phông màu trắng, người vừa nói chuyện với cô cách đây 15' ở trường bắn. Với khối óc không tệ, ngay lập tức, Nguyên đoán ra được 3 người còn lại là ai mà không cần nhìn kỹ. Nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại, cô đi về phía cầu thang dẫn xuống phòng mình. Vốn

không định nghe lén cuộc nói chuyện của 4 người họ nhưng một c Em phải xuống ngay bây giờ. Anh sẽ bắt Nguyên Anh phải xin lỗi em. Anh hứa bằng danh dự của mình. Xuống đi không bố và bà sẽ lo cho em đó. Em mà ốm thì phải làm sao? – Tú lớn giọng.

- Em sẽ không sao hết. Các anh hãy xuống đi. Trước khi em nổi giận. – Linh cũng lớn giọng.

Sau đó. Nguyên nghe thấy tiếng đứng dậy và câu dặn dò của Kiên.

Cánh cửa dẫn xuống dưới phòng bị kẹt. Phải mất khá sức Nguyên mới nhấc được cánh cửa lên và nó đã gây ra một tiếng động khá lớn. Nghe thấy tiếng bước chân và tiếng cánh cửa mở cọt két, Nguyên vội chui xuống và đóng cánh cửa lại. Chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân rình rịch trên đầu.

Trận đấu bắt đầu. Nguyên tắc khá dễ nắm bắt. Có 10 tấm bia đỡ để ở cự ly 350m. Chỉ cần bắn trúng hồng tâm 5 trên 10 tấm bia là được. Nếu không thì đành tiếp tục luyện tập để thử sức trong cuộc thi lần sau.

Mọi người lần lượt tháo súng, ráp súng, nạp đạn một cách chuyên nghiệp. Ngắm bắn khá chuẩn và tất cả đều qua. Nguyên là người xếp ở vị trí cuối cùng. Làm tất cả mọi việc đều hoàn chỉnh một cách chuyên nghiệp nhất. Cô ngắm bắn. Chín phát súng liên tục và đều trúng hồng tâm. Khi chuẩn bị bắn lần cuối cùng thì cánh cửa ra vào bật mở. Linh xuất hiện. giằng dụa nhưng vẫn nổi bật. Ngồi vào hàng ghế đầu tiên và xem Nguyên bắn phát thứ 10, cô gái ấy chỉ mỉm cười nhẹ.

Cố gắng tập trung lại tinh thần để thực hiện lần cuối cùng, Nguyên giơ súng lên và đưa tay chuẩn bị. Câu nói của tú văng qua trong bộ nhớ của cô. Anh sẽ bắt Nguyên Anh phải xin lỗi em. Anh hứa bằng danh dự của mình. Đầu óc của cô lại bắt đầu lộn xộn và cô mất tập trung. Cố gắng lấy lại bình tĩnh nhưng không thể. Thời gian chuẩn bị đã hết và cô cần phải thực hiện lần bắn cuối cùng. Bóp cò súng. Một tiếng rè rè phát ra từ loa và một dòng chữ xanh hiện lên trên bảng điện tử. Nguyên bắn lệch. Cách hồng tâm 2cm.

Buồn khổ súng xuống. Dù là chín hay 10 phát đạn thì cô vẫn vượt qua tuy không như ý muốn. Cùng dòng người đi ra phía 8 chiếc cửa nối kế nhau, Nguyên lại suy nghĩ vẩn vơ về câu nói đó.

Thay vì đi đến phòng lớn uống trà hay nói chuyện như những người khác, một mình cô gái nhỏ bước đi về phía khu đất trống ở phía sau võ đường phụ phía Tây. Ở đó tập trung những ngôi mộ của những thành viên trong hội. Và mộ của mẹ Nguyên cũng nằm trong khu đó. Bà không được yên nghỉ ở trong khu nghĩa trang riêng biệt của Vũ gia, khu nghĩa trang mà những người trong gia đình nằm ở đó. Vì sao ư? Lý do thật đơn giản. Bà nội không thích mẹ của Nguyên. Bà phải nằm ở đó. Một mình. Lẻ loi và đơn độc. Nguyên biết mộ của bà vì chú Chính đã kể cho cô nghe tất cả những gì mà ông biết. Ở trên phòng của cô có thể nhìn thẳng ra khu đất trống này.

Lấy chiếc khăn tay lau đi ảnh của mẹ gắn trên tấm bia. Nguyên suýt khóc. Chưa bao giờ cô dám hỏi bà nội hay bố về mẹ cả. Mọi chuyện cô biết đều do chú Chính kể lại. Và điều khiến bà Doãn không thích cô là do cô giống mẹ mình quá nhiều. Giống một cách kỳ lạ khiến ai cũng phải ngỡ ngàng. Giống từ hình dáng bên ngoài cho đến tính cách bên trong. Mạnh mẽ và độc lập. Không bao giờ phải phụ thuộc vào bất kỳ ai và cũng không bao giờ muốn phụ thuộc vào bất kỳ ai.

Thấy mình đã ở đây quá thời gian cho phép. Nguyên vội vàng đứng lên. Khi cô vừa quay người đi thì một giọng nói mướt mà vang lên phía sau cô.

- Nguyên Anh!

Chú Chính ngồi trầm ngâm trong võ đường. Không hiểu tại sao Nguyên lại có thể bắn trượt ở phát súng thứ 10 được. Nhắm mắt thôi cô gái nhỏ cũng có thể bắn trúng được 10 tấm bia. Có việc gì khiến cô bé phân tâm để dẫn đến hậu quả như vậy? Tuy không rớt trong cuộc thi thử sức nhưng phần đấu súng cô không xếp hạng nhất khiến ông chú già này phải suy nghĩ.

Quay phắt người lại. Nguyên hơi giật mình khi thấy Tú. Không biết anh đã đứng đó từ bao giờ.

- Có chuyện gì vậy? – Nguyên lên tiếng trước tiên.
 - Anh muốn em đi xin lỗi Linh. – Không do dự, Tú vào thẳng vấn đề chính.
 - Tại sao? Đi xin lỗi khi em không sai ư? Đó không phải là em.
 - Em phải đi xin lỗi con bé. – Tú nhắc lại, giọng gay gắt.
 - Em không xin lỗi khi em không sai. Đó là nguyên tắc sống của em. Em không thể làm trái với nguyên tắc do chính mình đề ra.
 - Em phải đi xin lỗi. – Lần thì ông anh họ của cô gào lên.
 - Tại sao? – Nguyên cũng không kém phần, đáp trả. – hãy cho em một lý do trước khi bắt em làm một việc gì đó. Đúng nói với em rằng vì em đã thắng chị ấy nên em phải đi xin lỗi chị ấy. Sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó. Em đã nói với anh rồi. Em thắng nhờ chính năng lực của mình chứ không phải nhờ ai khác. Vì vậy em không có trách nhiệm đó. Xin lỗi. Em phải đi bây giờ. – Nguyên quay người bước đi.
 - Anh ra lệnh cho em phải xin lỗi Linh. Ngay bây giờ. – Từ phía sau, Tú nói giọng đanh lại.
- Khẽ xoay người về phía sau, đủ để nhìn thấy khuôn mặt tức giận của Tú, Nguyên nhếch mép:
- Anh có quyền gì ra lệnh cho em?
 - Anh là anh của em.
 - Anh của em thì sao? Bố mẹ cho em mạng sống này. Bố mẹ nuôi chăm sóc em khôn lớn. Và em tự cứu mình khi gặp nguy hiểm. Em không cần sự giúp đỡ của ai hết. Kể cả khi em không nhận bố để thì em vẫn cso thể sống sung sướng cả đời nhờ tài sản của bố mẹ nuôi để lại. Anh nghĩ sao? Hay suy nghĩ kỹ trước khi ra lệnh cho em. Nhớ lấy.

Tú đứng chết chân không nói được câu nào. Nguyên Anh nói đúng. Anh chưa bao giờ làm được điều gì cho cô em gái cả. Anh cũng chưa bao giờ hỏi thăm hay đứng về phía Nguyên Anh một lần. Có rất nhiều điều anh chưa bao giờ làm. Vậy thì lấy quyền gì để ra lệnh cho Nguyên Anh. Chẳng có quyền gì hết. Giờ anh mới hiểu ra. Trong bốn tháng ở đây, Nguyên Anh chưa có ngày nào hạnh phúc trọn vẹn bên những người thân thực sự của mình.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 15

15. – Chương 15

Chương 15: Sinh nhật.

Ngày mai là sinh nhật của Linh. Và như ông trời trên người cô gái nhỏ. Sinh nhật của Nguyên kể đó 1 ngày. Một party lớn sẽ được tổ chức. Võ đường tôn nghiêm, nơi cô hàng ngày luyện tập võ thuật, nơi nghỉ ngơi của chú Chính và cũng là nơi rộng nhất của khu nhà sẽ là nơi tổ chức party. Với sức chứa hơn 2000 người, võ đường quả là một nơi lý tưởng.

Mọi người tất bật chuẩn bị. Chưa bao giờ Nguyên thấy cái nơi lúc nào cũng ảm đạm này lại vui như vậy. Ai cũng bận rộn với những công việc của mình. Theo như Nguyên biết thì năm nay, cùng với sinh nhật của Linh, một sự kiện lớn khác cũng được tổ chức đồng thời. Một ý nghĩ thoáng qua. Chẳng lẽ họ muốn làm một bất ngờ cho Nguyên. Nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng được gạt bỏ. Một sự kiện lớn thì chắc chắn một buổi sinh nhật không phải. Đợi đến tối mai sẽ rõ ngay thôi.

Tìm cả tủ đựng đồ, Nguyên chỉ có một chiếc đầm màu xanh dương mà lần ra mọi người cô đã mặc. Bất đắc dĩ, cô gái nhỏ đành phải khoác nó vào người.

Bữa tiệc nhộn nhịp hơn cô tưởng rất nhiều. Lần đầu tiên, cô thấy xuất hiện nhiều phụ nữ và trẻ con ở trong nơi này với số lượng nhiều như vậy. Ai cũng ăn mặc rất đẹp. Lũ trẻ cũng được trải trượt rất cẩn thận.

Nguyên bước vào lặng lẽ. Xuất hiện không gây sự chú ý của mọi người. Giống như một hạt cát nhỏ giữa một sa mạc rộng lớn. Mờ nhạt. Rồi nhân vật chính xúng xính xuất hiện. Bước từ cửa vào, Linh rạng rỡ như một bông hoa hồng cao quý. Chiếc váy dạ hội màu đỏ nhạt làm tôn thêm vẻ đẹp hoàn hảo của cô gái này. Mái tóc xoăn đen thường ngày giờ đã được cuốn lên cao thành một búi nhỏ ở trên đầu và có màu hạt dẻ. Nở một nụ cười. Cô bước lên bục và bắt đầu nói những lời cảm ơn khách sáo tới mọi người. Bữa tiệc bắt đầu với những món ăn, những đĩa trái cây, những ly rượu vang và những câu nói chúc mừng sinh nhật của mọi người tới nhân vật chính.

Tiếp đó là phần bốc quà. Bà Doãn tặng cháu yêu một bộ trang sức ngọc trai đen hiếm có, được đặt làm riêng. Tú thì tặng một chiếc đồng hồ Pháp mạ vàng trắng, Minh thì chỉ đơn giản là một đôi giày thể thao Adidas. Món quà của Kiên là một chiếc bút máy rất đặc biệt, nhìn vô cùng độc đáo và lạ mắt với vỏ bằng kim loại và ruột bút bằng gỗ. Còn ông Bình, ông Bách và ông Tùng tặng cô con gái cưng một chiếc Lexus mới trần màu xanh dương. Chú Chính tặng một khẩu súng đời mới nhất, siêu nhẹ, siêu gọn, dễ sử dụng và có sức công phá cực lớn. Món quà nhỏ nhất là của Nguyên. Chiếc hộp nhỏ cỡ quyển từ điển nhưng khá dày và nặng. Ai cũng tò mò bởi đây là hộp quà nhỏ nhất. Bóc lớp giấy bọc màu trắng in hình hoa màu 5 cánh màu đỏ thắm bên ngoài. Linh lấy ra lấy ra chiếc dương cầm bằng gỗ được làm rất kỳ công. Chiếc đàn gỗ này không to lắm nhưng được khắc từng phím đàn rất rõ và tinh xảo. Lớp vỏ bóng loáng. Và điều đặc biệt nhất là nó có âm thanh như một chiếc dương cầm thật. Những âm thanh lúc trong veo, có chỗ lại trầm đục khiến mọi người vô cùng hứng thú.

- Em xin lỗi vì nó không đắt tiền và đẹp như quà của mọi người. Đi qua hàng đồ mỹ nghệ. Em nghĩ chị sẽ không từ chối nó.

- Rất đẹp. – Linh đáp lại lời cô em gái với ánh mắt long lanh. – Chị rất thích. Cảm ơn.

Nguyên chỉ nhún vai và cười. Cũng hơi chạnh lòng khi mọi món quà đều rất đắt giá và sang trọng. Trong khi chiếc dương cầm này cô mua mất có một trăm nghìn. Nhưng dù sao thì đó cũng là một món quà đặc biệt mà không ai có cả. Chiếc đàn này chỉ có một chiếc mà thôi. Theo như lời người bán hàng nói đó là sản phẩm của ông nội anh ta. Một người bị mù cách đây hàng chục năm. Ông ấy chỉ làm ra một chiếc đàn này và dặn rằng khi có người hỏi mua thì hãy hỏi lý do mua nó. Đừng bán tùy tiện. Sau khi đi hỏi ý kiến của ông nội, anh ta đã bán cho cô chiếc đàn này với giá rẻ đến bất ngờ.

Sau khi bóc hết quà của mọi người. Cánh cửa đột nhiên bật mở. Lại có thêm một vài vị khách nữa. Nguyên không hề biết là ai. Chỉ thấy ông Bình tiến ra đầu tiên bắt tay thân mật với người đi đầu. Và ngay sau đó, Linh tiến tới, bắt tay với người đi đầu và chàng thanh niên đứng sau người đàn ông đứng tuổi đó. Anh ta có mái tóc màu vàng và đôi mắt đen huyền đầy mê hoặc. Dáng người cao, thanh mảnh nhưng Nguyên cảm thấy trong anh ta phát ra một sức mạnh vô hình nhưng vô cùng ghê gớm.

- Cảm ơn. – Linh cầm lấy món quà trên tay anh thanh niên có mái tóc vàng và cúi đầu cảm ơn với người đối diện.

- Chắc con không nhớ ta. – Người đàn ông đi đầu đã đứng tuổi lên tiếng. Giọng nói của ông ta khàn khàn, trầm đục nhưng Nguyên lại cảm thấy nó rất ấm áp và không sáo rỗng.

Món quà cuối cùng của người đến muộn được mở ra. Một thứ khiến Nguyên vô cùng thích thú. Một bộ súng loại mới nhất mà Tam Anh hội đang chờ nhập hàng về. Quả thực bộ súng rất đẹp. Sáng loáng.

- Không. Con biết chứ. Con rất cảm ơn về món quà. Nó rất đẹp và con rất thích.

- Ta biết con sẽ thích nó mà. Bộ súng đó rất hợp với 1 vị tiểu thư như con. Ta đặt làm riêng cho con. Trên mỗi khẩu đều có khắc chữ Ngọc Linh. Con hãy xem đi.

- Vâng. – Lướt nhẹ ngón tay trên bộ súng mới cóng, ánh mắt của cô gái thể hiện rõ niềm vui sướng khi được tặng một món quà như vậy.

- Tôi nghe nói cô bé thất lạc của Vũ gia đã tìm được sau 20. Tôi rất muốn gặp mặt vị tiểu thư này. Không biết tôi có thể...?

Kiên quay mặt sang nhìn Nguyên đang đứng ở gần đó, ngay sau chú Chính, trên tay vẫn đang cầm ly nước ngọt. Dù rất muốn nhìn kỹ mặt chàng trai có vẻ đẹp thiên thần đi cùng người đàn ông đó nhưng không biết

tại sai, Nguyên vội lắc đầu và bí mật lén ra phía sau một rùng người.

- Xin lỗi chú Minh. Nguyên Anh vừa ra ngoài mất rồi. Có lẽ khuất chú lần sau vậy. – Trước khi ông Bình kịp nói bất kỳ câu nào thì Kiên đã xen vào.

- Đáng tiếc thật. Đành phải chờ lần sau vậy. – Người đàn ông đó thở dài như kiểu luyến tiếc một cái gì đó.

Bữa tiệc lại tiếp tục bắt đầu. Khi gần kết thúc, bà Doãn mới bước lên:

- Hôm nay là sinh nhật cháu gái của tôi và hôm nay tôi cũng có một việc xin thông báo với tất cả mọi người, Kiên và Linh sẽ làm lễ đính hôn vào 14 tháng sau và lễ cưới sẽ được tổ chức vào 14 tháng tiếp đó. Mong mọi người tới dự. Xin cảm ơn.

Nguyên sock. Hai người họ đính hôn. Nguyên biết. Và kết hôn. Bây giờ Nguyên mới biết. Họ không nói gì với cô cả. Coi cô như người ngoài sao?

Mọi người ra về. Một cô bé mặc chiếc váy màu trắng, bên trên thêu những bông hoa hướng dương màu vàng chạy đến giật giật tay Nguyên. Cúi đầu xuống, cô bé đó nói:

- Chị thuộc cung Nhân Mã ạ?

- Sao em biết? – Cô gái ngạc nhiên hỏi lại.

- Chị giống em. Em cũng thuộc cung Nhân Mã. Ngày mai là sinh nhật em đó. – Cô bé hớn hở khoe.

- Vậy hả? Chúc mừng em nhé. Em thích quà gì?

- Gấu bông chị ạ. Em thích một chú gấu bông thật to. – Hai mắt long lanh, cô bé đó đưa 2 cánh tay khoanh thành một vòng tròn.

- Em tên là gì?

- Nguyệt. Thanh nguyệt. Trăng sáng đó chị.

- Em là con ai?

- Con bố Trung, mẹ Hà. Em ở khu C3 đó. Hôm nào chị lên chơi nha.

- Ủ. Em đi đi.

- Em đi đây.

Khi cô bé đó đi rồi, Nguyên mới bước đi ra khỏi cửa. Khẽ nói một câu thật nhỏ: Mai cũng là sinh nhật mình.

Vừa bước ra đến cửa, dòng người đông đúc vẫn còn ở đó. Một hơi thở đột nhiên phả vào tai Nguyên. Cô gái nhỏ quay phắt sang. Chàng trai có mái tóc vàng và đôi mắt đen đã ở đó từ bao giờ. Cúi thật sát vào tai cô và nói một câu rất khẽ chỉ đủ nghe: Vết thương của em sao rồi? Ba phát đạn có lẽ không nhẹ đâu.

Giật mình. Ngẩng đầu lên. Chàng trai đã đi mất. Mặt cô tái mét.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 16

16. – Chương 16

Chương 16: Món quà.

Điện thoại đổ chuông đúng 12h đêm. Đưa tay quờ quạng chiếc điện thoại để dưới gối, Nguyên bật hẳn dậy.

- Cái quái gì vậy? Cậu biến mất rồi xuất hiện vào lúc 12h đêm hả?

- Xin lỗi. – Giọng nam phát ra từ đầu dây bên kia. – Có việc. Xin lỗi bạn hiền của mình nha. Cậu đang thức hả?

- Ủ. Làm sao mà ngủ được.

- Chúc mừng sinh nhật. Sáng mai mình sẽ qua đón. Ở nhà đợi đó.

- Được rồi.

Tắt máy. Lại ngồi trầm ngâm trong bóng đêm. Không khí trong phòng ngột ngạt đến đáng sợ. Từ khi nghe được những lời nói từ chàng trai tóc vàng. Nguyên không thể nào ngủ được. Anh ta có liên quan gì tới việc cô và Linh bị bắt cóc. Không thể lý giải được. Cô mất ngủ. Ngồi im trong phòng và không hề chớp mắt một lúc nào. Cái giọng nói lạnh lùng nhưng lại gần gũi của chàng trai cứ văng vẳng bên tai cô. Ba phát đạn...

Không hiểu sao. Những lời nói đó như một lời thách đố. Một lời thách đố đơng giản nhưng có uy lực. Giống như muốn thách cô rằng hãy tìm người bắt cóc cô đi. Không hiểu tại sao Nguyên lại có cái cảm giác bất an mạnh mẽ như vậy.

Một đêm thức trắng. Hôm nay là một ngày đặc biệt nhưng chỉ đối với Nguyên mà thôi. Đối với mọi người. Ngày đặc biệt đã qua cách đây 6 tiếng đồng hồ rồi.

Một ngày bình thường như bao ngày khác khi cô gái nhỏ bước xuống nhà. Món quà đầu tiên là của chú Chính. Một quyển album đã cũ và rất to. Nguyên còn nghĩ thấy được mùi xưa cũ trong nó.

- Chú cháu sẽ thích. nó rất đặc biệt. Hãy mở ra thì biết.

- Cảm ơn chú. Nhưng cháu sẽ xem vào buổi tối. Như vậy món quà sẽ ý nghĩa hơn. – Nguyên ôm quyển album trước ngực, mỉm cười với ông chú già.

- Được rồi. Chú phải ra đây một chút. Hãy cất cẩn thận đó. Nó rất có ý nghĩa.

- Vâng.

Khi vào đến phòng ăn. Không khí ồn ào đến bức bối, nóng nực mặc dù trời đã vào đông. Nhét quyển album dày vào chiếc túi xách to đựng đeo bên người, cô đến bàn ăn của gia đình. Mọi người đang ngồi đó. Không một lời chúc mừng nào cả.

- Con xin lỗi. Hôm nay con có hẹn với bạn nên không ăn sáng ở nhà. Con đi đây. Mọi người ngon miệng.

- Đợi rồi. Ra đây một chút Nguyên Anh. Ta có chuyện. – Ông Bình với lấy áo khoác vắt sau ghế và đứng lên đi cùng con gái.

- Ta xin lỗi. Ta không thể tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho con được. Đây là quà của con. Ta nghĩ con sẽ thích.

Đưa một hộp gỗ nhỏ cho con gái, ông mỉm cười và nói tiếp:

- Của mẹ con đó. Hãy luôn đeo bên mình nhé. Nó sẽ giúp con mạnh mẽ hơn.

- Cảm ơn bố. Con phải đi đây. Bạn con đang đợi ngoài cửa.

- Cẩn thận đó.

- Bố vẫn nợ con một lời hứa đó. Tối nay nhé.

- Ủ. Tối nay. – Ông Bình vẫy tay chào tạm biệt cô con gái.

Vừa chạy nhanh ra phía cổng, Nguyên vừa cười. Ít ra bố còn nhớ đến sinh nhật của cô. Chỉ cần thế thôi là đủ.

Chiếc motoo phân khối lớn đã ở đó từ bao giờ. Chàng trang ngồi trên chiếc xe quay đầu lại.

- Sớm quá ha. Đợi lâu không? – Nguyên vẫy tay với cậu bạn.

- Không lâu lắm đâu. Cổ chỉ dài vừa bằng cổ cò thôi.

- Vậy thì không sao. Cổ cò dễ thương mà. Đi. – Cài mũ bảo hiểm và leo lên xe, cô giục.
- Hôm nay bùng học nhá?
- Đi đâu?
- Thử thì biết. Yên tâm. Mình không bắt cóc cậu đâu mà lo.
- Thỉnh thoảng bỏ một buổi không chết ai. nhưng chiều nay mình có buổi học tiếng Pháp ở trung tâm lúc 3h đấy.
- Bỏ. Đã bỏ là bỏ tất.

Không đợi bạn đồng ý. Quân đã phóng xe lao vút đi.

Cảm giác những cơn gió mùa đông đập vào mặt thật là sướng. Lạnh. Giống như tâm hồn một ai vào hiện tại.

Đưa Nguyên đến một sở thú. Quân bước xuống.

- Đi. Cậu sẽ thích món quà này.

Bước theo cậu bạn vào phía trong, hàng loạt những con thú hoang dã và cả những chú chó, chú mèo rất dễ thương bị nhốt trong chuồng kêu phía trong. Nguyên đặc biệt chú ý đến một chú chó giống Phú Quốc màu xám, có vằn quanh người giống hổ và có đôi tai vểnh lên rất đáng yêu. Đúng là giống chó săn tinh khôn.

Cuối cùng, khi bước vào một căn phòng rồi, Quân mới dặn Nguyên đứng yên.

Đẩy một chiếc lồng gỗ có hình một ngôi nhà từ phía cửa ra, cậu bạn nói:

- Nó là của cậu. Rex ra đi.

Một chú hổ con từ trong đi ra. Chú ta có hai chiếc tai vểnh cao, dựng đứng. Đôi mắt màu lam đặc biệt.

- Trời đất. Cậu lấy ở đâu vậy? – Nguyên reo lên.
- Mình biết cậu thích mà. Nó là giống hổ hiếm đấy. Đợt tình nguyện vừa rồi mình chỉ phải đi một tuần thôi. Tình vào rừng gặp nó còn bé xíu nằm yếu ở trong đồng lá cây ở bên đường. Làm hết giấy tờ rồi. Nó là của cậu.

- Cảm ơn. Mình chạm vào nó được không?

- Được chứ. Nó đã được thuần rồi. Yên tâm đi.

Đưa những ngón tay xương xương, dài dài lên chạm vào đầu con hổ, Nguyên thích thú:

- Rex. Ngoan nào.

Con hổ khẽ gầm gừ rồi nằm im như Nguyên là một người nó đã biết từ lâu vậy.

- Nó mấy tháng rồi? – Quay sang, cô hỏi Quân.
- 1 tháng 13 ngày. Mấy bác bảo hồi mới mang về là nó sinh được khoảng 3 hôm. Chưa thể tự đi tìm lấy thức ăn. Có lẽ mẹ nó bị bọn thợ săn bắt mất. Nó sẽ bảo vệ cho cậu. Yên tâm đi.
- Mình luôn muốn có một con hổ nhưng bố mẹ lúc nào cũng cho hổ nguy hiểm.
- Thôi. Bây giờ thì về. Bố mẹ mình nói hôm nay làm cơm, mời cậu qua ăn để chúc mừng sinh nhật. Sướng nhá. Sinh nhật mình nhiều lúc bố mẹ còn quên. Ganh tị với cậu thật.
- Ganh tị đi. Cứ thử làm con ngoan trò giỏi xem. Chả quý cậu như vàng ấy chứ.
- Tào lao nhiều chuyện. lát nữa mình sẽ nhờ họ mang Rex về. Giờ chúng ta đi trước.
- Được rồi.

Sau khi đăng ký dịch vụ chuyển thú về tận nhà. Nguyên và Quân lên xe đi luôn.

Dừng xe trước cổng, Quân lịch sử mở cửa mời cô bạn vào nhà. Mới bước đến sân mà Nguyên đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức từ trong bếp bay ra.

- Cô chú. Con đến rồi. – Nguyên nhảy 3 bước lên hè rồi phi thẳng vào bếp, không quên chào ông Bắc đang ngồi xem TV ở phòng khách.
- Cô có nấu gì không? Con giúp.
- Không. Xong hết rồi. Đợi con đến thôi. Thơm không? – Bà Ngọc chỉ vào chảo sườn ram trên bếp.
- Thơm chết người luôn. Lâu lắm rồi con mới được ăn món ngon như vậy.
- Rồi. Ta thưởng. Con ra bàn ăn ngồi cho ta nhờ.

Nói rồi, bà Ngọc bưng nốt đĩa sườn ram ra bàn và gọi bố con Quân vào ăn.

Bữa ăn diễn ra nhẹ nhàng và hạnh phúc. Đã lâu rồi cô gái nhỏ không thấy vui như vậy. Kết thúc bữa tiệc, ông Bắc và bà Ngọc tặng Nguyên một gói quà khá lớn. Còn cẩn thận dặn dò khi nào về đến nhà mới được mở ra xem.

Ôm một gói quà to đùng, người Nguyên như chỉ còn 2 cái chân thôi vậy. Chiếc xe mô tô lại phóng vút trên đường.

Đang định đi vào thì chiếc xe tải cồng kềnh của sở thú chở tới. Đẩy chiếc cũi gỗ của Rex xuống, người lái xe còn dặn dò một vài điều và đưa cho cô thực đơn của hàng ngày của Rex. Cảm ơn. Nguyên đẩy chiếc cũi cso bánh lăn vào nhà. Lòng cô thầm nghĩ không biết mọi người sẽ phản ứng ra sao khi nhìn thấy Rex nữa. Dù sao thì nó cũng là một chú hổ.

- Con về rồi. – Bước vào nhà lớn, Nguyên chào mọi người.
 - Con đi đâu mà hôm nay về trưa vậy? – Ông Tùng đang ngồi đọc mấy hợp đồng ngoài phòng lớn ngẩng đầu lên hỏi – Con ăn chưa?
 - Con ăn rồi. Hôm nay con được nghỉ.
- Đúng lúc đó, Linh từ ngoài đi vào:
- Ủa? Nguyên Anh hả? Mọi hôm em có về vào buổi trưa đâu.
 - Vâng. Hôm nay em được nghỉ.
 - Vậy hả? Bố ơi? Con hổ ngoài kia là của bố mua cho con hả? Nó dễ thương lắm bố ạ. – Linh hớn hởi.
 - Hổ hả? Không. Làm gì có con nào. Chơi hổ rất nguy hiểm. Hôm nào ta sẽ tìm cho con một chú chó nếu con thích.
 - Nhưng con hổ ngoài kia của ai? – Linh bắt đầu nheo mày thắc mắc.
 - Của em. – Nguyên ngập ngừng đáp lại câu hỏi của chị họ.
 - Của em ư?
 - Của con?

Cà Linh và ông Tùng ngạc nhiên thốt lên.

- Trời đất ơi? Em kiếm đâu ra vậy? – Mắt Linh sáng lên – Em có thể nhượng lại cho chị được không? Chị luôn muốn có một con nhưng không tìm được con nào đẹp như con vừa rồi.
- Em xin lỗi. – Cô gái nhỏ lúng túng thấy rõ trước lời đề nghị của Linh – Đó là một món quà của một người bạn.
- Vậy hả? Nhưng ngày gì mà người đó lại tặng cho em vậy?
- À. Không có gì đâu... Tự nhiên thích thì tặng. Bạn ấy luôn như vậy. Không nhân ngày gì đặc biệt cả.

- Ủ. Nó tên gì vậy? Con hổ ấy?

- Rex. Em phải đi lên phòng một chút. Chị nói chuyện với bố nha.

Nguyên bước vội ra ngoài. Chú hổ con vẫn nằm im trong chiếc lồng gỗ. Thấy Nguyên ra, nó mừng rỡ.

- Ngoan nào. Tối nay mày ngủ tạm ở ngoài. Không được làm phiền ai đâu đó. Biết chưa? Lát tao ày ăn.

Con hổ rên ư ử như một chú cún con ngoan ngoãn, biết vâng lời.

Thay đồ xong, Nguyên đi tìm một ít dụng cụ để dựng cho Rex một ngôi nhà ngay ở cạnh võ đường. Nơi mà từ cửa sổ phòng mình, Nguyên có thể nhìn rõ từng cử động nhỏ nhất chú hổ nhỏ.

Bằng mấy mảnh gỗ kiếm được trong nhà kho, Nguyên dựng lên được ngôi nhà cao hơn một mét một chút, bên trong khá rộng và còn làm được cho nó mấy món đồ chơi lạ lạ nữa.

Căn nhà gỗ của Quân được để ngay bên cạnh. Nó màu mè và lòe loẹt hơn. Cô không muốn Rex ở trong đó vì nó gây sự chú ý quá nhiều. Chỉ xếp bên cạnh thôi. Coi như một món đồ trang trí.

- Ở ngoan đây nhớ chưa? Tao đi lấy đồ ăn.

Vừa bỏ thức ăn vào chiếc bát, Nguyên vừa khẽ hát. Hôm nay là một ngày đẹp trời, là 1 ngày đặc biệt và cô cảm thấy hạnh phúc rất nhiều. Năm nay sinh nhật cô không hề đơn độc. Có gia đình Quân và cả bố đẻ nữa. Thế là đủ rồi. Nghĩ miên man. Nguyên giật mình khi thấy có tiếng ai đó gọi mình.

- Cô có bưu phẩm gửi đến. – Người bảo vệ đưa cho Nguyên chiếc hộp được bọc cẩn thận và nặng.

- Cảm ơn chú.

Xoa đầu Rex rồi cô đi lên phòng.

Đầu tiên là món quà to nhất của bố mẹ Quân. Bên trong là một chiếc gối ôm có in ảnh của gia đình cô và gia đình Quân. Chiếc gối ôm to đùng. Bên cạnh còn thêm chữ: mãi mãi là một gia đình màu vàng trên nền gối màu lục nhạt. Trang nhã và lịch sự. Có một tấm thiệp bên trong viết: Ta biết tất cả mọi chuyện. Ta luôn muốn con sống vui vẻ. Đừng khóc và hãy mạnh mẽ lên. Nếu có khó khăn gì thì hãy tìm ta nhé. Yêu con nhiều.

Nước mắt mặn chát rơi xuống. Tình yêu thương, sự bao bọc. Cô đã nợ bố mẹ của Quân rất nhiều và cô biết ơn về điều đó.

Món quà tiếp theo là của ông Bình. Chiếc hộp nhỏ nhất được mở ra. Bên trong là một bộ trang sức đã cổ. Nhìn thì còn khá mới nhưng những họa tiết ở trên đó thì đã có từ lâu rồi. Đây là bộ trang sức của mẹ cô đeo. Nguyên thấy thật vui mừng khi chiếc dây chuyền được đeo vào cổ.

Món quà tiếp theo là của chú Chính. Một quyển Album đã có từ lâu. Mở từng trang ra, Nguyên lại khóc khi thấy ảnh của mẹ mình ở trong đó. Từng bức ảnh được đặt rất cẩn thận và cũng được giữ gìn cẩn thận. Nhìn chúng còn rất mới và không hề có bất kỳ một vết nào cả.

Mở món quà cuối cùng. Món quà không chuyển theo đường bưu điện. Bên ngoài không đề tên người gửi. Có lẽ nó được mang đến và đặt ở từ hôm trước. Phải chăng đó là một người bạn mà cô từng quen? Quan hệ của Nguyên không tốt lắm. Cô thường sống hướng nội. Và khi về ngôi nhà này thì điều đó thể hiện càng rõ rệt hơn.

Từng lớp giấy bọc được mở ra. Đồ vật bên trong khiến Nguyên giật mình. Một mẫu giấy rơi ra phía ngoài.

Nếu muốn biết về điều đó hãy đến gặp ta. 2h chiều mai. Cửa nam thành phố.

Mẫu giấy chỉ ghi ngắn gọn nhưng người đọc nó hiểu mẫu giấy viết về cái gì. Chữ ký đơn giản và rõ ràng của người viết khiến Nguyên giật mình. Chàng trai tóc vàng. Chẳng lẽ người đó dính lú tới vụ bắt cóc của cô thật sao?

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 17

17. – Chương 17

Chương 17: Cuộc hẹn.

Trời đã về chiều. Ánh nắng đang tắt dần và bây giờ thì không còn nữa. Thi thoảng lại có đợt gió thổi qua khiến người cô giá nhỏ như lão đảo. Đứng chênh vênh trên thành bức tường rộng chỉ một bước chân. 2 tay dang rộng ra giữ thăng bằng. Nhìn thân hình gầy gò chao đảo trên không của cô mà thấy sợ. Cảm tưởng như nó rất giòn. Chỉ cần một cú va chạm nhẹ có thể khiến thân hình ấy vỡ vụn ra ngay.

Đây chính là cách để Nguyên giảm Street. Sự sợ hãi luôn khiến cô tỉnh táo hơn. Đối mặt với nỗi sợ độ cao và mất thăng bằng, Nguyên luôn cảm thấy mình dũng cảm hơn, tỉnh táo hơn để xử lý mọi việc. Ngày kia cô sẽ trở về căn nhà cũ. Một mình. Và ngày mai cô sẽ đi gặp chàng trai tóc vàng. Tối nay còn có bữa ăn với bố nữa. Nghĩ tới đó. Lòng Nguyên lại nhẹ nhõm hơn. Một bữa ăn với bố khiến cô như giảm bớt được phần nào gánh nặng trong lòng. Có tiếng chuông cửa phía dưới. Cần thận nhảy xuống bức tường, cô chạy vội xuống phòng. Là ông Bình.

- Xuống ăn nào con gái. Hơn 6h rồi đó.

- Vâng.

Đáp lại ngắn gọn và khoác thêm chiếc áo vào người. Nguyên vội vàng chạy ra để bắt kịp tốc độ của bố.

Bưng những đĩa thức ăn thơm nức ra chiếc bàn đặt ở gần hồ bơi trong nhà cho con gái, ông Bình lên tiếng trước:

- Thơm không?

- Dạ có. Bố về nhà từ khi nào mà nấu được nhiều món vậy?

- Từ lúc 3h chiều để chuẩn bị thức ăn cho con gái cưng của ta. Ăn đi.

- Cảm ơn bố. – Vừa gấp ít thức ăn vào bát của bố, Nguyên vừa nói.

- Ta nghe nói con mới nuôi một con hổ hả?

- Vâng. Một món quà của một người bạn.

- Loài vật đó nguy hiểm. Con nên cẩn thận. Nó thuộc giống nào vậy?

- Hình như là hổ Đông Dương. Mà con cũng không rõ lắm.

- Tên nó là gì?

- Rex ạ.

- Nghe giống tên một chú chó hơn.

- Vâng.

Sau vài câu nói chuyện thân mật giữa hai bố con, Nguyên chợt đổi chủ đề.

- Ngày kia con đi.

- Đi đâu? – Ông Bình buông chiếc đĩa trên tay xuống, giật mình hỏi lại.

- Hết 4 tháng rồi. Con về nhà cũ.

- Đây là nhà của con. Đừng đi. Con định bỏ ta ở đây hả?

- Dạ không. – Cô con gái vội vàng giải thích. – Con hứa với bố ở đây bốn tháng. Đã hết 4 tháng rồi. Con về bên đó ở và sẽ đến thăm bố vào cuối tuần. Con hứa đó.

- Nguyên Anh. Ta biết ở đây con không được thoải mái nhưng vì ta, con hãy ở lại.

- Con biết. Ở đây con tiện nhiều bề nhưng con không thể để không căn nhà cũ được. Hơn nữa con là người rất trọng lời hứa. Con hứa sẽ ở đây 4 tháng. Hết 4 tháng thì con sẽ đi. Bố biết tính con mà. Khi con nói là con sẽ làm.

- Thôi được rồi. – Nhìn ánh mắt cương quyết của Nguyên, ông Bình đành phải đồng ý. – Ta biết con mà. Hãy nhớ về vào cuối tuần.

- Vâng. – Nguyên cười.

Kết thúc bữa tối giữa 2 bố con, cô gái nhỏ lại trở về phòng. Bình thường, trong một ngày, hiếm khi chiếc chuông cửa phòng cô reo 2 lần nhưng có lẽ tối nay là ngoại lệ. Và ngạc nhiên người bấm chuông lại là Tú. Ngạc nhiên hơn nữa là anh đến để chúc mừng sinh nhật cô em gái.

- Xin lỗi vì bây giờ mới tặng quà. Nhưng dù sao vẫn chưa qua sinh nhật em đúng không? Bây giờ mới 20h. – Anh đưa chiếc hộp màu đỏ cho Nguyên. – Nhìn thấy con hổ của em ngoài sân nên anh nhớ ra. Hơi gấp nên anh không chuẩn bị được.

- Cảm ơn. – Đón lấy hộp quà màu tím trên tay Tú, Nguyên khẽ nói.

- Anh phải đi có việc. Ngủ ngon nhé.

- Anh cũng vậy.

Cánh cửa đóng lại. Nguyên đặt hộp quà trên bàn cùng với những món quà khác. Hiện giờ Nguyên không có tâm trạng để mở gói quà mới nhận. Lại ngồi nghĩ ngợi về cuộc hẹn chiều mai. Chàng trai tóc vàng là ai? Chuông cửa lại reo thêm một lần nữa. Hôm nay là một ngày không bình thường. Chưa bao giờ phòng Nguyên lại có nhiều người ghé thăm tới vậy. Ra mở cửa. Là một người anh em trong hội.

- Tiểu thư. Chủ tịch gọi cô xuống nhà lớn.

- Cảm ơn. Cháu biết rồi. Cháu xuống ngay.

Lấy chiếc áo khoác bên ngoài, Nguyên lại đi xuống phía dưới lầu nữa.

Mọi người đều có mặt ở phòng lớn. Ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà Doãn, Nguyên khẽ hỏi:

- Bà gọi cháu có chuyện gì không ạ?

- Thời gian bốn tháng sắp hết. Cháu tính sao?

- Ngày kia là tròn 4 tháng. Sáng ngày kia cháu sẽ đi.

- Được rồi. Theo như ý bố cháu là cháu hãy ở lại thêm.

- Cháu có nguyên tắc sống của chính mình. Đã nói là làm. 4 tháng sẽ rời khỏi thì sẽ là 4 tháng. Cháu sẽ không ở thêm một ngày nào và cũng không ở thiếu một ngày nào.

- Anh nghĩ cuộc sống của em có quá nhiều nguyên tắc đấy. – Minh thêm vào.

- Mỗi người có một cách sống riêng. Em sống theo nguyên tắc của mình. Đặt ra nguyên tắc và làm theo nó. Đó mới là con người của em.

- Được rồi. Cháu về phòng đi.

Nguyên đứng dậy, chào mọi người rồi bước ra ngoài. Khi bóng cô vừa đi khuất, Tú mới nói với bà Doãn.

- Lẽ ra bà không nên đề cập tới chuyện đó vào ngày hôm nay. Hôm nay là sinh nhật Nguyên Anh. Chúng ta không hề chúc mừng sinh nhật em ấy lại còn nói như vậy. Có khi nào em ấy lại nghĩ chúng ta muốn đuổi mình ra khỏi nhà không?

- Hôm nay sinh nhật con bé hả? – Minh hỏi lại.

- Vâng. Em nghĩ anh biết nên em không nói. Em đã tặng quà rồi.

- Trời đất. Hôm nay sinh nhật Nguyên Anh. Sao ta lại quên được nhỉ? Anh cả. Sao không thấy anh nhắc gì? – Ông Tùng quay sang hỏi anh trai.

- Thì... Cái này do chú nhớ hay không chứ tôi nhắc làm gì. Cũng sắp qua rồi. Để sang năm cũng không sao hết.

- Làm sao thế được. Năm sau có thể quên nhưng năm nay thì không thể. Bây giờ con bé mới về nhà mà lại... Trời đất. Em phải đi một chút. – Nói rồi ông Tùng đi nhanh ra ngoài.

Còn lại mấy người đứng trong phòng. Bà Doãn im lặng không nói gì, vẫn giữ vẻ thản nhiên như thường. Ông Bình ngồi trầm ngâm trên ghế, mày hơi nheo lại. Ai cũng im lặng. Không nói câu nào. Đường như không chịu nổi cái không khí này, ông Bách cũng đứng dậy ra ngoài. Một lúc sau thì 3 chiếc Camry phóng từ gara ra.

- Con lên phòng đây. – Linh đứng lên đi luôn, cũng không nói thêm câu nào nữa.

Mọi người lần lượt rời đi. Cuối cùng, chỉ còn lại một mình bà Doãn vẫn ngồi ở đó, dáng vẻ bình thường nhưng ai biết được trong đầu bà đang nghĩ cái gì mà đôi mắt tinh anh của bà vẫn cứ sáng lên, không chớp.

Gió lạnh luồn qua mái tóc dày đang bay phấp phới. Gió mùa đông giá băng như tâm hồn của ai bây giờ. Cô gái nhỏ khẽ mỉm cười. Chính cô cũng không thể hiểu tại sao cô lại cười và từ bao giờ, cô có thể cười trên nỗi đau của chính mình. Có lẽ môi trường sống khắc nghiệt trong ngôi nhà này đã giúp cô trở nên mạnh mẽ hơn. Không còn là một Vũ Nguyên Anh yếu ớt, kém cỏi của ngày xưa nữa. Cô tự hỏi tại sao cùng là cháu mà bà Doãn đối với cô và Linh luôn khác nhau một trời một vực. Bà lạnh lùng với cô bao nhiêu thì yêu quý Linh nhường ấy. Chưa bao giờ cô thấy trong đôi mắt của bà một ánh nhìn ấm áp dành cho cô cả. Có lẽ số phận đã an bài, bà Doãn và cô không thể sống chung một nhà và lẽ ra 2 người cũng không nên mang chung một dòng máu. Bà không hề như những lời Kiên kể. 4 tháng sống ở đây đã chứng tỏ điều đó. lấy điện thoại gọi cho Quân kêu cậu đến đón, Nguyên đi giày cẩn thận. Đôi găng tay, chiếc túi xách cùng bộ quần áo tối màu khiến cô gái nhỏ như hòa mình vào bóng đêm.

Nhắm tin cho bố nói tối nay cô sẽ không về, Nguyên leo lên chiếc moto đã dừng sẵn ở cổng và lao vào đêm đông tối mịt mù như tâm hồn của cô hiện tại.

Chiếc moto đen dừng trước cách cổng sắt to đã cũ.

- Cảm ơn và rất xin lỗi vì đã làm phiền vào lúc muộn như thế này.

- 10h chưa muộn đâu. Mà từ bao giờ cậu nói những từ cảm ơn và xin lỗi với mình vậy?

- Về đi. Muộn rồi. Ngày mai mình sẽ gọi cho. Mà sáng mai không phải qua đón mình đâu. Sáng mai mình sẽ đi từ sớm mà.

- Được rồi. Cẩn thận. Có gì gọi nha.

- Ừ.

Chiếc xe moto lại phóng vút đi lần nữa trong màn đêm. Khi Quân đã khuất bóng thì Nguyên mới mở cổng đi vào.

Căn nhà đã lâu không có người ở nhưng vẫn sạch sẽ vì tuần nào Nguyên cũng về và lau dọn. Nguyên mở cửa bước vào và hàng đèn ngoài hiên tự động sáng. Vẫn chậu hoa bonsai của bố. Hàng lan tím Đà Lạt của mẹ và cả dây xương rồng Nhật của cô nữa. Tất cả vẫn còn đó. Vẹn nguyên. Tất cả đang chờ người bạn thân lâu ngày trở về thăm.

Lên thấp hương cho bố mẹ xong thì Nguyên đi tắm rửa, thay quần áo và trải nệm xuống dưới đất. Sàn gỗ sạch bóng và lạnh. Đó là thói quen của cô. Từ xưa đến nay, cứ vào mùa đông là cô lại xuống nằm dưới sàn. Cô thích cái cảm giác áp cả thân mình xuống nền gỗ lạnh vào mùa đông. Nó nhắc nhở cô rằng đó là một phần cuộc sống của cô và cô không được thay đổi cách sống đó. Cũng như cô sống theo những nguyên tắc mình đặt ra vào không bao giờ làm trái với những nguyên tắc đó. Cuộc sống đang dần đổi thay và cô cũng

cảm thấy mình đang dần thay đổi. Bây giờ. Chính cô phải đi tìm lại mình. Phải đi tìm lại một Vũ Nguyên Anh ngày xưa. Không thể sống mãi trong sự cô đơn và lạnh lẽo. Không thể giữ mãi mọi thứ cho riêng mình. Không thể lúc nào cũng đóng cửa trái tim để rồi đến lúc nhìn lại thì thấy mình thật cô độc. Như một con hổ giữa mùa đông giá lạnh, ngập sâu trong tuyết và không có bạn đồng hành.

Sống trong một môi trường mới không dành ỉnh, nhiều lúc Nguyên tự nhủ rằng đó là một thử thách trong cuộc sống của mỗi con người. Vượt qua thử thách đó thì cô mới có thể trưởng thành được.

Nằm nghĩ miên man. Thần Giác ngủ đã tìm đến với cô gái nhỏ từ lúc nào. Và cũng lâu lắm rồi, cô mới có một giấc ngủ ngon và sâu đến vậy.

Khi thức dậy thì trời đã sáng. Có lẽ, bây giờ đã bắt đầu tiết học đầu tiên. Vội vàng làm vệ sinh cá nhân và thay đồ, Nguyên mở cửa gara. Chiếc Lexus màu đen vẫn nằm ngoan trong đó mấy tháng rồi không được đi ra ngoài. Hôm nay nó mới có dịp thoát khỏi cảnh tù túng và tới tắm trong nhà nên đã ngonan goãn nở máy. Tiếng máy xe êm ru. Phóng thẳng ra ngoài cổng, chiếc xe mất hút sau khúc quanh.

Có cả bằng lái xe gắn máy, ô tô và cả loại bằng A2 dành cho xe trên 175 phân khối vào năm 18 tuổi, việc điều khiển chiếc xe ấy đối với Nguyên không thành vấn đề. Ông Quân và bà Lan cũng thuộc mẫu người hiện đại nên đã cho cô con gái cứng học lái xe từ năm 17 tuổi. Cuộc sống êm đẹp diễn ra. Hai vợ chồng với một cô con gái. Hạnh phúc. Cho đến cái ngày định mệnh đó. Vỡ tan. Tất cả đã kết thúc.

Tiết học cuối cùng kết thúc vào lúc 1h15 chiều. Vội vàng ra khỏi lớp, Nguyên lái xe đến khu cửa nam thành phố.

Ngay sát khu cửa nam này là một ngọn đồi nhỏ. Cây cối khá rậm rạp từ chân đồi. Bên trong có một con đường mòn. Lái xe theo con đường đó, một vị trí tốt đã được chọn. Đứng từ vị trí của mình, cô có thể nhìn rõ toàn bộ cổng chính và các cổng phụ của khu cửa nam này. Chiếc xe ô tô khuất sau những đám cây um tùm. Nhìn từ ngoài vào không thể thấy.

Liếc mắt qua đồng hồ. 10 nữa tới giờ hẹn. Một chiếc xe mô tô màu xanh đi tới từ phía đại lộ và cách chốc Nguyên đứng khoảng 100m. Chiếc mũ bảo hiểm to sụ vẫn đội ở trên đầu. Nhưng qua phần kính mũ mở ra, cô gái có thể nhìn thấy đôi mắt màu đen ánh đặc trưng và vài sợi tóc vàng rủ xuống trước trán. Đã biết rõ đã là người mình cần gặp. Nhưng tự nhiên Nguyên cảm thấy phân vân. Ra gặp để làm gì? Dù có biết kẻ bắt cóc mình nhưng hiện giờ cô cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi. 3 phút đầu thật nhưng bây giờ chưa phải lúc để tìm xem kẻ bắt mình là ai. Cô cần thời gian để suy nghĩ lại. Cô cũng cần thời gian để chuẩn bị tâm lý. Hơn nữa, con nguwofi này không chắc đã đáng tin. Vào thời điểm này, đã có quá nhiều điều phải suy nghĩ. Thêm một việc này có lẽ sẽ khiến đầu cô gái nhỏ nổ tung mất. Tạm gác chuyện này sang một bên và sẽ tìm hiểu vào thời gian thích hợp? Như vậy có tốt hơn hay cũng chỉ làm mọi việc đối tung lên?

Đã đến giờ hẹn. Nguyên vẫn ngồi trên xe. Cô đang phân vân xem không biết có ra hay không? Gặp mặt thì giải quyết được vấn đề gì? Không gặp mặt thì có ảnh hưởng gì?

Sau một hồi chần chừ. Chiếc xe nổ máy. Lần đầu tiên cô gái nhỏ cần nhiều thời gian để quyết định một việc đến vậy. Cô tự hỏi mình rằng, từ bao giờ, mình đã là một con người thiếu quyết đoán?

Chàng trai tóc vàng ngoảnh lại, nhìn đúng vào vị trí mà chiếc Lexus vừa đậu cách đó 15s. Anh chàng mỉm cười. Nụ cười nửa miệng bí ẩn. Đóng kính mũ bảo hiểm. Vặn ga. Chiếc mô tô màu xanh lại lao đi vun vút.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 18

18. – Chương 18

Chương 18: Chàng trai tóc vàng.

Vừa lái xe, Nguyên vừa hát khe khẽ theo một điệu nhạc nào đó mà cô không nhớ rõ để tự trấn an mình. Chưa bao giờ Nguyên rơi vào tình trạng này. Khi đã quyết định xong việc gì thì cô gái nhỏ sẽ không bao giờ nghĩ về điều đó nữa cho dù là đúng hay sai. Trong từ điển của cô, “giả như ngày xưa mình...” hay “Nếu như lúc trước mình...” không bao giờ xuất hiện. Cô không bao giờ nuối tiếc về những gì đã qua. Cô luôn nghĩ tới tương lai và những việc tiếp theo mình nên làm. Đối với cô, nghĩ về quá khứ và nuối tiếc về một điều gì đó trong quá khứ là một việc vô ích. Thay vì ngồi nghĩ về nó để rồi đau khổ, tại sao ta không làm một hành động nào khác thiết thực hơn, có ích cho tương lai hay vạch sẵn ình một con đường đi sắp tới. Nhưng đó là quá khứ cách đây 1h đồng hồ. Còn bây giờ là hiện tại. Nguyên đang phân vân không biết mình đã làm đúng hay sai. Bỏ đi, không tới cuộc hẹn có là là một điều đúng đắn khi mà cách đây một giờ đồng hồ, cô vẫn khao khát muốn biết ai là kẻ bắt cóc mình. Nguyên bắt đầu hoảng loạn. Bây giờ. Chính cô. Đang phá vỡ những nguyên tắc do mình đặt ra. Cô đang suy nghĩ về những gì mình đã quyết định. Cô đang nuối tiếc. Và cô tự hỏi mình rằng có phải mình đang dần thay đổi? Mình không còn là một người sống theo những nguyên tắc của chính mình nữa.

Điện thoại rung nhẹ. Một số lạ gọi đến. Nguyên thầm cảm ơn người này. Cuộc điện thoại giúp cô trở về thực tại, thoát khỏi dòng suy nghĩ tiêu cực đang chiếm lĩnh đầu óc cô gái nhỏ.

- Nguyên nghe.

- Trời đất. Cái giọng của mày vẫn cứng ngắt như ngày nào. Tao đây. Nhớ tao không?

- Ai vậy? – Nguyên khẽ nhíu mày.

- Tao mới không gọi ày có một năm mà quên tao rồi hả? – Giọng nói đầu bên dây bên kia tỏ vẻ trách móc.

- Tâm hả? Trời đất ơi. Bật vô âm tín cả năm trời. Ai mà nhớ cho nổi. Khỏe không? Bao giờ về? – Biết rõ là người bạn thân, mắt Nguyên sáng lên.

- Khỏe. mai ra sân bay đón tao nha. Tao đang ở sân bay rồi. 3 tiếng nữa tao bay và 12 tiếng sau sẽ có mặt ở Việt Nam.

- Sao không gọi cho tao mấy hôm trước. Tao còn chuẩn bị chứ.

- Bất ngờ. Đó là phương châm của tao. Rõ chưa?

- Rồi. Thần đang lái xe. 6h sáng mai thần sẽ có mặt để đón công chúa. Tao với Quân sẽ ra đón mày. Yên tâm nha.

- Bye.

- Bye.

Tắt điện thoại rồi mà Nguyên vẫn mỉm cười. Tâm. Cô bạn thân từ hồi học cấp II, là trẻ mồ côi. Sống ở trại trẻ mồ côi từ khi mới lọt lòng. Tâm có bộ óc cực nhạy bén và cực thông minh. Sau khi học xong cấp III, cô vẫn thi đại học nhưng chỉ là phụ, cô tìm học bổng đi du học nhưng không được. Đỗ Bách Khoa ở khoa tin học với số điểm cao. Qua nhiều bài test gắt gao, Tâm nhận được học bổng toàn phần của một công ty liên doanh Pháp – Việt, học 4 năm và sau khi ra trường, cô phải đi làm ở công ty họ trong vòng 2 năm. Kết thúc hợp đồng thì có thể đi làm ở đâu tùy ý. Nhận lời. Tâm đi học. Năm đầu tiên thì còn email, thư từ, điện thoại. Gần kết thúc năm thứ nhất thì hết hẳn. Bật vô âm tín. Bây giờ lại xuất hiện khiến Nguyên vừa vui, vừa ngạc nhiên, vừa giận. Tâm trạng đã đỡ hơn, Nguyên vội vàng phóng xe về nhà.

Cánh cổng lớn với những người mặc áo vest đen đứng ngoài đã hiện ra. Chiếc Lexus đi thẳng vào nhưng bị chặn lại.

- À. Cô Nguyên Anh mới mua xe sao? – Người bảo vệ hỏi khi thấy người ngồi trong xe là cô hai của mình.

- Dạ không. Xe cũ của cháu. Hôm nay cháu mới đi đến đây nên có lẽ chú không biết. Cháu vào đây ạ. – Nói rồi, Nguyên nhấn ga, đi thẳng vào trong. Không vào nhà chính nữa, Nguyên lên thẳng phòng mình. Cô vội vàng thu dọn đồ đạc. Chỉ có mấy bộ quần áo, cô nhét vào vali, dọn tất cả vũ khí luyện tập cho vào bao và cả vali súng nữa. Vội vàng mang mấy thứ vào xe. Chợt nhớ ra, cô lấy túi thịt mua hồi chiều cho Rex. Mang vội ra cho nó. Chú hổ nhỏ nhìn thấy Nguyên thì nó mừng rơn, đuôi ngoáy tít, hai mắt sáng lên.

- Tao xin lỗi nha. Phần của mày đây. Ăn đi. – Để mấy miếng thịt to dùng vào bát nó, Nguyên vừa xoa đầu.
- Chiều nay tao đưa mày về nhà nha. Chúng ta sẽ không ở đây nữa.

Con hổ nhỏ vừa ăn miếng thịt, vừa ngóc đầu lên nhìn vào mắt cô chủ. Không biết nó có hiểu gì không mà nó ngúc ngoắc cái đầu xinh xinh như hiểu mọi chuyện. Nguyên phì cười.

*

Thấy chiếc xe lạ nằm ở sân, Minh thắc mắc không biết xe của ai. Chợt thấy Nguyên từ phía chỗ con hổ đi ra. Anh hỏi:

- Em đi đâu từ tối qua vậy?
- Em về nhà bên kia một chút. Tối qua em ngủ ở đó.
- Sao không nói với anh câu nào?
- Em nói với bố rồi. Mà nói với anh để làm gì nhỉ? Anh cũng đâu có biết nhà em đâu. Em có mất tích chừng nửa tháng thì may ra anh mới biết. Bố đâu ạ?
- Bố ở công ty rồi. Chiều mới về.
- Vâng. Em có việc. Em đi trước.

Nguyên mở cửa xe bước vào.

- Xe em mới mua hả? Em có bằng chưa?
- Rồi. Xe cũ của em.

Không đợi cho anh trai nói thêm câu nào nữa, Nguyên đóng cửa xe lại, khởi động và đi luôn.

Còn lại mình Minh đứng ở đó. Anh nghĩ lại những chuyện đã xảy ra. Anh chợt nhận ra rằng, mình chưa bao giờ nói chuyện được với cô em gái ruột quá 2 cả. Hôm nay anh định tặng cho em gái một món quà nhưng chưa kịp đưa đến tay người nhận thì anh đã làm cho Nguyên Anh giận mà đi mất. Nguyên Anh nói đúng. Anh chưa bao giờ hỏi thăm cô lấy một câu. Chưa bao giờ đến nơi mà ngày xưa cô từng ở. Có lẽ khi cô biến mất cả tháng thì anh mới nhận ra. Thậm chí ở chung nhà 4 tháng mà anh còn quên mất ngày sinh nhật của cô. Không biết cô có bằng lái xe ô tô. Không biết em mình thích gì. Anh không biết nhiều thứ lắm. Nhưng bây giờ nhận ra thì có lẽ đã muộn. Anh không còn nhiều cơ hội để tìm hiểu cô em gái khi ngày mai cô sẽ đi. Bây giờ anh mới thấy hối hận. Bây giờ anh mới biết em gái anh luôn luôn cô độc trong ngôi nhà có hàng ngàn người này.

Nguyên đến công ty Sky. Tự nhiên cô muốn đến phòng thiết kế nơi cô từng làm việc, muốn gặp những người mà cô luôn coi là người thân. Muốn cười nói với họ. Nhưng cô đã không đến. Việc chính của cô bây giờ quan trọng hơn. Cô cần nói với bố một vài chuyện. Bước đến cửa phòng chủ tịch hội đồng quản trị, cô bị thư ký chặn lại.

- Cô có hẹn trước không? – Người thư ý lịch sự hỏi.
- Không.
- Vậy thì tôi rất tiếc. Hiện giờ chủ tịch rất bận.
- Tôi là con gái của ông ấy.
- Rất tiếc. Dù là ai cũng phải có hẹn trước.
- Cảm ơn. – Nguyên khẽ mỉm cười.

Cô gọi điện thoại cho ông Bình. 5s sau, cô thư ký đành phải mời Nguyên vào.

- Có chuyện gì không con gái? – Ông Bình ngồi ở bàn làm việc ngẩng đầu lên.
- Con muốn mời bố đi ăn tối. – Vừa đưa tách trà cho bố, Nguyên vừa nói.

- Ăn tối hả? Bây giờ là 5h chiều. Đợi ta một tiếng nữa nhé. Có sao không?

- Dạ không. Con có thể giúp gì không? – Vừa cầm mấy tập hồ sơ trên bàn, Nguyên hỏi.

Không có tiếng đáp lại. Xem xét, lật lật mấy tờ giấy toàn những con số khổng lồ, Nguyên khẽ nheo mày. Có điều gì đó không ổn. Hình như những số liệu ở đây bị chênh lệch. Tuy ngày trước làm ở phòng thiết kế nhưng cô cũng đã từng làm qua mấy loại biểu bảng như thế này mỗi khi đến kỳ lĩnh lương. Những con số trong tập này lớn hơn biểu lương rất nhiều nhưng về cơ bản, chúng vẫn giống nhau. Photo lấy 1 bản, Nguyên ngồi khoanh tròn những chỗ không khớp và sửa lại.

- Bố. Những biểu này bố đã xem qua chưa? – Đưa tập giấy ra, Nguyên hỏi.

- Rồi. Nhưng sao?

- Bố không xem mà ký luôn đúng không ạ?

- Ừ.

- Con không biết đúng hay sai nhưng có nhiều chỗ không đúng. Chỉ cho ông Bình thấy những chỗ bất hợp lý, Nguyên lại vừa nói cách sửa của mình. Nếu không xem xét kỹ thì công ty có thể bị thâm hụt hơn 300 triệu đồng. Tuy đây là số tiền không lớn so với mỗi vụ làm ăn của Sky hay mỗi lần nhập các loại vũ khí về của hội Tam Anh nhưng điều này chứng tỏ trong công ty có kẻ gian. Cần phải chừng trệ gấp nếu không công ty không chỉ thất thoát 300 triệu mà lên đến 300 nghìn USD thì quả là không nhỏ chút nào.

- Được rồi. Chuyện này ta sẽ điều tra. Bây giờ thì chúng ta đi ăn thôi. – Ông Bình cầm lấy chiếc áo khoác lên người. Đột nhiên. Điện thoại reo.

- Chủ tịch. Đã đến giờ hẹn ăn cơm với tối với chủ tịch của VinaMoon rồi.

- Vậy hả? Sao ta lại quên nhỉ? Được rồi. Nguyên Anh. – Ông Bình quay sang chỗ con gái. Con đi cùng ta nhé. Chúng ta sẽ đi ăn cùng với đối tác.

- Không cần đâu bố. Để hôm khác được mà.

- Ta nghĩ bọn họ cũng rất muốn gặp con đó.

- Gặp con? Ai vậy bố?

- Cứ đi sẽ biết. Họ hỏi về con rất nhiều.

- Vâng. – Nguyên miễn cưỡng đồng ý. Cô thắc mắc không hiểu tại sao bố cô lại muốn cô đi gặp đối tác của ông. Cô không làm ăn gì, không có bất kỳ mối quan hệ nào. Vậy tại sao...?

Chiếc Limo dừng lại trước một cánh cổng gỗ lớn. Từ bên ngoài không thể nhìn được vào trong. Có lẽ ai cũng tò mò muốn biết bên trong cánh cổng này ẩn chứa điều gì. Và Nguyên cũng vậy. Cô cũng muốn biết bên trong cánh cổng gỗ này có gì mà tại sao bố cô lại muốn cô đi cùng ông gặp đối tác.

Người lái xe bước xuống, đưa một số giấy tờ cho gác cổng. Cánh cổng gỗ nặng nề mở ra. Để lộ khoảng không gian bên trong. Chẳng có gì đặc biệt cả. Một con đường đất phẳng lì, dài tít tắp, không nhìn thấy đích đến. Hai bên có hàng cây xà cừ chắc có chừng ít nhất vài chục năm tuổi. Giống hệt như con đường dẫn vào một làng quê yên bình nào đó. Nhưng thực chất là gì thì ai biết.

- Chúng ta đi đâu vậy bố? Con tưởng đi gặp đối tác làm ăn của bố mà. – Nguyên thắc mắc.

- Đúng vậy. Một cuộc gặp tại gia chứ không phải tại nhà hàng khách sạn.

Chiếc xe cứ đi mãi vào phía trong. Mất 15 nó mới dừng lại.

Thay vì khung cảnh yên bình ban nãy, bây giờ là một tòa nhà cổ giữa một khu rừng. Tòa nhà to, được xây dựng bằng đá đen khối vững chắc. Những cánh cửa bằng đồng đen đóng chặt không thể nhìn thấy gì bên trong. Bí hiểm đến mức kinh ngạc. Loại cửa kính đặc biệt chỉ có thể nhìn từ trong ra mà không thể nhìn từ ngoài khiến Nguyên càng thêm tò mò về nơi này.

Gót giày đế crep của cô gái nhỏ bước đi nhẹ nhàng trong không khí ẩm đậm, lặng yên đến đáng sợ của tòa nhà. Từng bước một đi theo người dẫn đường vững chãi. Đi thật nhẹ nhàng trên nền đá hoa cương màu xanh rêu cùng với màu chiếc túi xách khiến cô gái nhỏ như hòa mình vào bóng tối trầm mặc ở nơi đây. Mặt trời đã xuống núi. Nhìn qua những tán lá chỉ còn thấy một chấm đỏ rực bé nhỏ ở cuối đường chân trời. Mặt trời giống như bị nuốt chửng bởi màu xanh đậm của các tán lá chuẩn bị khô chết đi. Khi mặt trời biến mất thì trên trái đất sẽ không tồn tại sự sống nữa.

Ông Bình vẫn nhẹ nhàng bước phía sau con gái. Ông đã nhiều lần bước vào đây nhưng ông vẫn cảm thấy sợ mùi vị không khí nơi này. Nó ẩm đậm và mang màu sắc của sự chết chóc.

Bạch Nguyệt là một gia tộc lớn và cũng là một băng đảng lớn, có sức ảnh hưởng không thua gì Tam Anh hội.

Hôm nay, Hoàng Dương Minh muốn hẹn gặp ông Bình và Nguyên Anh. Tuy nhiên vì không biết ý con gái thế nào thế nào nên ông Bình chưa dám nhận lời. Ông chỉ nói rằng sẽ đến chứ không dám chắc sẽ có Nguyên Anh đi cùng. Tối nay, tự nhiên Nguyên Anh lại đến mời ông đi ăn tối. Đây quả là một cơ hội. Cũng may là con bé thương bố nên rất nghe lời ông.

- Mời vào. – Giọng nói của người dẫn đường cắt ngang dòng suy nghĩ hồn độn trong đầu ông.

Cánh cửa đồng đen mở ra. Không khí bên trong trái ngược hẳn so với bên ngoài. Rực rỡ. Sa hoa. Tráng lệ. Thể hiện đúng phong cách của lối sống thượng lưu.

Căn phòng chạy dài. Nhiều chiếc đèn chùm xếp san sát tạo thành một đường ánh sáng nằm giữa khung trần hình vòm chật hẹp. Bộ ghế gỗ bọc nệm trắng xếp xung quanh chiếc bàn hình chữ nhật, nằm đối diện với cánh cửa cuối căn phòng và song song với hàng đèn phía trên. Xung quanh, bức tường đá được trang trí bằng những bức tranh quý hiếm, có giá lên tới cả triệu đô.

Nhưng điều làm cô gái nhỏ chú ý nhất chính là chiếc violon treo ngay đầu chiếc bàn. Nó có lẽ là một thứ đồ vật cũ. Màu đã ngả sang rêu rêu nâu nâu gần như trùng với màu bức tường. Nhưng nó vẫn nổi bật một cách kỳ lạ. Chiếc đàn kiêu hãnh đứng một mình.. Chiếm cả khoảng tường rộng lớn.

Tiếng kẹt cửa nhẹ khiến Nguyên thoát khỏi dòng suy nghĩ mơ hồ. Người đàn ông đến muộn trong sinh nhật của Linh xuất hiện. Tên ông ta là Minh. Bước gần như song song với ông, chàng trai tóc vàng hướng mắt về phía Nguyên rồi lại nhìn về cây đàn ngay bên trái cô. Đôi mày sẫm màu nhíu lại tỏ rõ vẻ khó chịu. Nhưng nhanh chóng, anh ta đã lấy lại được vẻ ôn hòa và lạnh lùng bình thường.

Cùng bố bước tới. Khi cả hai bên chạm mặt nhau, Nguyên khẽ gật đầu. Người đàn ông tên Minh tỏ thiện ý, đưa bàn tay ra phía trước. Nguyên cũng đáp lại. Bắt tay ông ta. Cái bắt tay ấm áp. Trần đầy yêu thương.

Như một phép lịch sự tối thiểu. Chàng trai cũng làm như vậy. Các ngón tay dài dài, xương xương của anh ta đưa ra. Lạnh mà ấm. Ấm mà lạnh. Đó là những gì Nguyên cảm nhận được khi chạm vào tay con người ấy.

Sau vài câu xã giao cơ bản nhất, mọi người bắt đầu bữa ăn tối. Ông Bình giới thiệu cho con gái:

- Nguyên Anh. Đây là chú Minh. Chủ tịch của tập đoàn thương mại VinaMoon. Con đây là Dany. Tổng giám đốc công ty bất động sản VinaMoon 1.

- Chào chú. Chào... anh. – Nguyên đứng lên, gật đầu lần nữa.

- Công chúa của họ Vũ xinh đẹp như tiên vậy. – Ông Minh lên tiếng trước.

- Cảm ơn chú. – Nguyên khẽ nói.

- Được rồi. 7h rồi. Chúng ta nên ăn thôi.

Bữa ăn chỉ có 4 người trong căn phòng rộng lớn. Trong bữa ăn, Nguyên không thấy 2 ông bố nói chuyện gì về làm ăn. Mà chỉ đơn giản là mấy chuyện lật vặt như đánh golf, quần vợt, câu cá. Toàn các thú chơi của giới thượng lưu mà thôi. Kết thúc, ông Minh đưa ra một lời mời kỳ lạ:

- Nguyên Anh. Con có thể chơi một bản nhạc được không?

- Dạ? – Cô gái nhỏ neho mầy đầy ngạc nhiên.

- Chơi một bản nhạc với cây đàn đó. – Ông hất đầu về phía chiếc violon treo trên tường. – Đừng nói với ta con không biết chơi. Nhìn xem. Các đầu ngón tay của con chai hết rồi kìa.

- Dạ... – Bây giờ thì không thể chối được nữa. Cô gái nhỏ lúng túng thấy rõ.

- Con nghĩ không nên. – Dany. Im lặng trong suốt bữa ăn. Bây giờ anh mới lên tiếng.

- Dany. Thôi nào. – Ông Minh mềm giọng nhìn con trai.

Anh đành ngồi xuống, lặng lẽ uống chút vang đỏ trong ly.

- Ta nghĩ con sẽ không từ chối yêu cầu của 2 ông già này. Phải không anh Bình? – Ông Minh cười khà khà.

- Nhưng con không chắc con sẽ chơi hay. – Nguyên lại ngập ngừng. – Hơn 4 năm nay, con không còn chơi đàn nữa.

- Không sao.

- Con sẽ chơi cùng cô ấy. 4 năm không chơi đàn sẽ làm mất đi sự thanh cao của tiếng đàn đó. – Dany lại lên tiếng sau vài phút giây im lặng. – Cô Tám. Mang giúp cháu chiếc đàn xuống đây.

Hơn 2 sau, một người phụ nữ đún tuổi mang một chiếc violon đựng trong chiếc áo đàn bằng gỗ đã cũ kỹ. Bạc hết màu vecni.

- Chúng ta có thể bắt đầu chưa? – Lấy cây đàn ra, chuẩn bị sẵn tư thế. Dany hỏi.

- Được rồi. Anh dạo khúc đầu một bản tùy ý muốn.

- Ok.

Tiếng violon cất lên. Mới đầu còn hơi dè dặt ngượng ngập của Nguyên. Nhưng ngay sau đó, cả hai như hòa vào một. Trầm mặc. Dịu dàng. Êm. Nhẹ. Lúc như gió. Lúc lại như bão. Tất cả hòa vào. Tạo nên một thứ âm thanh quện vào nhau. Cô đặc lại trong không khí. Tiếng đàn có lẽ chưa ai được nghe. Một thứ âm thanh lạ lùng. Riêng biệt.

Bản nhạc kết thúc. Không có tiếng vỗ tay nhưng có ánh mắt hài lòng từ 2 bố già lão làng.

Nguyên không thể ngờ rằng, sau 4 năm không chơi, cô vẫn có thể đàn được như vậy. Và cô cũng không thể ngờ, hôm nay, cô được đàn cùng một người có tay nghề điêu luyện.

Cuộc nói chuyện kết thúc vào lúc 8h30 . Bố con ông Minh tiễn Nguyên cùng ông Bình ra tận xe.

Trong hành lang chỉ có ánh sáng đèn mờ ảo. Đôi bạn trẻ đi đằng sau. Khẽ nghiêng người, vòng tay qua eo Nguyên đồng thời đặt vào tay cô giá nhỏ một gói giấy màu nâu, Dany thì thào qua mái tóc đen dài, buông trườn qua tai của Nguyên:

- Tôi biết em đang thắc mắc về tôi. Đó là những gì em cần biết. Đừng cố công tìm hiểu những gì mà em không nên và không thể biết. Sẽ tốt hơn. Hiểu không?

Nguyên cứ chờ người thì mùi hương bạc hà từ hơi thở của chàng trai phả vào tai cô. Những lời nói nhẹ nhàng, êm mượt. Nhưng có phảng phất mùi vị của sự nguy hiểm? Cô không biết. Cô chỉ biết rằng, trên trục hành lang đó, cô không nhìn thấy bóng dáng 2 người bố đâu nữa. Và Dany lại siết chặt vòng tay nơi eo cô, khẽ thì thầm:

- Đi thôi nào. Bố em đang đợi ngoài xe.

Dany là chàng trai kỳ lạ nhất mà cô từng gặp.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 19

19. – Chương 19

Chương 19: Người bạn trở về.

Ông Minh ngồi trầm tư trong phòng sách. Khách đã về nhưng có lẽ vẫn để lại chút dư vị trong người đàn ông này. Một cuộc điện thoại từ Pháp thông báo ngày mai, vợ ông – Mary sẽ về vào chuyến bay lúc 6h sáng ở Việt Nam. Liếc mắt qua đồng hồ. 9h tối. Hôm nay ông thấy mình cần đi ngủ sớm.

Chàng trai ngồi trong phòng. Trầm ngâm suy tư bên bệ cửa sổ. Hiếm khi thấy thiếu gia họ Dương lại có bộ mặt trầm tư như vậy. Ngoài trời đang mưa. Những cơn mưa phùn hiem hơi của mùa đông. Lạnh giá. Cửa sổ mở toang. Gió thổi những hạt mưa li ti chạm vào da thịt Dany khiến anh lạnh buốt nhưng như thế cũng tốt. Anh muốn làm dịu đi những suy nghĩ nóng bỏng trong đầu mình. Cái bắt tay rất lạ của Nguyễn Anh. Vòng eo bé xinh và cơ thể cô ấm áp. Tất cả vẫn ẩn hiện trong các suy nghĩ mặc dù anh đang cố gắng kéo nó ra khỏi đầu óc. Lần đầu tiên, một cô gái lại khiến anh suy nghĩ nhiều đến vậy.

Gói nhỏ mà nâu Nguyễn để trong túi áo giờ mới được mở ra. Thật đáng kinh ngạc. Cái gói chỉ là một tờ giấy trắng tinh. Không có một dòng kẻ hay bất kỳ một vết mực nào. Chẳng lẽ ý Dany muốn nói cô không cần đi tìm hiểu về anh ta vì có tìm hiểu thế nào cũng không ra? Nguyễn bất ngờ với chàng trai này. Càng lúc, anh ta càng thú vị. Đã vậy, cô phải đi tìm hiểu những gì cô nên biết về anh ta. Những điều mà cô nên biết. Chứ không phải là toàn bộ những gì về anh hoặc không có gì cả.

Từ từ. Giấc ngủ lại tìm đến với cô gái nhỏ. Một giấc ngủ thật sâu. Không mộng mị. Không suy nghĩ. Không vương bận. Chỉ có một Nguyễn Anh với tấm lòng bình yên đến lạ kỳ.

Dậy đúng giờ như mọi hôm. Nguyễn không làm những việc mà mọi khi cô gái nhro hay làm nữa. Hôm nay là ngày cuối cùng ở đây. Cũng từ hôm nay, cô sẽ trở về ngôi nhà cũ. Sống cùng với người bạn của mình. Vui vẻ. Hạnh phúc. Có không khí ấm áp của một gia đình. Thay đồ và xuống nhà ăn thì đã là 5h sáng. Vội vàng chào mọi người, Nguyễn ăn uống qua loa, nói chuyện với bố vài câu rồi cô đi luôn. Vừa ra đến gara ô tô thì cô nghe thấy tiếng ông Bình gọi giật lại.

- Dạ?
- Hôm nay con chuyển đi hả?
- Vâng. Hôm qua con đến định nói với bố chuyện này nhưng con quên mất.
- Ta thấy Minh nói con chuyển đồ sẵn lên xe rồi.
- Vâng. Hôm qua bố cho người mang xe về hộ con ạ?
- Ủ. – Ông Bình lại khẽ ngáp ngừng. – Hôm nay mẹ ba của con đi nước ngoài về. Con có đi đón bà ấy không?
- Vợ của bố Bách ạ?
- Ủ.
- Nhưng con có việc mất rồi ạ. Để đến cuối tuần con sẽ sang.
- Thôi được rồi. Con cần ta giúp chuyện gì không? Chuyển đồ đạc có gặp gì khó khăn không?
- Dạ không. Đồ của con ít thôi. Chỉ có điều tối nay bố mang giùm con Rex qua bên nhà được không ạ? Xe của con không đựng vừa chiếc lồng của nó.
- Được rồi. Nhưng con có bằng lái xe chưa?
- Rồi ạ.
- Con thi bao giờ?

- Con có năm 18 tuổi.
- Vậy mà ta không biết. Đuwoj rồi. Con đi đâu thì đi. Về sớm nhé.
- Hôm nay con về bên nhà luôn. Tối không ăn cơm đâu nên bố đừng đợi cơm con nha. Mai con sẽ qua.
- Ủ.

Nhìn chiếc Lexus của con gái đi khuất rồi ông Bình mới thở dài. Ông còn biết quá ít về con gái mình. Từ khi về đây, con bé chưa nhận được sự quan tâm đúng mức từ một người cha. Có lẽ do bận quá nhiều việc mà ông quên mất chăng? Bây giờ ông phải dành nhiều thời gian cho con gái hơn, yêu thương nhiều hơn và tìm hiểu về con gái của mình.

Nguyên đang lái xe thì chợt nhớ ra tối qua cô đã quên không gọi điện báo cho Quân. Thôi được rồi. Giờ gọi vẫn chưa muộn. Bây giờ chưa đến giờ lên lớp.

Tiếng điện thoại tút một hồi dài giờ mới có người bắt máy. Cái giọng ngái ngủ của cậu bạn chứng tỏ cậu đang ngủ.

- Không phải lên lớp hả?
- Không. Hôm nay thực nghiệm. Nghỉ.
- Ra sân bay đi. Có việc.
- Việc gì?
- Ra thì biết. Đảm bảo cậu bất ngờ.
- Mệt. Không đi.
- Nếu cậu còn muốn nhìn thấy mình thì ra ngay biết chưa. Đi taxi ấy. Bỏ chiếc mô tô đen ngòm của cậu ở nhà. Mình đợi ngoài cổng lớn ấy nhé.
- Cậu đi đâu? – Giọng cậu bạn hoảng hốt. – Được rồi. Mình ra liền.

Nhà Quân gần sân bay. Chỉ mất chừng 20 đi ô tô mà thôi. 20 nữa đến 6h. Giờ này chắc máy bay chuẩn bị hạ cánh rồi. Cô háo hức muốn gặp Tâm ngay. Lâu lắm rồi không nhìn thấy. Không biết con nhỏ thay đổi thế nào nữa.

Gần 10 chiếc Camry đi liền nhau vào bãi để xe của sân bay quốc tế lớn nhất cả nước này. Nhưng ngay sau đó, chiếc xe BMW mui trần màu xanh của Kiên cũng xuất hiện. Kiên, Linh, Minh, Tú cùng bước xuống xe. Bốn cậu ấm cô chiêu của Vũ gia đến đây thì chắc là chuyện không nhỏ. Khi bóng bọn họ cũng những người mặc vest đen đi vào phía sau cánh cửa kính lớn thì một hàng xe khác cũng đến. Không rầm rộ như Vũ gia nhưng chàng trai cũng không kém mấy. Lại thêm một nhân vật có tiếng nữa xuất hiện trong sân bay này ngày hôm nay. Là ai đây? là ai khiến có nhiều nhân vật quan trọng của thế giới ngầm xuất hiện vậy? Hay hôm nay sẽ có một trận sống chết xảy ra ở đây???

6h đúng. Có tiếng loa thông báo chuyển bay từ Pháp sang đã hạ cánh. Nguyên háo hức chờ đợi. Cũng trên dọc thanh chắn đó, cũng có khá nhiều người Nguyên quen mà cô không biết sự có mặt của họ. Từng người ra một. Một người phụ nữ rất đẹp bước ra. Đi sau bà còn có vài người áo đen. Sau bà ấy chính là Tâm. Nguyên và Quân vẫy tay rồi rít. Cuối cùng sau một hồi ngơ ngác nhìn người quen, Tâm cũng đã nhìn thấy Quân và Nguyên. CÔ bạn cũng vẫy tay rồi rít.

Vừa cầm lấy hành lý giùm bạn, Nguyên vừa ôm.

- Này. Định bỏ rơi tôi hả mấy bà? – Quân giận dỗi dang hai tay ra.

- Làm sao quên được. Nhớ cậu nhiều. – Tâm quay sang ôm cậu bạn. Cả ba người cùng nhau đi ra ngoài cười nói vui vẻ.

Nguyên không hề hay biết, cùng trên chuyến bay của Tâm, người cô gọi là mẹ ba cũng ở trên đó. Người phụ nữ đi ngay trước Tâm khi này chính là bà ấy. Và người đi ngay sau Tâm chính là mẹ của Dany.

Cúi xuống nhặt lon nước ngọt đã hết của ai đó bỏ vào thùng rác. Khi vừa ngẩng đầu lên, ánh mắt Nguyên chạm ngay ánh mắt mẹ ba. Có lẽ bà không nhận ra cô nhưng nhìn cô mãi. Song song với bà là Linh. Minh đi đằng sau. Cũng nhìn thấy cô. Ánh mắt anh ngạc nhiên nhưng lại thôi ngay. Bước đi. Coi như không nhìn thấy gì.

Trong lúc đợi mẹ ra, Minh liếc quanh sân bay. Một cái dáng nhỏ nhắn, quen thuộc xuất hiện. Là Nguyên Anh. Một lúc sau, lại thêm một dáng con gái nữa. Còn quen thuộc hơn. Jenny. Jenny còn đi cùng với Nguyên Anh và một cậu bạn mà anh đã từng gặp. Bọn họ rất vui vẻ. Đã lâu lắm rồi kể từ ngày anh gặp Jenny trong một hội chợ ở Pháp. Chỉ là tình cờ mà như định mệnh. Vài câu xã giao, anh tình cờ biết Jenny là người du học sinh người Việt. Chỉ là một cuộc gặp gỡ. Anh ở lại Pháp 2 tháng. Thỉnh thoảng 2 người có đi ăn, nói chuyện phiếm. Cũng thỉnh thoảng, anh nhớ đến cô. Khi về Việt Nam, anh cũng luôn nhớ đến cô gái đặc biệt này. Chưa ai có thể để lại ấn tượng trong anh sâu sắc như vậy. Anh chưa yêu ai. Cũng chưa có tình cảm với ai. Cho đến khi gặp Jenny, anh mới thấy trái tim có sự rung động đặc biệt. Cụ thể là ngày nào anh cũng nhớ đến cô. Mới đầu không nhiều. Nhưng từ khi về Việt Nam, tần suất hình ảnh cô hiện lên trong đầu anh càng nhiều hơn. Hơn một năm nay, anh không thể liên lạc với cô theo số điện thoại cũ. Anh cũng không biết tại sao nữa. Cho đến bây giờ gặp cô, anh nhìn mãi không thôi. Đột nhiên bị Nguyên Anh bắt gặp khiến anh ngượng ngùng quay mặt đi. Điều hối tiếc nhất của anh khi ở Pháp là không hỏi tên Việt của cô. Khi anh đang định chạy lại hỏi thăm thì Jenny, Nguyên Anh, cùng cậu bạn đã lên xe đi mất.

Bà Mary đi cùng con trai, hỏi thăm vài câu về gai đình, chuyện công ty. Chiếc kính mắt màu đen, làn da trắng như ngọc, mái tóc màu vàng, dài, hơi xoăn khiến bà trở nên quý phái hơn và nổi bật giữa một đám đông. Một cô gái khiến bà chú ý. Đội chiếc mũ lưỡi trai màu nâu, mặc áo T-shirt, quần jean màu đen đang nhặt một lon nước ngọt mà người ta vừa vứt bỏ vào thùng rác. Đi cùng với cô còn một cô gái và một cậu thanh niên. Cả ba trạc tuổi nhau và cười nói rất vui vẻ. Ngoắc người quần gia lại, bà khẽ nói nhỏ:

- Điều tra cho tôi về co bé đội chiếc mũ lưỡi trai màu nâu kia. Nhanh lên. Ngày mai tôi muốn thấy tập hồ sơ đó trên bàn uống trà.

- Vâng.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 20

20. – Chương 20

Chương 20: Quyết định động trời.

Tùng chiếc Camry đi vào trong sân nhà Vũ gia. Mọi người bước xuống xe. Người phụ nữ quý phái đi vào đầu tiên. Bà Lam. Vợ ông Bình. Bà đã ngoài 50 nhưng quả thực nhìn bà trẻ như người vừa mới 30 vậy. Da tuy không trắng nhưng không hề có tàn nhang. Làn da màu bánh mật với mái tóc làm tôn thêm vẻ đẹp của một người phụ nữ Á Đông như bà. Khi nghe tin đã tìm được Nguyên Anh thì bà cố gắng hoàn thành công việc ở Pháp một cách nhanh nhất. Nhưng đến bây giờ thì bà vẫn chưa nhìn thấy con bé đâu. Nói thực bà rất muốn nhìn thấy Nguyên Anh. Bà tò mò. Và có cả sự háo hức giống như một đứa trẻ đang chờ quà. Bà còn gọi điện thoại dặn mọi người ở nhà không được tặng quà cho Nguyên Anh. Phải đợi bà trở về thì hãy tặng. Ừm. Vậy mà bây giờ bà hơi thất vọng vì mình đã kỳ vọng quá nhiều?

- Mẹ. Anh cả. Anh hai. – Bà Lam chào mọi người trong nhà. Như một thói quen không thể quên, một ly trà nóng được mang ra. Mỗi khi về đến nhà sau một chuyến đi xa dài ngày, bà lại muốn uống một tách trà thật nóng để cảm nhận hương vị của quê hương.

- Mọi chuyện sao rồi? – Bà Doãn lên tiếng đầu tiên.

- Ổn rồi mẹ ạ. Không có gì lớn cả. Việc này xảy ra hàng năm nên mẹ đừng lo lắng quá. Tuy nhiên thì có một vài chi tiết đáng lưu tâm.

Ngồi nói về một vài chi tiết câu vụ lần này, bà Lam lại đưa ra những hình ảnh khiến mọi người hơi lo lắng.

- Con xử lý thế nào?

- Không cso vấn đề gì. Con đã dẹp xong. Sackozy muốn chúng ta hợp tác. Con nói cần phải suy nghĩ. Nếu cần thiết thì sang tháng ta sẽ bay qua đó để thỏa thuận.

- Được rồi. James là một con cáo già. Thìm nên cẩn thận. – Ông Tùng nhắc nhở. – Bây giờ mọi chuyện liên quan đến vụ này thì thím sẽ phải đứng ra. Nếu không sẽ khó lường. Kẻ muốn chống lại Tam Anh chúng ta không ít nhưng kẻ dám đứng ra thì chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Nếu mấy hội nhóm đó mà liên kết lại thì chúng ta cần tới sự giúp đỡ của Bạch Nguyệt. Mà nếu muốn sự giúp đỡ này vững chắc thì ta cần một sự đảm bảo nhất định. Không phải vì chúng ta muốn dựa vào họ để tồn tại mà chúng ta chỉ cần sự giúp đỡ của họ khi cần thiết mà thôi.

- Được rồi. Đi ăn đã. – Ông Bình uể oải đứng lên.

Bữa ăn hôm nay vẫn như mọi khi. Có nhiều món hơn và ăn ở trên nhà lớn. Mọi người cười nói vui vẻ. Bà Lam co một thắc mắc trong lòng nhưng vẫn chưa nói ra. Bà không biết Nguyên Anh đâu mà mọi người không đợi con bé cùng về ăn cơm. Đến khi tiệc đã tàn thì bà mới hỏi chồng.

- Anh Bách. Nguyên Anh đâu mà không thấy con bé về ăn cơm?

- Con bé chuyển đi rồi.

- Đi đâu?

- Về nhà cũ. Con bé một mực đòi về. Cả nhà không thể ngăn cản được.

- Bao giờ?

- Sáng nay nó đi luôn. Nói là ngày mai sẽ qua chào em.

- Vâng. – Bà Lam không nói gì nữa. Để mai gặp cũng không sao. Dù sao thì cũng chỉ đợi thêm vài giờ nữa mà thôi. Bà cũng đã chuẩn bị quà sinh nhật cho Nguyên Anh rồi. Đã mất công dặn mọi người về mới được tặng thì phải kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khi cất đồ của Tâm. Cả ba người cùng đi chơi. Lâu lắm rồi mới có cuộc vui đầy đủ người như vậy. Cũng lâu lắm rồi, Nguyên mới cho phép mình đi chơi như thế này. Mọi người cùng đi ăn chè, công viên, uống trà sữa như thời còn là học sinh cấp III. Vui vẻ. Vô tư. Không vướng bận bất kỳ một thứ gì. Cô thêm khát cái cảm giác này. Hạnh phúc đến tột cùng. Một cảm giác không mới nhưng rất lạ. Yêu thương tràn đầy. Mọi người cười đùa vui vẻ. Nguyên không hề hay biết rằng điện thoại của cô réo liên tục trong xe.

Khi về đến nhà cô vẫn không chú ý đến chiếc điện thoại. Nó réo liên tục trong xe. Đến khi kêu chán. Nó đành im bật. Bị chủ nhân lãng quên mất một ngày.

Cả một ngày đi chơi, bùng học ở trường. Nguyên thấy trong lòng thoải mái lạ thường. Tối qua, cô đã kể mọi chuyện cho Tâm nghe. Lòng cô nhẹ đi rất nhiều. Khi nghe cô kể xong, Tâm không nói gì cả. Chỉ im lặng, nghĩ ngợi gì đó rồi nói một câu:

- Qua rồi thì cho qua. Nhớ lại quá khứ để rồi bản khoăn, khóc hịu trong lòng không phải là cá tình của Vũ Nguyên Anh mà tớ biết.

Nguyên giật mình. Bây giờ cô mới nhớ lại mình. Bây giờ cô mới bắt đầu đi tìm lại chính mình. Cô phải là Nguyên Anh của ngày xưa.

Sáng hôm sau, do có bài kiểm tra hết học phần, Nguyên không thể đến Vũ gia như lời hứa. Sau khi làm xong bài thi. Gọi điện cho Tâm nhắc trưa nay cô không về rồi đi xe bus tới Vũ gia luôn.

Hôm nay, trong nhà có không khí vui vẻ hơn. Không còn cái không khí ảm đạm như mấy hôm trước nữa. Mọi người cười nói vui vẻ trong phòng khách.

- Con về rồi. – Vừa bước vào đến cửa, Nguyên đã lên tiếng trước.

- Nguyên Anh về rồi hả con. vào đây đi. – Ông Tùng xởi lởi.

- Vâng. – Cô ngồi xuống cạnh người phụ nữ lạ mặt mà cô biết đó là mẹ ba mình.

- Nguyên Anh. Giới thiệu với em, đây là mẹ Lam. Bà mới đi nước ngoài về nên có lẽ em chưa gặp mặt. – Minh giới thiệu với em gái.

- Mẹ. – Cô gái đứng lên, máy miệng, chỉ đủ bật ra một âm thanh rất nhỏ cho cô và người đối diện nghe thấy.

- Nguyên Anh hả con. Lớn lên xinh quá. Mẹ không nhận ra. Ngồi xuống đây nào. – Bà Lam kéo tay cô xuống ngồi cạnh bà.

- Hôm trước sinh nhật con ta không về được. Lại thông báo muộn nữa nên ta chỉ chuẩn bị được món quà nhỏ thôi. Xin lỗi con gái yêu của ta. – Nói rồi, bà với tay quờ chiếc túi xách da màu ghi ở ghế phía sau, lấy ra một chiếc hộp nhỏ. – Mở ra đi. Ta đoán con sẽ thích.

- Con cảm ơn. – Cô gái nhỏ cầm lấy món quà. Là một chiếc vòng tay được làm rất công phu và tinh xảo.

- Bên trên đính 21 viên đá. Tượng trưng cho tuổi 21 của con đó. – Bà lam chỉ tay vào những viên đá màu xanh và trắng sáng lấp lánh trên chiếc vòng bé.

- Anh cũng có quà. – Minh nói. – Hôm trước mẹ gọi điện dặn phải chờ mẹ về mới được tặng quà cho em. Một mình tặng muộn thì mẹ sẽ rất ngại. – Đưa cho Nguyên chiếc hộp, anh nói tiếp. – Là đôi giày. Size 37. Nếu không vừa thì anh sẽ đi đổi.

- Em cũng đi cỡ 37. – Cầm lấy chiếc hộp từ tay anh trai, Nguyên nói.

- Đây là quà của chị và Kiên. – Linh cũng thêm vào và đưa ra chiếc hộp nhỏ. – Mở đi.

Đón lấy chiếc hộp đó. Là một chiếc đồng hồ kiểu cổ, dây bằng da, mặt sáng bóng. Phía sau còn in rõ 2 chữ Nguyên Anh.

- Cảm ơn.

- Ta cũng có phần. – Ông Bách cũng lên tiếng trong không khí rôm rả ngày hôm nay. – Bố và anh hai không biết con thiếu thứ gì mà tặng nữa. Đành phải tặng sinh nhật con gái cưng món này vậy.

Nhận lấy chiếc túi vải từ tay 2 ông bố, Nguyên nói lí nhí cảm ơn. Là laptop hiệu Apple. Màu xanh dương đậm pha lẫn chút màu xám bạc. Bên trên còn rõ tên người nhận quà và chữ ký của 2 ông bố đáng kính. Chỉ cần nhìn qua cũng biết đây là chiếc máy tính được đặt làm riêng cho Nguyên.

- Con cảm ơn mọi người.

Cả căn phòng lại rơi vào trạng thái im lặng một thoáng một chốc như nó vẫn thường xảy ra. Bà Doãn im lặng từ đầu cuộc nói chuyện. Khi mọi người chúc mừng sinh nhật Nguyên thì bà vẫn ngồi im. Không một lời chúc mừng, một món quà nho nhỏ hay thậm chí là một nụ cười cũng không nở ra trên khuôn mặt của người bà này. Rồi như có ý phá tan cái không khí này, bà Lam nói:

- Nguyên Anh. Tối nay con bận gì không?

- Dạ không.

- Ta sẽ qua chỗ con dùng bữa tối. – Bà thản nhiên nói.
- Dạ? – Cô gái nhỏ nheo mắt, ngạc nhiên và bất ngờ.
- Tối nay ta sẽ qua chỗ con ăn cơm tối. Được rồi. Bây giờ ta có việc đi trước. Quyết định vậy đi.

Bữa tối nay không cầu kỳ mà cũng không quá sơ sài. Nguyên đang xếp đồ lên bàn ăn. Tâm thì đang làm nốt món sườn ram.

7h tối. Có tiếng xe ngoài cổng. Nguyên đi ra. Bà lam đã đến.

- Mẹ. – Nguyên máy môi nói nhỏ và mở cửa cho chiếc xe đi vào phía trong. Bà Lam thân mật ôm lấy eo con gái. 2 người cùng đi vào nhà.

Tiếng bước chân của người lạ khiến con Rex đang nằm lim dim dưới chân bàn ăn vội vàng nhảy xổ ra, chặn trước “kẻ đột nhập”. Nó grừ grừ. Hàm răng nhếch lên để lộ ra hai chiếc nanh đáng sợ.

- Rex. Ngoan nào. – Tiếng quát của con gái từ phía trong bếp vọng ra khiến Minh hơi ngạc nhiên. Chẳng lẽ là Nguyên Anh ư? Nhưng con bé đang dẫn mẹ đi rửa mặt mà. Ai vậy nhỉ?

Để giải đáp thắc mắc của anh, một cô gái đi ra khiến anh ngạc nhiên và có sự vui mừng.

- Jenny?

- Ken?

Nguyên đưa bà lam đến phòng ăn. Nhìn thấy cảnh tượng đó, cô cũng không khỏi ngạc nhiên. Hai người này quen biết nhau từ trước sao?

Một cuộc gặp gỡ bất ngờ. Khi ngồi trong bữa ăn, 4 người cùng nhau nói chuyện. Lúc đó Nguyên mới biết Tâm và Minh đã quen biết nhau từ hồi ở Pháp. Sau đó thì mất liên lạc một thời gian và bây giờ mới có dịp gặp lại.

Cô bạn cẩu Nguyên vô tư, nói chuyện vô cùng thoải mái và dễ gần. Đôi mắt ngây thơ cùng với tính tình trẻ con, vô lo vô nghĩ khiến ai cũng yêu mến. Trong khi đó thái độ của Minh lại khác. Theo quan sát của Nguyên, cô thấy anh trai mình có chút gì đó ngượng ngùng, thiếu tự tin. Ánh mắt của anh nhìn Tâm khác với ánh mắt của những người bạn dành cho nhau. Thật khó hiểu.

Gần 10h đêm, bà Lam và Minh mới ra về. Trước khi đi, bà còn hỏi:

- Chiều mai hai đứa có bận gì không?

Nguyên thì không nhưng Tâm thì có. Cô phải đến công ty để làm một số thủ tục chuyển công tác từ Pháp sang và bắt đầu đi làm vào tuần sau.

- Vậy Nguyên Anh. Chiều mai con đi với ta. 3h chiều ta sẽ cho xe đến đón con. Còn Tâm. Chiều mai sau khi xong việc, Minh sẽ đến đón con ở công ty. Được không? Tối ngày mai chúng ta sẽ đi dự tiệc bên Bạch Nguyệt hội.

- Nhưng tại sao cháu phải đi ạ? – Tâm ngập ngừng.

- Ta muốn con hãy gọi ta là bác và xưng con. Nghe không? Có việc nên ta muốn con đi cùng. Được không?

- Bà Lam vừa nói, vờ nheo cặp mắt lại đầy ẩn ý. Nhìn vào ánh mắt đó thì không ai có thể từ chối được.

- Dạ được. – Tâm lí nhí.

Kết quả điều tra về cô gái nhìn thấy ở sân bay khiến bà Mary không hài lòng và có tức giận chút đỉnh. Bà mong chờ thông tin về người này biết bao. Vậy mà khi có rồi lại khiến bà thất vọng vì quá ít thông tin. Một cuộc điện thoại từ nước ngoài. Thông báo các bang hội nhỏ dưới sự quản lý của nhà Tam Anh đang tập hợp, có ý đồ chống lại Tam Anh hội. Đứng đầu nhóm này là James, một chủ bang nhỏ bị bại trận dưới tay nhà Tam Anh và một lão già người Trung Quốc. Nhóm này khá mạnh. Theo như suy đoán của vợ chồng

bà thì Tam Anh sẽ cần sự giúp đỡ của Bạch Nguyệt. Vậy họ sẽ lấy cái gì ra để làm vật đảm bảo cho sự liên minh giữa 2 bang hội có tiếng trong thế giới ngầm trên toàn cầu?

Tối mai sẽ có đại tiệc tổ chức tại nhà họ Hoàng. Như mọi bữa tiệc khác của giới thượng lưu. Bữa tiệc này cũng vậy. Tuy nhiên sẽ có những nhân vật không chỉ có tiếng trên chính trường mà còn có cả những nhân vật có tiếng trong thế giới ngầm. Con trai duy nhất của bà, Hoàng Nhật – Dany đã đến tuổi lập gia đình. 26 tuy không phải là già nhưng cũng không còn trẻ nữa. Dù sao thì chỉ còn 2 tháng nữa cũng đến tuổi 27 rồi. Có lẽ Nhật cần phải có ai đó bên cạnh để chăm sóc, chia sẻ. Không thể để mãi như thế này được. Khi gửi thiệp mời, bà đã đặc biệt chú ý đến những gia đình có con gái đến tuổi cập kê. Mặc dù khi ở sân bay, bà tình cờ nhìn thấy một người mà bà khá ưng ý. Chỉ thông qua hành động nhặt rác bỏ vào thùng của cô thì bà đã biết đó là một cô gái được nuôi dưỡng trong một gia đình có nền nếp, gia quy. Đó chắc hẳn không phải một gia đình tầm thường. Nếu có duyên ắt sẽ gặp lại.

Cùng ngồi với con trai ở hàng ghế đằng trước, bà Lam nháy mắt với Minh:

- Thế nào?

- Dạ?

- Không giấu được mẹ đâu con trai. Chiều mai đi đón Tâm thì nhớ đưa con bé ghé shop mua ít đồ dạ hội nghe không? Mẹ không muốn con trai mẹ đến bữa tiệc đó một mình.

- Sao ạ? – Minh đỏ mặt lên.

- Thôi nào. Mẹ con ta với nhau. Con không cần phải giữ ý. Nguyên Anh cũng tinh lắm. Nó phát hiện ra con có mối quan hệ đặc biệt với Tâm đó.

- Mẹ. Con có gì đâu.

- Ô hay. Thật không? Mẹ rất nghi ngờ lời nói của con đó. Từ đợt con sang Pháp về thì tâm trạng lúc nào cũng耿耿, đờ đẫn. Thì ra là nhớ Tâm. Đừng có cãi. – Khi thấy con trai mở miệng thì bà Lam đã chặn họng trước.

- Vâng. – Minh cười ngượng ngịu.

- Mẹ không muốn tối mai con dâu tương lai của mẹ không đẹp bằng người ta. OK?

- OK. – Hai mẹ con cùng phá ra cười như một gia đình bình thường.

Trưa hôm đó, sau khi hết tiết học cuối cùng, Nguyên về nhà cho con Rex ăn rồi đến Vũ gia ngay. Cô không muốn quá rình rang khi bà Lam đến nhà mình. Đành vậy.

Khi đến nơi. Mọi người đã ăn xong bữa trưa. Bố cô trưa nay cũng không về nhà. Thay đi lên phòng ngay như mọi khi, cô ngồi xuống nói chuyện với bà Lam. Chưa bao giờ cô ngồi nói chuyện với ai trong ngôi nhà này lâu như bà Lam cả. Cũng chỉ là vài câu chuyện như chuyện học tập ở trường, ở lớp. Các hoạt động xã hội. Rồi cảm nghĩ của cô khi ở trong ngôi nhà này. Không hiểu tại sao cô lại nói thật hết mọi suy nghĩ của mình. Những khó khăn khi ở trường. Bà Lam như mẹ của cô vậy. Tâm sự với cô và yêu thương cô nữa.

Sau khi hai mẹ con cùng nghỉ trưa ở phòng khách, đến 3h chiều, Nguyên lái xe đưa bà Lam đi mua ít đồ.

- Tối nay, bên Bạch Nguyệt hội sẽ tổ chức một bữa tiệc. Mẹ muốn con đến đó cùng mẹ.

- Tại sao ạ?

- Con cần có các mối quan hệ rộng hơn. Mẹ không muốn tiểu thư của Vũ gia suốt ngày chỉ ở trong nhà. OK?

- Vâng. – Nguyên khẽ trả lời.

- Mẹ cũng không muốn con gái của mẹ xuất hiện với quần jeans, áo chemis và giày thể thao.

- Vâng.

Cả buổi chiều, 2 mẹ con đi chọn đồ. Bà Lam ngạc nhiên khi hỏi con gái mình mặc đồ cỡ bao nhiêu mà cô cũng không biết. Hỏi có bao nhiêu chiếc váy thì câu trả lời khiến bà ngạc nhiên. 1 chiếc. Và cô mới mặc nó 2 lần.

- Được rồi. – Bà Lam thở dài. – Ta nghĩ con cần phải có thêm vài bộ nữa. Nếu không sẽ phiền đây. Một bộ váy dạ hội sẽ không bao giờ mặc đến lần thứ 2. Đó là quy tắc. Nếu ta mặc đến lần thứ 2 thì có nghĩa là mình không tôn trọng bữa tiệc, không tôn trọng chính mình và không tôn trọng chủ nhân của bữa tiệc.

Chọn cho Nguyên Anh được mấy bộ váy và một ít đồ trang điểm, giày dép. Bà Lam có vẻ vẫn chưa hài lòng.

- Tại sao con lại không có chút nào nữ tính vậy. Ta nghĩ buổi tiệc tối nay con cần phải thay đổi phong cách của mình.

- Dạ?

- Được rồi. – Phớt lờ câu hỏi ngạc nhiên của con gái, bà Lam tiếp. – Về thôi.

Sau khi về đến nhà. Bà Lam làm một cuộc “lột xác” cho con gái.

Hơn một tiếng đồng hồ, Nguyên đã thay đổi hoàn toàn. Không còn là cô gái mặc đồ thể thao, mái tóc màu đen, dài lúc nào cũng cột cao lên, lúc nào cũng cứng ngắc, không có chút nữ tính nào. Nguyên mềm mại, thướt tha trong bộ váy màu trắng ôm sát người, để lộ ra những đường cong cơ thể đầy quyến rũ. Mái tóc xoăn nhẹ rủ trên đôi vai trần. Làn da hơi sẫm màu khiến Nguyên càng trở nên đẹp hơn. Nét đẹp của một người con gái Á Đông chính gốc.

Lúng túng trên đôi giày cao 7 phân, Nguyên khẽ hỏi:

- Chọn đôi nào thấp hơn được không mẹ?

- Con phải đi cho quen.

- Nhưng con cũng không đến thấp lắm. Không cần đi giày cao như vậy đâu ạ.

- Thôi nào. Sau này con phải đi những đôi cao hơn, tiến tới những cung bậc xa hơn trong cuộc sống. Còn nhiều cái mà con cần phải học và còn nhiều thứ mà con cần phải đối mặt.

- Vâng. – Nguyên không biết nói gì nữa. Đành cúi gằm mặt xuống.

Chiếc xe dừng lại trước cánh cổng lớn. Một lần nữa Nguyên lại bước vào cánh cổng này. Nhưng hôm nay nó không lạnh lẽo, đóng im ỉm nữa mà tấp nập hơn. Lần lượt từng chiếc ô tô đi qua cánh cổng này. Đèn bên đường thấp lên sáng trưng. Nguyên cảm nhận được mùi vị không khí ở nơi này. Vui vẻ nhưng giả tạo.

Nguyên đi sau mẹ, phong thái không được tự nhiên.

Không khí bên trong căn phòng ồn ào đến khó chịu. Là một cô gái ưa sự tĩnh lặng thì những bữa tiệc đối với quả là quá sức chịu đựng. Nhiều người trong căn phòng rộng lớn, ăn mặc sang trọng. Có rất các cô gái đứng trong căn phòng, cười nói vui vẻ. Một đặc điểm chung ở những thiếu nữ này là họ rất đẹp. Họ đẹp. Một vẻ đẹp thiên phú. Ai cũng có nước da trắng, gương mặt thanh tú, hiền thực, yếu điệu, thướt tha. Tất cả các thiếu nữ đều như một bức họa tuyệt mỹ. Tự nhiên, Nguyên thấy mình lạc lõng.

Một người phụ nữ rất đẹp, ước chừng ngoài 40 và ông Minh đang đứng cùng nhau. Nguyên đoán họ là chủ nhân của bữa tiệc ngày hôm nay. Họ cười nói vui vẻ với những vị khách. Những câu cảm ơn, khen thưởng nhau mang tính xã giao và có cả sự giả dối ở trong đó nữa.

Nhìn quanh căn phòng. Hôm nay nó đẹp hơn, thấp nhiều đèn hơn, những chiếc bàn dài được xếp theo chiều dọc của căn phòng. Bên trên đựng các loại rượu, đồ ăn, bánh ngọt, hoa quả. Đến bây giờ Nguyên mới biết đây là một bữa tiệc đứng.

Lấy ỉnh một ly nước cam, Nguyên chọn một góc khuất và ngồi ở đó, ngắm nhìn mọi người qua lại, nói chuyện.

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai khiến cô giật mình. Theo phản xạ của người học võ, cô nắm chặt lấy bàn tay đó, vặn ngược về phía sau. Người đó bất ngờ trước sự phản ứng này, khẽ kêu lên một tiếng nhỏ.

- Xin lỗi. – Nguyên lúng túng buông tay người kia ra.

- Không sao. – Bà Mary cười hiền. – Cháu tên gì vậy?

- Nguyên Anh.

- Nguyên Anh? Cháu là con nhà ai?

- Bố cháu là Vũ Bình.

- Vũ Bình. Tam Anh?

- Vâng. – Nguyên đáp lại lời người phụ nữ này. Lòng thắc mắc không hiểu vì sao bà ấy lại hỏi cặn kẽ như vậy?

- Bố cháu vẫn chưa đến.

- Có lẽ. Cháu đi cùng mẹ Lam.

Cuộc nói chuyện giữa hai người bị phá vỡ. Bà Lam đi đến. Sau vài câu nói chuyện, bà Mary đành phải rời đi vì có khách tới.

Bà ấy thật đẹp. Nguyên thầm nghĩ. Từ cách ăn mặc, nói chuyện cô đều thấy ngưỡng mộ. Hiếm khi gặp được một người phụ nữ như vậy. Bà ấy là niềm ganh tị của phải nữ. Đến bà Lam là mẫu người hoàn hảo mà vẫn kém người phụ nữ đó vài phần về cả nhan sắc và tính cách.

- Đó là ai vậy mẹ?

- Nữ chủ nhân của bữa tiệc này. Tên là Mary.

- Bà ấy rất đẹp.

- Là người Pháp chính thống. Ăn nói có duyên, tính tình điềm đạm. Mẹ cũng không bằng.

- Những cô gái ở đây cũng rất đẹp.

- Nếu mẹ đoán không nhầm thì bữa tiệc ngày hôm nay được tổ chức để chọn con dâu của bà ấy. Bà ấy muốn con trai mình kết hôn khi 27 tuổi.

- Dany ư?

- Cậu ấy thích được gọi là Nhật hơn.

- Có rất nhiều cô gái đẹp để anh ta lựa chọn.

- Đôi khi vẻ đẹp không chỉ là bề ngoài. Còn là cả tâm hồn của người thiếu nữ đó nữa. giống như con vậy. – bà Lam đưa ly vang lên miệng, nhấp một chút và mỉm cười đầy ẩn ý.

- Giống như con? – Nguyên hỏi.

Nhưng câu hỏi không có câu trả lời vì mẹ cô đã đi mất, sánh đôi cùng ông Bách.

Minh và Tâm xuất hiện. Sự thay đổi của cô bạn khiến Nguyên ngạc nhiên tột cùng. Tâm ra dáng một thiếu nữ. Không quá rực rỡ như các cô gái ở đây. Trong bộ váy màu xanh lục nhạt, Tâm nổi bật hẳn lên. Dịu dàng. Mềm mại. Cô bạn sánh bước bên người anh trai của Nguyên của Nguyên khiến bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về. Đó là những ánh mắt đầy thêm muốn vị trí của Tâm hiện giờ. Hai người này tiến triển nhanh đến không ngờ. Bọn họ nhập vào đám người đang ngồi nói chuyện. Có lẽ đó là bạn của Tú và Minh. Cô thấy Tâm chỉ im lặng, không nói gì. Có lẽ, đối với Tâm, Minh chỉ là một người bạn không hơn?

Một chàng trai bước vào. Mái tóc màu vàng hơi dài che đi vầng trán cao đầy suy tư. Khóe môi của anh cong lên tạo thành một nụ cười quyến rũ cao ngạo có thể làm say lòng bao nhiêu cô gái. Nhưng Nguyên

không nằm trong số những cô gái say mê chàng trai này. Cô đang suy nghĩ băng quơ về một vấn đề nào đó mà ngay cả chính cô cũng không rõ.

- Suy tư vậy? – Tâm đưa cho Nguyên một đĩa bánh ngọt. – Mình dám chắc cậu chưa ăn gì từ chiều. Đúng không? Món yêu thích đó. Ăn đi.

- Cảm ơn. – Cô gái nhỏ cầm lấy đĩa bánh từ tay bạn, xúc từng thìa nhỏ bỏ vào miệng. Vị chocolate đắng đắng ngọt ngọt khiến cô cảm thấy dễ chịu và thoải mái hơn rất nhiều.

- Ngắm anh nào vậy? – Tâm lại nháy mắt trêu tức cô. – Anh chàng tóc vàng mới bước vào đó hả? – Cô bạn đưa mắt nhìn quanh căn phòng có ý tìm kiếm một mái tóc màu vàng. Rồi đôi mắt cô dừng lại một điểm tập trung nhiều con gái nhất. – Anh ta đang bị các cô gái theo đuôi. Theo mình nhớ thì đàn ông có quá nhiều phụ nữ vây quanh không phải là gu của cậu. Đó là lý do vì sao cậu từ chối tình cảm của hotboy trường mình hồi cấp III. Chẳng lẽ bây giờ cậu đã thay đổi?

- Hãy im lặng trước khi mình nổi giận. OK? Cậu biết cơn giận dữ của mình đáng sợ như thế nào mà. – Nguyên lừ mắt.

- OK. Mình đi ra một chút. Sẽ quay lại khi cậu hết giận. – Nói rồi. Tâm đi ra chỗ Minh đang ngồi một mình. Có lẽ anh đang đợi cô ở đó.

- Không cần phải tức giận vậy đâu con gái. – Một giọng nam trầm vang lên từ phía sau.

- Bác. – Nguyên giật mình quay lại.

- Chuyện gì khiến Nguyên Anh đáng yêu của ta nổi giận vậy? – Ông Minh khẽ nhăn mặt, có chút hài hước trong hành động đó.

- Dạ không. Chỉ là vài lời nói đùa thôi ạ. – Nguyên chữa ngượng.

- Nhưng dù sao bác cũng nghĩ con nên ra ngoài một chút. Không khí thoáng mát sẽ giúp con dễ chịu hơn.

- Vâng. Con xin phép. – Nguyên cúi đầu chào, định quay đi thì ông Minh đã nhanh chóng nói luôn.

- Nhà ta khá rộng. Con đi một mình sẽ dễ bị lạc. Nên có một người dẫn đường.

- Không cần đâu ạ. – Nguyên từ chối.

- Sao lại không? – Nói rồi, ông ngoắc tay gọi người đứng đằng sau. – Kêu cậu chủ tới đây. Chỉ một thoáng, người cận vệ đã biến mất trong đám đông.

- Con cần người dẫn đường và giới thiệu về ngôi nhà. – Bà Mary từ đâu xuất hiện cùng con trai. – Nhật sẽ rất vui mừng khi được làm người dẫn đường cho Vũ tiểu thư.

- Con có thể đi cùng bạn con.

- Cô ấy đang bận. Và bố mẹ con cũng đang bận rồi. Nhật là người duy nhất còn rảnh rỗi. Được rồi. Nhật. Con có thể đưa Vũ tiểu thư ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành và giới thiệu về ngôi nhà của chúng ta. Được không? Mẹ có chút việc. Hai đứa đi đi. – Nói rồi, bà Mary cùng ông Minh đi thẳng, không cần biết ý kiến của con trai rằng có đồng ý hay không.

- Vũ tiểu thư. Mời. – Dany đưa tay vòng qua eo Nguyên một cách tự nhiên. Lúng túng. Cô gái nhỏ bước đi theo quán tính.

Không khí bên ngoài đúng là khác hẳn. Dễ chịu hơn bên trong rất nhiều. Chỉ có 2 người đi trong hành lang tối tăm.

- Tại sao một căn biệt thự lớn như vậy mà lại không đèn hiên? – Nguyên thắc mắc.

- Tôi thích ngắm sao. Mà sao chỉ có thể ngắm được trong bóng tối mà thôi.

- Ra vậy.

Tất cả lại rơi vào im lặng. Chỉ có thể nghe thấy tiếng gió thổi. Gió lạnh rít lên từng hồi. Cơn gió của mùa đông luôn khiến Nguyên dễ chịu. Nhưng bây giờ, trong chiếc váy mỏng hở vai làm cả người cô lạnh run lên.

- Lạnh hả? – Dany khẽ hỏi

- Không. – Cô cứng cổ đáp lại những lời nói ngược với thâm tâm của mình.

- Không cần phải như vậy đâu. Lạnh là phản ứng tự nhiên của con người thôi. Không ai trách em về điều đó cả. – Nói rồi, anh cởi chiếc áo vest đen của mình khoác lên người cô, vòng tay siết chặt thêm. – Ở ngoài này quá lâu sẽ không tốt cho sức khỏe. Đi thôi. – Dany ôm chặt người Nguyên và bước đi. Đến anh cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy. Và Nguyên cũng không thể hiểu tại sao khi ở bên chàng trai này, cô cảm thấy an toàn đến kỳ lạ.

Một tuần sau.

Một cuộc điện thoại từ Pháp gọi sang. Mọi người ngạc nhiên. Lâu lắm rồi, những bang nhỏ dưới sự quản lý của Tam Anh bên Châu Âu mới đòi tách ra. Nếu chỉ tách ra thôi thì không vấn đề gì. Nhưng bọn họ quá quắt đòi chia đất quản lý và người. Việc này thì không thể. Vùng đất quản lý là do các bang hội tự chiếm được. Thắng làm vua, thua phải chấp nhận. Việc chia người thì lại càng không. Cần phải điều người sang bên đó để xử lý. Nhưng hiện giờ nguồn vốn của Tam Anh rất hạn chế. Vừa rồi, huy động gần hết tiền mặt để đầu tư vào bất động sản và nhập một số lượng lớn vũ khí về. Số vốn của các tập đoàn cũng không còn vì đang bây giờ đang trong thời gian sản xuất và xoay vòng vốn. Hơn nữa, việc thiết kế các mẫu sản phẩm và chuẩn bị tung ra thị trường khiến việc quản lý bên châu Âu có phần buông lỏng. Từ xưa tới nay, các bang hội nhỏ sau khi sáp nhập vào Tam Anh hội thì không muốn tách ra riêng nữa. Tam Anh đối xử với họ không tệ. Không bao giờ bắt ép quá đáng. Mọi hoạt động Tam Anh đều không nhúng tay vào nhưng cũng có sự quản lý chặt chẽ. Đặc biệt là những vụ thanh trừng trong giới giang hồ. Luôn có sự kiểm tra gắt gao, quản lý chặt chẽ, lên kế hoạch kỹ lưỡng. Và có một quy tắc. Sẽ không bao giờ xử lý 1 người hai lần và không bao giờ làm thuê ột người hay một tổ chức 2 lần. Tất cả đều vì sự an toàn và đảm bảo bí mật đối với Interpol trong những phi vụ xuyên quốc gia.

Hiện nay, xảy ra cơ sự này có lẽ do Tam Anh hội đã quá buông lỏng. Vụ này cần phải xử lý chặt nhằm ngăn chặn không để tái diễn. Nhưng bắt một nỗi, hiện tại, Tam Anh đang gặp một chút đề. Vì vậy tuy không phải lớn nhưng lại cần đến sự giúp đỡ của Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt và Tam Anh không có thù, có sự giao hữu, nước sông không phạm nước giếng. Bây giờ, nước giếng đành phải nhờ nước sông.

Từ khi gặp Nguyên Anh ở bữa tiệc, bà Mary lúc nào cũng nghĩ đến cô. Nếu cô là con dâu bà thì sẽ tốt biết bao. Bà thấy ánh mắt của Nhật mỗi khi nhìn Nguyên Anh. Nó rất đặc biệt. Rát trìu mến. Nhẹ nhàng. Ánh nhìn mà Nhật chưa bao giờ trao ột cô gái nào. Bữa tiệc hôm đó, có rất nhiều các vị tiểu thư quyền quý, xinh đẹp, lộng lẫy nhưng Nhật chỉ tập trung vào Nguyên Anh. Đó là một điều kỳ lạ. Khẽ gõ cửa phòng con trai, bà hỏi:

- Nhật. mẹ vào được không?

- Vâng. – Tiếng Nhật đáp lại.

- Nghĩ về ai đây? – Thấy con trai đang ngồi bên cửa sổ lau cây violon là bà biết. Mọi khi con trai của bà mỗi khi có thời gian rảnh rỗi là đem mấy khẩu súng ra lau. Mấy hôm nay thì ngồi nghĩ ngợi gì đó, giống như một chàng trai đang yêu.

- Dâu có. Con có vài chuyện vợ vẫn thôi mà. – Nhật chối.

- Nguyên Anh thì không phải chuyện vợ vẫn đâu. Phải không?

- Có gì đâu mẹ. Nguyên Anh nào cơ?

- Thôi đi. Con là người có thể che giấu mình trước người khác một cách kín kẽ nhưng với mẹ thì nhằm người rồi. Từ bé đến lớn, con nghĩ mà mẹ lại không biết chứ? Khai đi. mẹ không thích đùa và cũng không thích bí mật. – Bà Mary nhìn con trai nghiêm khắc. Biết ý mẹ. Nhật đành phải nói.

Anh kể ra hết những suy nghĩ trong lòng mình. Cuối cùng, bà Mary chốt lại một câu:

- 26 tuổi đã lớn. Nhưng con trai mẹ giờ mới biết yêu. Mẹ rất muốn khi con 27 tuổi thì mẹ sẽ có con dâu. Con có 2 tháng. Chiều mai, chúng ta cso cuộc hẹn với Vũ gia. Con nghĩ sao?

- Mẹ và bố đi đi. Con có việc cần giải quyết.

- Được rồi. – Bà ôm con trai một cái và đi ra ngoài.

Ông Bình, ông Bách cùng bà Lam đi đến cuộc hẹn. Nữ nhân viên của khách sạn đưa 3 người tới phòng tiệc được đặt sẵn. Khi vào đến nơi, 2 vợ chồng ông Minh đã đợi sẵn ở đó. Qua vài câu chào hỏi xã giao như vốn phải có, ông Minh đi luôn vào chủ đề chính:

- Chúng tôi biết bên Tam Anh hội đang gặp khó khăn. Và chúng tôi có thành ý muốn giúp đỡ.

- Giúp đỡ? Rất cảm ơn. – Ông Bách lên tiếng. – Nhà chúng tôi cũng đang mong có sự giúp đỡ của Bạch Nguyệt. Điều này thể hiện sự hùng mạnh của 2 hội chúng ta.

- Đúng như quy tắc. Chúng ta cần có một sự đảm bảo nhất định. – Lần này thì bà Mary đưa ra ý kiến.

- Chẳng hay các vị muốn ai làm bảo đảm? – Ông Bình im lặng từ nãy, bây giờ mới lên tiếng.

- Nguyên Anh. – Bà Mary nói chắc như đinh đóng cột.

- Nguyên Anh? Không phải là chị đang nói đến nhị tiểu thư của chúng tôi chứ? – Bà Lam nhắc lại có phần ngạc nhiên và lúng túng.

- Đúng vậy.

- Bảo đảm như thế nào? Nguyên Anh không phải như người khác và cũng không phải là một món đồ. – Ông Bình nói.

- Như ý của chúng tôi. – Nhắm nháp chút rượu, bà Mary thông thả – Nguyên Anh sẽ về làm dâu nhà họ Hoàng. Kết hôn với Hoàng Nhật.

- Tôi không có ý định bán con. – Lúc này thì không giữ được vẻ điềm tĩnh nữa, ông Bình gay gắt hơn. – Chúng tôi dù có để cho James và lão già Trung Hoa đó làm loạn còn hơn là bán con. Nguyên Anh là đứa con gái duy nhất. Ngay từ nhỏ thiếu tình yêu thương của bố mẹ đẻ. Con bé cũng còn quá trẻ để nghĩ tới chuyện này.

- Anh Bình. Hãy bình tĩnh chút nào. – Ông Minh lên tiếng. – Chúng tôi không hề có ý định coi Nguyên Anh là một đồ vật để trao đổi hay bảo đảm. Chúng tôi yêu quý con bé thật sự. Muốn con bé được hạnh phúc và chúng tôi muốn có con bé ở bên mình.

- Yêu quý ngay lần đầu gặp mặt? – Ông Bình nhếch mép mỉa mai.

- Có những cái gọi là duyên phận. Giống như anh và chị nhà vậy. Hai người có duyên nên ngay từ lần gặp đầu tiên đã cảm thấy quý mến nhau rồi.

- Bây giờ mọi sự thay đổi. Nam nữ bình đẳng. Không biết ý cậu nhà ra sao? – Bà Lam nói.

- Chị Lam. Tôi và chị cũng không phải xa lạ gì. Giữa con trai và con gái có sự tự do trong tình yêu. Nhưng sự sắp xếp của bố mẹ cũng là một phần. Hai đứa gặp nhau đã yêu mến nhau. Ấu đó là duyên số. Nếu không thì tình cảm có thể vụn vỡ từ từ. Như Nhật nhà chúng tôi thì cũng rất yêu mến Nguyên Anh. Thằng bé không phản đối và rất ủng hộ nữa. Đó là lý do chính mà tại sao chúng tôi lại có thể đưa ra quyết định táo bạo như vậy. – Bà Mary nhìn người phụ nữ ngồi đối diện, nói điềm tĩnh, nhỏ nhẹ.

- Chúng tôi không phải là bố mẹ ruột của con bé. Nhưng có một phần trách nhiệm và chúng tôi cũng yêu thương con bé không khác gì con bé. Chúng tôi sẽ tôn trọng quyết định của Nguyên Anh. – Ông Bách nói tiếp lời vợ. – Còn ý anh Bình ra sao thì chúng tôi không biết. Anh Bình. Anh nghĩ sao?

- Kết hôn đi. – Ông Bình nói, đôi mắt nhìn về phía cửa sổ.

- Sao cơ? – Bà Mary lặp lại.
 - Anh tin là khi về nhà họ Hoàng, con bé nhất định hạnh phúc.
 - Anh cả. Anh suy nghĩ kỹ chưa? – Ông Bách nhắc lại một lần nữa.
 - Kỹ rồi chú ba. Nếu chần chừ thì sẽ không tốt.
 - Nhưng anh biết rằng Nguyên Anh là một con người tự lập rất cao. Không thích phụ thuộc vào ai và cũng không thích ai quyết định cuộc sống của mình.
 - Rồi con bé sẽ hiểu. – Ông Bình nói rồi quay sang bên người đối diện. – 2 người chọn ngày đi. Càng sớm càng tốt. Tốt nhất là trong vòng 1 tháng nữa.
 - 1 tháng? Sớm vậy sao? – 8 con mắt chĩa về phía ông Bình. Rồi nhanh chóng, bà Mary nói.
 - Được rồi. Chúng tôi sẽ sắp xếp mọi việc trong vòng một tháng nữa.
 - Tôi có việc đi trước. Mọi người cứ ngồi nói chuyện.
- Vừa bước ra khỏi cánh cửa, ông Bình quỵ hẳn xuống đất. Tất cả những gì ông vừa làm chỉ muốn Nguyên Anh – con gái ông được hạnh phúc.
- Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 21

21. – Chương 21

Chương 21: Phản ứng.

Hôm nay, cả ông Bách và bà Lam đều bất ngờ trước quyết định của ông Bình. Ông Bình biết thừa tính cách của con gái. Nguyên Anh sẽ không nghe theo sự sắp xếp của bất kỳ ai nếu con bé không muốn. Con bé là một người sống theo cách riêng của mình. Không muốn phụ thuộc vào người khác và cũng không muốn người khác phụ thuộc vào mình. Nguyên Anh không bao giờ muốn ai xen vào cuộc sống và càng không muốn ai tham gia vào việc trong cuộc sống của cô. Nếu biết tin này thì chắc chắn con bé sẽ không để yên. Nhất định con bé sẽ phản ứng cực kỳ dữ dội và quyết liệt.

Một điều kỳ lạ là từ trước tới nay, ông Bình cũng rất tôn trọng các quyết định của con gái. Ông luôn để Nguyên Anh tự tìm ra lối đi tốt nhất ỉnh. Không bao giờ ông tham gia một việc nào của con gái. Ông biết tính con mình. Nguyên Anh là một cô gái có cá tính. Sống theo những nguyên tắc do mình đặt ra một cách nghiêm khắc. Mà nói thẳng ra thì đó là một lối sống hà khắc nhưng lại không quá chặt chẽ. Cách sống và cách cư xử của cô khác nhau. Sống rất chặt chẽ, không bao giờ làm sai những gì mình đã đặt ra nhưng các cư xử với mọi người thì xởi lởi, không cứng nhắc. Thậm chí, có lúc còn đùa dòn quá chớn khiến cho ai đó bực mình.

Từ ngày nhận con gái, ông Bình cố gắng yêu thương chăm sóc cho Nguyên Anh nhưng cô lại là người không thích người khác nâng niu mình như một đứa trẻ khiến ông bất lực, không biết làm sao nữa. Thôi thì đành phải chấp nhận. Nếu Nguyên Anh không thích thì hãy chiều ý con. Không nên để con bực mình dẫn đến 2 bên thất hòa thì không hay.

Hôm nay có điểm bài thi hết học phần. Vẫn như mọi lần, Nguyên Anh xếp vị trí thứ nhất. Trên bảng tin có dán thông báo: Cuộc thi thiết kế thời trang. Giải nhất là một chuyến du học kéo dài 3 năm trị giá 70000USD. Tự nhiên trong đầu Nguyên Anh xuất hiện ý nghĩ hãy thử tham gia. Có khi vận may sẽ lại đến với cô? Việc du học không phải chuyện lớn. Chỉ cần cô nói thì bố sẽ đồng ý ngay lập tức. 70000USD cũng không phải lớn so với gia đình. Nhưng cô muốn tự mình bước đi trên chính đôi chân của mình. Và muốn đạt được thành công cao nhất dựa vào chính sức của mình chứ không phải dựa vào thế lực của Tam Anh hội.

Sau khi đăng ký tham gia xong, Nguyên vội vã ra bến xe bus. Bắt xe đến tập đoàn Sky.

- Bố.

- Ủ. Hôm nay con gái bố có chuyện gì đây? – Ông Bình ngẩng đầu lên, mỉm cười.

- Con muốn bố mời con đi ăn trưa. 12h rồi. – Đặt một cốc trà trước mặt bố, Nguyên nói.

- 12h rồi cơ à. – Ông Bình nhìn đồng hồ.

- Vâng. Bố có làm việc cũng phải quan tâm đến sức khỏe chứ. Đi thôi. – Cô gấp đồng hồ sách hồ sơ trên bàn làm việc lại.

- Đi thôi.

Sau khi món ăn được bưng ra, Nguyên gấp cho bố một con tôm và nói:

- Bố ăn đi. Dạo này bố gầy nhiều.

- Ủ. 2 năm nữa tốt nghiệp thì con về phụ giúp ta. Đã đến lúc ông già này cần nghỉ ngơi rồi.

- Vâng. Bố. Con muốn đi du học. Con thi lấy học bổng rồi. Ở Anh. 3 năm. – Nguyên nói nhanh. Sợ một vài câu nói của bố cô sẽ khiến ý chí kiên định của mình lung lay.

- Đi du học? – Ông Bình nhướn mày, lặp lại ngạc nhiên.

- Vâng.

- 3 năm?

- Vâng.

- Không được. – Ông Bình dứt khoát.

- Tại sao ạ? – Nguyên bất ngờ trước lời từ chối của bố mình.

- Ta xin lỗi vì đã quyết định mà không hỏi ý kiến của con. Cuối tháng này, con sẽ đính hôn với cậu chủ của Bạch Nguyệt.

- Dạ? – Nguyên bật dậy khỏi ghế như lò xo.

- Cuối tháng này con sẽ đính hôn với cậu chủ của Bạch Nguyệt. – Ông Bình không ngẩng mặt lên, bình tĩnh nhắc lại.

- Đính hôn? – Nguyên nhắc lại đầy tức giận. – Con mới 21 tuổi.

- Đã đủ tuổi hợp pháp.

- Trong suy nghĩ của con, trước 27 tuổi, không có chuyện lấy chồng.

- Đó là trong suy nghĩ. Con đây là hiện tại.

- Bố. Con không lấy. Có chết con cũng không lấy. – Nguyên vẫn kiên quyết.

- Sau khi kết hôn vào tháng sau thì con muốn đi du học hay đi đâu cũng được. Ông Minh và bà Mary cũng rất thoải mái. Họ là những con người theo tư tưởng tiến bộ. Kết hôn rồi không có nghĩa là phải ở nhà làm nội trợ. – Ông Bình ngẩng mặt lên, nói.

- Con không lấy. Nhất định con sẽ không lấy. Thế kỷ XXI rồi. Không còn hôn nhân sắp xếp nữa. Bố đừng ép con. – Nguyên gân như hét lên.

- Ta làm vậy chỉ vì tốt cho con mà thôi. Sau này con sẽ hiểu và con sẽ phải cảm ơn ta vì điều đó.

- Con xin lỗi. Con cần ra ngoài một chút. – Nguyên cầm lấy túi xách và đi ra khỏi phòng ăn.

Nguyên thở dốc. Dựa sát lưng vào bức tường, trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó chịu. Bố cô bắt cô kết hôn khi mới 21 tuổi ư? Không bao giờ cô đồng ý. Trong từ điển của một cô gái hiện đại như Nguyên, kết hôn trước tuổi 27 là điều không thể xuất hiện.

Ngồi im bên bờ sông hàng giờ đồng hồ, cô gái nhỏ đã bình tĩnh hơn. Mọi việc xảy ra cách đây 1h đang quay lại như một đoạn băng tua chậm. Sống với ông gần 5 tháng, Nguyên biết bố mình là một người thận trọng. Ông rất yêu quý cô và không bao giờ bắt cô làm những việc mà cô không muốn. Sự việc này khiến cô bất ngờ và có đôi chút thắc mắc trong lòng. Cô phản ứng dữ dội như vậy thì có khiến ông buồn không nhỉ? Cô thương bố. Tuy cạnh nhau rất ít thời gian nhưng tình cảm ruột thịt luôn luôn gắn bó. Bố cô cũng yêu thương cô. Cố gắng bù đắp tình yêu thương về cả vật chất và tinh thần mà trong suốt 20 năm qua, ông không làm được. Cô thích gì ông cũng chiều ý, muốn đi đâu cũng không thành vấn đề. Ông còn muốn đi nước ngoài du lịch cùng con gái nhưng cô lại từ chối vì lúc đó đang bận làm các bài test để lấy học bổng du học. Đến bây giờ, sau khi sự bình tĩnh và lý trí quay trở lại, Nguyên mới tự đặt câu hỏi rằng tại sao bố lại muốn cô kết hôn khi mới 21 tuổi.

Ông Bình ngồi trong phòng ăn. Ông không định nói cho Nguyên biết sớm như vậy và cũng không định nói trong hoàn cảnh như thế này. Nhưng con gái ông muốn đi du học. Và ông đành phải nói ra. Ông biết Nguyên Anh không muốn và ông cũng biết con gái ông là một người hiện đại, kết hôn quá sớm sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển tài năng sau này. Nhưng căn bệnh đó đang ngày càng phát triển nhanh hơn trong người ông. Đến bây giờ thì bác sĩ nói ông chỉ còn 2 tháng nữa mà thôi. Suốt mấy năm qua, ông vẫn cố gắng điều trị, trị xạ liên tục, tóc cũng đã rụng gần hết. Vẫn uống thuốc, đi khám hàng tuần, vẫn cố gắng vượt qua để mong ngày con gái trở về. Ông đã đợi được nhưng bây giờ ông phải lo cho tương lai của con nữa. Bà Doãn không thích Nguyên Anh thì quả thực Nguyên Anh cũng khó sống trong một gia đình xã hội đen đầy rẫy những quy tắc giang hồ. Con gái ông là một người tự lập, có năng lực và có đà để tiến lên phía trước. Nhưng ông không muốn con gái ông sau này phải khổ, phải lo toan trong cuộc sống, phải nghỉ ngơi, phải suy tư, phải chật vật về những điều đơn giản nhất. Nhà họ Hoàng là một nơi lý tưởng. Ông phải giúp con được hạnh phúc. Đây là điều cuối cùng ông có thể là cho con gái của mình.

Chiếc điện thoại rung nhẹ khi Nguyên đang học tiết cuối cùng trên giảng đường. Kiên gọi. Giọng anh hoảng hốt.

- Bố em gặp tai nạn. Mau đến bệnh viện trung tâm.

- Gì cơ? – Nguyên bất ngờ. – Tai nạn? Em tới liền.

Vội vàng xin phép giáo viên và chạy ra khỏi lớp, Nguyên tới ngay bệnh viện.

Ca phẫu thuật kết thúc. Ông Bình đã được đưa vào phòng hậu phẫu. Mọi thứ đều tốt cả. Chỉ bị gãy tay và trầy xước đôi chỗ mà thôi. Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

- Bố không sao chứ? – Vừa pha cho ông Bình cốc sữa, Nguyên vừa hỏi.

- Không sao. – Ông trả lời, giọng nói có chút mệt mỏi.

- Bố lái xe kiểu gì vậy? – Nguyên trách móc. – Sức khỏe của bố dạo này kém hơn. Tốt nhất nên để lái xe đưa rước tận nơi. Bố cứ như vậy thì con không an tâm.

- Con có giận bố không?

- Giận gì cơ? Chẳng có gì cả. Bố nghỉ đi. Con phải đi một lát. Tối con sẽ vào. – Nguyên nói, đưa cho ông cốc sữa vừa pha và cầm túi xách đi ra ngoài.

Ông Bình biết con gái không muốn nhắc đến chuyện lần trước. Cũng qua gần một tuần rồi nhưng có lẽ con bé chưa quên được. Cũng phải thôi. Đến ông còn không quên được nữa là con gái ông.

Bận tíu tít cho bài kiểm tra hết học phần tiếp theo, mãi đến gần 7h, Nguyên mới vào bệnh viện được.

Người hộ lý đang cho ông ăn xong. Thấy cô đi vào, chị ta bèn đi ra ngoài.

Bón cho bố từng thìa cháo một, cô thấy thương bố rất nhiều. Ông đã có tuổi rồi. Tóc trên đầu cũng đã rụng gần hết. Nếu cô đi du học thì bố sẽ ra sao? Có lẽ, cô nên học thêm một khóa quản trị kinh doanh nữa. Như vậy sẽ thuận tiện cho việc sau này.

- Bố đỡ hơn chưa?

- Rồi. Lần này phải ở trong viện trọn một ngày, thấy hơi khó chịu. Sớm ngày mai thì có thể ra viện.

- Bố cứ nghỉ ngơi đi. Mọi chuyện ở công ty đã có anh Kiên và chị Linh làm rồi. Nằm ở bệnh viện tốt hơn.

- Về nhà thì cũng có bác sĩ, y tá, thiết bị y tế phụ trợ, không kém gì bệnh viện mà con.

- Về nhà cũng được. Con sẽ sang ở với bố mấy hôm cho đến khi bố đi làm lại.

- Được rồi. Cục cưng của bố. Lấy cho bố cốc nước.

- Vâng.

Ngày hôm sau, khi ông Bình ra viện, Nguyên không đến được. Sau khi làm xong bài kiểm tra học cuối cùng thì Nguyên mới có thể tới. Bây giờ thì cô có thể ở bên bố cả ngày mà không phải lo lắng gì. Việc ôn đi du học cũng tạm gác lại. Cũng còn những 2 tuần nữa mới thi. Vốn tiếng Anh không tệ khiến cô tự tin hơn rất nhiều. Bây giờ chỉ còn phần thiết kế nữa thôi. Mẫu cô đã vẽ sẵn ra rồi. Đến hôm đó thì chỉ việc cắt may và có chỉnh sửa thêm chút đỉnh nào nữa cũng không vấn đề gì. Chiều tối hôm đó, nói với Tâm vài câu, nhờ chăm sóc cho Rex, Nguyên mang ít đồ tới nhà bên kia. Căn phòng cũ của cô vẫn vậy. Nhưng cô không ở đó mà ở phòng ngay sát phòng ngủ của bố. Cô muốn lúc nào bố cần, cô cũng ở bên ông.

- Nguyên Anh. Bố nghĩ chúng ta cần nói chuyện. – Ông Bình đón cốc nước cam từ tay con gái, ông vừa nói.

- Vâng. Bố nói đi. – Ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, Nguyên nói.

- Chuyện bố đề cập lần trước. Bố biết con không thích nhưng con buộc phải đồng ý.

- Vì sao? – Ngoảnh hẳn người lại, cô hỏi.

- Bố đã hứa với họ và còn một lý do nữa. Sau này con sẽ biết. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi.

- Con sẽ không kết hôn khi chưa có được tấm bằng của đại học hoàng gia Anh. và cũng sẽ không khi con chưa đủ 27 tuổi.

- Bố biết. Đó là những nguyên tắc của con. Con thực hiện đúng những gì mình đặt ra. Nhưng bây giờ, con cần phải phá vỡ rồi.

- Bố. Con nghĩ chúng ta nên tôn trọng nhau bố ạ. – Cô vẫn ngồi đối diện với bố, bình tĩnh nói.

- Bố rất tôn trọng con. – Ông Bình cũng cố gắng ngồi hẳn dậy, dựa lưng và thành giường. – Nhưng trong cuộc sống, đôi khi mọi thứ không như mình mong muốn. Cuộc sống cũng nên ít nguyên tắc thôi. Con còn quá trẻ để làm theo những nguyên tắc cứng nhắc như một bà cụ già.

- Đó là cách sống của con. Con biết nó có cứng nhắc và khô khan nhưng con vẫn muốn như vậy.

- Bố không ép. Nguyên Anh. Con hãy sống như con muốn cho đến khi không còn trên đời này. Nhưng hãy vì bố một lần. Chỉ một lần này thôi. Bố muốn nhìn thấy con gái của bố mặc váy cưới và đi trên thảm đỏ, chụp ảnh, uống rượu cùng bố. Và bố muốn được ôm con vào ngày cưới.

- Bố yên tâm. – Nguyên mỉm cười, ôm lấy ông Bình. – Bố sẽ nhìn thấy vào 6 năm nữa. Con sẽ kết hôn. Chắc chắn như vậy.

- Nguyên Anh. Bố có tuổi rồi. thời gian không còn nhiều. Sống chết lúc nào không biết được. Bố...

- Bố yên tâm. Giờ bố còn khỏe, không có vấn đề gì hết. Con ra ngoài chút. Lát con vào. – Nguyên nói và đi ra ngoài trước khi ông Bình nói thêm câu nào làm cô mềm lòng.

Quá nửa đêm. Đang nằm thiu thiu ngủ trên ghế so-pha, tiếng títt títt của máy đo huyết áp khiến Nguyên giật mình tỉnh dậy. Ông Bình có hiện tượng lạ. Vợ vàng nhấn chuông gọi chú Chính, Nguyên gần như hét lên để gọi ông Bình tỉnh dậy, thoát khỏi trạng thái mê man.

- Bố ơi. Bố. Bố sao vậy? Chú Chính. Bố cháu sao vậy?

- Nguyên Anh ra ngoài. Đưa con bé ra ngoài. Nhanh lên. – Chú Chính cũng hét lên để át tiếng gào của cô. Kiên và Minh vội vàng đưa cô khỏi phòng, tới chỗ bà Mary.

- Buông em ra. Em không muốn đi. – Cô hét lên. – Buông em ra. Buông em ra.

- Nguyên Anh. Thôi nào. – Bà Mary ôm cô vào lòng, vỗ nhẹ – Không sao hết. Bình tỉnh đi con.

Cả căn nhà ồn ào, rối loạn. Một lúc sau, hơn chục chiếc ô tô đi vào. Bước xuống là các vị bác sĩ. Gần một giờ đồng hồ sau, ông Bình được đưa lên xe đi đến bệnh viện.

Sau khi cấp cứu xong, ông Bình rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Bác sĩ Lý ở khoa não lúc này mới nói về bệnh tình của ông Bình. Ai nấy đều rụng rời chân tay.

Nguyên quy xuống sàn. Bố cô bị u não. 3 năm này rồi. Khối u quái ác đó nằm ở vùng trung tâm, nếu phẫu thuật vào 3 năm trước thì cơ hội sống là 30%. Đến bây giờ thì không thể phẫu thuật. Chỉ có thể tùy theo số phận của ông mà thôi. Ông có tỉnh lại hay không cũng không thể biết. Nhưng theo như lời bác sĩ nói thì nhiều nhất ông cũng chỉ có thể trụ được 1 tuần nữa. Bây giờ cô đã hiểu tại sao bố lại muốn cô kết hôn. Tại sao lúc chiều qua, ông nói những lời đó. Nguyên vọng cuối cùng của ông là được nhìn thấy con gái mặc đồ cưới. Vậy mà khi đó, cô lại nhấn tâm từ chối. Tại sao cơ chứ? Tại sao ông không nói với cô về bệnh tình của mình. Tại sao ông không cố gắng gượng. Tại sao cô lại có thể nhấn tâm, độc ác với cha đẻ của mình như vậy? Trách bố nhưng cô lại trách mình nhiều hơn. Bây giờ, cuộc sống của ông chỉ có thể tính bằng ngày. Cô phải làm điều gì đó cho ông. Làm gì được đây?

Đột nhiên, tiếng y tá từ trong phòng vọng ra. Ông Bình tỉnh lại.

Nguyên vội vàng chạy vò cùng mọi người. Không ai làm ồn. Tất cả chỉ nhìn ông Bình. Ông mở mắt lơ lơ, con người chuyển động xung quanh.

- Bố. – Nguyên khẽ gọi. – Bố đỡ hơn chưa? Con Nguyên Anh đây?

- Nguyên Anh hả? – Ông thều thào. – Bố muốn nhìn thấy con mặc đồ cưới. Con gái cưng của bố.

- Con biết mà. Con sẽ kết hôn với Nhật. Bố đừng lo. Con sẽ kết hôn. – Nước mắt của cô gái rơi xuống, từng giọt một. – Bố đợi nha. Con đi lấy đồ. Bố đừng có ngủ. Bố phải đợi con về. Con đi lấy đồ rồi lại ngay. Bố hứa đi.

- Bố hứa. Nhanh lên. Bố muốn nhìn thấy con hạnh phúc.

Vội vàng, Nguyên chạy nhanh ra cửa. Bà Liên cũng chạy theo.

- Mẹ, làm ơn gọi hộ con nhà họ Hoàng tới đây. Con sẽ mặc váy cưới cho bố con thấy con là con gái xinh đẹp nhất của ông. Con không muốn làm bố thất vọng. Giúp con với. Con đi tới cửa hàng mua váy. – Vừa chạy, cô gái nhỏ vừa khóc.

Vừa ra tới cổng, một chàng trai đã đợi sẵn ở đó. Là Nhật.

- Đi thôi. – Anh kéo Nguyên vào trong xe, phóng títt mù.

- Sao anh lại ở đây? – lau vội những giọt nước mắt yếu đuối, Nguyên hỏi.

- Lúc này, cách đây chừng 20 (*), bác Liên gọi cho anh. Mẹ ở nhà chuẩn bị rồi. Từ mấy hôm trước. Cả váy cho em nữa.

- Cảm ơn. – Nguyên lặng yên trên xe. Chiếc volvo mui trần màu ghi phóng vút trong đêm. Nguyên lạnh buốt. Mặt tái lại. Đôi mắt tràn đầy sự lo lắng. Đổ ngẫu đáng sợ.

Bà Mary thấy Nguyên đến, vội vàng, gọi người vào, thay đồ và trang điểm cho cô. Cùng lúc đó, ở phòng bên cạnh, Nhật cũng đang thay đồ. Bộ đồ chú rể mà lẽ ra một tháng nữa anh mới được mặc nó.

Nguyên đi từ phía trong trong. Anh sưng người. Vẻ đẹp của cô khiến bất cứ người đàn ông nào cũng bị mê hoặc. Mái tóc búi cao lên, trên đầu đội vương miện hình ngôi sao để giữ chiếc khăn voan đằng sau. Chiếc váy màu trắng dài chấm đất đính những bông hoa màu xanh được kết từ đá quý khiến cô càng lộng lẫy hơn.

- Đi thôi. – Nguyên giục, cầm tay Nhật kéo đi.

Chiếc xe lại lao vút đi. Đến bệnh viện, cô vội vàng chạy vào. Ông Bình vẫn tỉnh. Ông vẫn đang cố gắng đợi con gái tới.

- Bố. Con đến rồi. – Nguyên vội vàng quỳ xuống cạnh giường ông. – Con gái bố xinh không? – Nước mắt rơi lăn lăn, Nguyên hỏi.

- Xinh chứ. Con gái bố lúc nào cũng xinh nhất. Đứng cho bố xem nào.

Cô gái nhỏ vội vàng đứng lên, lùi ra xa cho vừa tầm nhìn của bố, xoay một vòng.

- Con đẹp lắm. hai đứa rất đẹp đôi. Sau này nhất định sẽ hạnh phúc. Con phải chăm sóc con bé thật tốt nhé Nhật. Nó còn khờ dại lắm. Dễ bị tổn thương. Đừng làm nó buồn. Nghe không?

- Dạ. – Nhật gật khế. – Bố yên tâm. Con sẽ chăm sóc tốt cho Nguyên Anh.

- Ừ. – Ông Bình chỉ nói được có thế rồi lại rơi vào trạng thái hôn mê sâu.

Nguyên sụp xuống. Khóc nức nở. Nhật ôm cô vào lòng. Nhẹ nhàng an ủi.

(*) Bà Liên gọi cho Nhật trước khi Nguyên đi xuống. Mọi người chờ có hiểu lầm Nguyên đi mất 20 từ trong phòng ông Bình ra đến cổng bệnh viện.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 22

22. – Chương 22

Chương 22: Lễ cưới.

Bà Mary ở nhà, ngay trong đêm hôm đó, vội vàng cho người chuẩn bị. Mua sắm, trang hoàng phòng tân hôn. Tất cả mọi thứ đều hoàn hảo trong một đêm. Đám cưới này cần phải được làm gấp nhưng không được kém phần long trọng và hoành tráng.

Ông Bình ngồi trên xe lăn. Đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Đằng sau ông là hàng loạt các loại máy móc hỗ trợ. Máy huyết áp, đo nhịp tim, máy thở oxy, máy trợ tim... Bên cạnh đó còn sẵn sàng một đội ngũ các bác sĩ giỏi nhất trực sẵn bên cạnh để đề phòng có chuyện gì xấu nhất xảy ra.

Ngày mai hôn lễ sẽ được tổ chức. Nguyên không muốn mình cô đơn trong lễ cưới của chính mình.

Cuộc điện thoại của Nguyên khiến Tâm bất ngờ.

- Mình sẽ kết hôn vào sáng ngày mai. 8h. Cậu nhớ đến nhé. Anh Minh sẽ qua đón. – Nguyên bình thản thông báo cho cô bạn.

- Cái gì? – Tâm hét lên qua điện thoại. – Kết hôn? Vũ Nguyên Anh. Đừng có đùa quá chớn như vậy. Kết hôn không phải chuyện thích đùa là được đâu.

- Mình nói thật. Sáng mai. 8h. Cậu nhất định phải đến. Mọi chuyện mình sẽ kể sau. Báo Quân giúp mình. Mình rất bận. Sau khi xong việc, mình sẽ kể rõ mọi chuyện cho các cậu nghe. Thôi nha.

Nói xong, không chờ phản ứng của Tâm, cô đã gác máy. Giọng cô cố gắng bình tĩnh khi nói chuyện với Tâm. Nhưng bây giờ thì không thể. Hai hàng nước mắt lăn xuống gò má. Cô khóc không thành tiếng. Nhưng ai biết được nỗi đau không thể nói đó mới chính là nỗi đau nhất.

Cả đêm qua Nguyên thức trắng. Các cuộc gọi nhỡ không ngừng của Quân khiến cô áy náy. Cô biết Quân thích cô từ hồi học cấp III. Nhưng đó chỉ đơn thuần là những rung cảm đầu tiên của tuổi học trò. Tuy nhiên đến bây giờ Quân vẫn không thôi thích cô. Liệu đó có phải là những rung cảm nhất thời? Có lẽ tại Quân chưa gặp được một người thích hợp. Cũng có lẽ cô là người đầu tiên cậu bạn thích nên mới lâu như vậy. Hai đứa ở gần nhau cũng 21 năm rồi. Không phải ít nữa. Cuối cùng, khi không thể từ chối được nữa, Nguyên đành bắt máy:

- Quân hả?

- Dạ vâng. Là tôi thưa tiểu thư. – Giọng cậu bạn hăm hực đầu bên kia.

- Có chuyện gì không?

- Bố mẹ mình muốn gặp cậu có chuyện chuyện. Chắc mất chừng 15 thôi. Ra ngay quán cafe gần nhà cậu nhé.

- Chuyện gì nghiêm trọng vậy? – Nguyên hỏi mặc dù cô cũng đã lờ mờ đoán ra lý do.

- Bố mẹ biết hết chuyện của cậu rồi. Là mình nói. Xin lỗi vì đã không giữ lời hứa. – Quân ngập ngừng nói ở đầu dây bên kia.

- Được rồi. Mình ra ngay.

Xỏ vội đôi giày vào chân, Nguyên vội vàng chạy bộ ra tiệm cafe cách nhà chừng 2km.

- Cô. Chú. – Cô chào khi nhìn thấy ông Bắc và bà Ngọc ngồi ở vị trí gần cửa ra vào, rất dễ nhìn thấy.

- Nguyên hả con. Ngồi đi. Đen đá? – Ông Bắc nói.

- Dạ vâng.

Gọi cho cô một ly đen đá, ông Bắc mới từ tốn nói:

- Nguyên. Chú biết con không muốn người khác biết chuyện của mình. Nhưng chúng ta như người nhà. Vì vậy chú khuyên con đừng vì người khác mà phá hoại hạnh phúc của chính mình.

- Dạ. Chú. – Nhấp ngụm cafe đen, Nguyên trả lời, đôi mày nheo lại. – Con không làm chuyện này vì ai cả.

- Đừng tưởng chú không biết. Chú biết con là ai. và hiện giờ chú đang là người điều trị trực tiếp cho bố của con.

- Con không có ý đó. Nếu chú đã biết thì con cũng xin nói thẳng đó là người đã sinh ra con. Cho con mạng sống này. Con không thể làm một chút việc cuối cùng cho ông sao? – Giọng cô bắt đầu run run.

- Chú không có quyền phản đối và ép buộc con bất cứ điều gì. Chú chỉ muốn nói con đừng có miễn cưỡng bản thân mình.

- Con không miễn cưỡng. Do con tự nguyện. Con cũng có lý do để đồng ý. Lý do đó tốt cho con hơn là bố con.

- Những con không yêu người đó. – Ông Bắc nhấn mạnh lại.

- Tình cảm có thể vun đắp. Ngày xưa chú với cô cũng đâu có yêu nhau. Nhưng 2 người vẫn rất hạnh phúc.

- Nguyên. – Im lặng suốt từ khi Nguyên đến, bây giờ bà Ngọc mới lên tiếng. – Con đã suy nghĩ kỹ chưa? Đó là quyết định của cả một đời chứ không chỉ trong chớp lát. Cô biết con là một người rất cẩn thận. Không bao giờ nghe theo lời người khác. Cô cũng biết con đồng ý chuyện này không chỉ vì bố con mà còn vì bản thân con nữa. Nhưng mọi chuyện không chỉ đơn giản như hiện tại. Kết hôn rồi thì mọi chuyện sẽ như thế nào? Con đã bao giờ nghĩ tới chưa?

- Cô. Con biết mọi người lo cho con, quan tâm đến con nhưng con lớn rồi cô ạ. Con biết chuyện nào tốt ỉnh. Con biết chuyện nào nên làm và chuyện nào không nên. Cô chú đừng quá lo lắng.

- Ta biết sẽ không khuyệ được con. – Ông Bắc nói. – Quân không đi cùng chúng ta vì thằng bé nói nó biết chắc chắn con sẽ không đồng ý. Đi thêm thì cũng đâu có được gì. Vậy tại sao lại đi. Việc con từ chối sẽ chỉ khiến nó đau lòng hơn và việc xuất hiện của nó sẽ làm cho con khó xử mà thôi.

- Con xin lỗi. – Nguyên cúi mặt xuống đất, nói lí nhí. – Con biết con phụ tấm lòng của mọi người. Nhưng đây là việc con nên làm và con phải làm. Con không thể từ chối được. Vì chính bản thân con và cũng vì chính bố con. Chắc cô chú hiểu. Bố mẹ con ở trên trời có biết thì chắc sẽ không phản đối. Con rất hy vọng cô chú và Quân sẽ ủng hộ con trong quyết định này. Dù nó có đúng hay sai đi chăng nữa.

- Được rồi. – bà Ngọc gật gật đầu. – Cô chú chắc chắn sẽ ủng hộ con. Đi theo con. Tuy không biết có được suốt cuộc đời hay không nhưng ít ra là trong lúc khó khăn này. Con về đi kéo muộn.

- 8h sáng. Cô chú nên khách sạn Legend chúc mừng cho con. Con không muốn mình đơn độc trong lễ cưới ngày hôm nay. – Nguyên mỉm cười gượng gạo. Trong tia nhìn không có mấy hy vọng. Nhưng câu trả lời ngay tắp lự của ông Bắc khiến cô bất ngờ.

- Chắc chắn sẽ đến. Chú không thể để con một mình được. Chắc chắn cô chú sẽ đến. Yên tâm nha. Để chú gọi taxi đưa con về.

- Vâng.

Mất khá nhiều thời gian trang điểm để che đi đôi mắt gấu trúc của Nguyên.

- Nguyên Anh. – Bà Mary hỏi cô gái nhỏ khi nhìn người trang điểm đang phủ phấn lót lên mặt. – Đêm qua con mất ngủ hả?

- Dạ. Một chút xíu thôi. Không sao đâu ạ. – Cô cười xòa.

- Có lẽ con nên ăn một chút gì đấy. Sẽ tốt hơn. Ngày cưới không nên nhịn đói. Mẹ mang cho con con chút bánh ngọt nhé. Con thích chocolate đắng phải không?

- Vâng. Con cảm ơn. – Cô lại cười. Bà Mary nói đúng. Cô cần phải ăn. Suốt một ngày hôm qua gần như không có thứ gì vào bụng. Sáng nay cũng vậy. Lại còn uống mấy ngụm cafe đen khiến cho chiếc dạ dày nhỏ càng cồn cào hơn.

Miếng bánh to hơn sự tưởng khiến cái bụng trống rỗng của cô được lấp đầy. Một chút chocolate đen còn sót lại ở mép khiến bà Mary bật cười. Sự vô tư của cô con dâu làm ch bà thích thú. Không như những tiểu thư con nhà danh giá khác. Nếu chẳng may gặp phải trường hợp như Nguyên thì họ sẽ ngượng ngùng quay đi. Không thể tự nhiên như nhiên lấy giấy ăn lau được. Đó là lý do tại sao bà thích cô gái này. Ở cô có một sự vô tư, tự nhiên mà bà chưa hề gặp ở một tiểu thư Á Đông. Lối sống phương Tây muốn mọi thứ đều tự nhiên. bà cũng vậy. Tuy có cầu kỳ về hình thức. Nhưng việc cư xử tự nhiên giữa người và người sẽ khiến mọi việc thoải mái và dễ nói chuyện hơn.

- Con muốn ăn nữa không?

- Dạ thôi. Con sẽ ăn sau. – Nguyên cười tủm. – Bố con sao rồi ạ?

- Yên tâm. Vẫn bình thường. Mọi người vẫn chăm sóc cho ông ấy cẩn thận. Tâm lý con cần thoải mái một chút. Lễ cưới sẽ diễn ra nhanh thôi. Con cần được nghỉ ngơi. Mọi chuyện để ta và bố con lo. Đi thay đồ đi. 15 nữa. Bình tĩnh. Mẹ ra ngoài kia có chút việc. Được không?

- Dạ vâng.

Bà Mary đi rồi. Không khí trong căn phòng lại rơi vào im lặng. Những người thợ trang điểm tiếp tục làm công việc của mình. Đôi mắt của cô gái nhỏ lặng đi đôi chút. Nó bình tĩnh, lặng yên một cách đáng sợ. Một ánh nhìn sắc bén nhưng lại không có chút giao động nào.

- Tiểu thư. Đến giờ rồi ạ. – Người giúp việc nhắc nhở cô.

- Cảm ơn chị. – Cô mỉm cười đáp lại. Đôi tay bỗng chợt siết chặt và run lên. Cô đang mất bình tĩnh. Từ nãy đến giờ, cô đã không giữ được bình tĩnh nữa. Chỉ có điều nó bây giờ cô mới nhận ra mà thôi.

Linh từ ngoài đi vào. Cô vội vàng hỏi:

- Chị Linh. Bố em sao rồi?

- Bố không sao đâu. Vẫn rất ổn. Em yên tâm. – Đang định bước ra cửa, Linh quay người lại nói – Hôm nay em rất xinh. Em gái của chị.

Em gái của chị. Nghe mới thân thương làm sao. Nghe được cụm từ đó, cô gái nhỏ chợt thấy ấm lòng. Những nhịp thở dần dần chậm lại. Đôi tay cũng bớt run. Cô nhấp một ngụm trà xanh và bước ra ngoài.

Chú rể đã đợi ở bên ngoài từ bao giờ. Bộ vest màu đen, thắt nơ màu đen, áo sơmi màu trắng. Mái tóc vàng hơi dài. Anh quay người. Đưa tay về phía Nguyên một cách lịch sự. Bàn tay trái đeo chiếc găng màu trắng rụt rè nắm lấy bàn tay phải của người đối diện đang chìa ra. Khi tay Nguyên vừa đặt vào. Nhanh chóng. Nhật nắm chặt lấy và kéo Nguyên về phía mình. Anh khoác vào tay cô. Hai người cùng bước đi. Trước khi cánh cửa mở ra, như để trấn an cô vợ trẻ, anh siết chặt bàn tay hơn. Cuối cùng thì cái giờ phút ấy. Cánh cửa đã mở ra. Đó là điều hiển nhiên. Nguyên tự nhiên cảm thấy sợ ánh sáng chói lòa nơi này. Một phản xạ hay là niềm tin trao vào người mà mình tin tưởng? Nguyên nắm chặt lấy tay Nhật. Một cái nắm tay trao gửi niềm tin?

Con đường trải thảm trắng và kết hoa hồng màu trắng. Tất cả tượng trưng cho sự chân thành và vĩnh cửu. Đôi chân của cô gái nhỏ run run. Nhưng ông Bình ngồi trên xe lăn, đôi mắt nhắm nghiền ở bên cạnh khiến cô lại tiếp tục bước đi. Chàng trai bên cạnh cô siết chặt vòng tay hơn. Nó chứng tỏ đó là một sự bảo vệ an toàn. Cả hai cùng nhau ký vào giấy đăng ký kết hôn. Tấm bìa cứng có tên và chữ ký của cả hai người. 2 tấm bìa dày màu đỏ tượng trưng ột cuộc hôn nhân. Vậy nó có tượng trưng ột cuộc hôn nhân có tình yêu?

Lễ cưới kết thúc. Ông Bình được đưa vào bệnh viện. Nguyên rất muốn đi theo nhưng không thể. Bà Ngọc và ông Bắc nhất định giữ cô lại. Theo quan niệm của người phương Đông, nhất định phải ở nhà chồng vào ngày đầu tiên. Nguyên cũng không ngoại lệ. Tâm cũng phản đối nên cô đành phải nghe theo. Hôm nay, Quân không đến. Ông Bắc và bà Ngọc mang hộ món quà cưới con trai gửi cho Nguyên. Kết thúc buổi lễ, bà Ngọc mới đưa.

- Quân dặn vậy. Còn nói rằng khi nào về đến nhà thì con hãy mở ra. Không được mở ở đây.

- Dạ vâng. – Cầm lấy món quà. Nguyên nói.

- Được rồi. Con về đi. Xe đang đợi con phía ngoài. Có chuyện gì ta sẽ thông báo cho. Yên tâm nhé. – Ông Bắc ôm lấy cô. Vỗ lên vai an ủi.

- Vâng. Con cảm ơn chú. Con đi đây.

- Đi nhé Nguyên. Khi nào rảnh nhớ về nhà. Mai mình sẽ mang Rex qua.

- Ủ. – Mở cửa ô tô rồi mà cô gái nhỏ vẫn cố quay lại vẫy tay.

Căn nhà được trang hoàng đẹp đẽ. Về u ám ngày trước đã biến mất. Đèn được thắp sáng choang. Dọc con đường từ cổng đi vào treo toàn bộ đèn lồng. Trong ngôi nhà đá đen, mọi thứ cũng được sắp xếp lại. Mang một màu sắc tươi mới, trẻ trung và có sức sống. Căn phòng trên lầu ba là phòng tân hôn của đôi vợ chồng trẻ. Rộng. Thoáng. Ấm. Lò sưởi vẫn đang chạy. Chiếc rộng kê gần sát cửa sổ. Có thể nhìn ra dòng sông ngay gần đó. Bức tường nơi bàn trang điểm sơn màu xanh dương. Những phần tường còn lại sơn màu trắng. Nó tạo nên một sự hài hòa kỳ lạ. Chiếc tủ âm chạy dọc theo bức tường lớn. Mọi thứ đều được thực hiện một cách hoàn chỉnh. Không có một vết tì nào. Quả thật là một gai đình danh giá. Nhưng trong sự hoàn hảo ấy, Nguyên vẫn lơ mơ cảm nhận được một sự không hoàn hảo như vẻ ngoài của nó. Là gì? Cô gái không biết. Chỉ biết rằng nó không hoàn hảo mà thôi.

- Con có cần nghỉ ngơi một chút không? – Bà Mary đẩy cửa bước vào. – Hôm nay con mệt rồi.

- Không ạ. Con xuống bây giờ. Mẹ đợi con một chút. – Cô nói rồi vội vàng mở vali lấy đồ để thay.

- Ủ. – Bà Mary đóng cửa lại và đi ra ngoài. Lòng bà thầm nghĩ Nguyên Anh là một cô gái đặc biệt. Bà cũng thấy thương cho con dâu mới. Dù gì cũng là con một gia đình quyền quý. Có địa vị mà ai cũng mơ ước. Gia đình có thể lực về mọi mặt. Lại không chịu làm một tiểu thư cảnh vàng lá ngọc. Lúc nào cũng ương bướng. Không thích làm những gì mình không thích. Không thích nói những gì mình không muốn nói. Cũng không thích nghe theo sự sắp xếp của người khác. Vậy mà lại sống rất tình cảm. Vì bố mà chịu đi lấy chồng khi mới 21 tuổi. Lúc nào cũng lo lắng cho bố mặc dù thời gain hai bố con ở bên nhau không có nhiều. Bà nhìn thấy ở Nguyên Anh một tố chất mà không phải cô gái nào cũng có. Một cô gái đặc biệt nên dành ột chàng trai đặc biệt. như vậy sẽ tốt hơn.

Gần 8h tối rồi. Minh gọi điện về thông báo ông Bình vẫn bình thường để cho Nguyên yên tâm.

Bữa cơm hôm nay thịnh soạn. Nhưng cô gái nhỏ chỉ ăn chút ít rồi xin phép lên phòng. Nhật vẫn ngồi im. Không nói gì. Lặng lẽ ăn nốt phần còn lại của mình.

Nguyên lên phòng. Mở túi xách lấy ra món quà nhỏ mà Quân gửi. Là một đôi vé máy bay đi Hàn Quốc. Kèm theo một bức thư: “Nguyên. Mình biết mình không thể thay đổi quyết định của cậu. Mình cũng biết khi cậu được gả vào nhà đó thì cũng không phải lo lắng gì nên mình rất yên tâm. Cậu bây giờ cần có người bên cạnh để chăm sóc và yêu thương. Người đó không phải là mình và mình cũng không thể làm được điều đó. Vì vậy hãy hạnh phúc nhé. Nếu không mình sẽ rất hối hận. Cô dâu nào cũng được đi tuần trăng mật những cậu thì không. Cặp vé máy bay này cậu nhất định phải dùng đến. Hàn Quốc rất đẹp. Khi nào ổn định mọi chuyện thì hãy đi. Cậu không thiếu tiền để mua vé máy bay đi du lịch nhưng mình sợ cậu sẽ quên không đi. Vì vậy mình cần nhắc nhở cậu. Sang đầu tuần sau mình sẽ đi du học ở Mỹ. Chắc khoảng 5 hay 6 năm gì đó. Nếu có dịp thì hãy sang thăm mình. Hãy cùng Nhật đi đến đâu cậu muốn. Cặp vé đó không có hạn sử dụng nên cậu hãy yên tâm. Nhớ đấy nhé. Hãy cùng Nhật tiễn mình ra sân bay. Hai người hạnh phúc.”

Nguyên gấp lá thư lại như cũ và bỏ vào phong bì. Cặp vé máy bay cũng được để vào vị trí cũ. Hai dòng nước mắt lăn xuống gó má. Quân yêu cô. Nhưng cậu biết không thể làm cho cô hạnh phúc. Và cậu chúc cô hạnh phúc. Quân là một người bạn tốt. Và cô cũng chúc cậu hạnh phúc. Không có cô thì Quân sẽ hạnh phúc hơn. Cô chỉ mang đến rắc rối và phiền toái cho cậu mà thôi.

Nhật đứng ở ngoài nhìn thấy toàn bộ tất cả. Anh định mang lên cho Nguyên cốc sữa nhưng thấy cô đang khóc trong phòng nên anh đứng ngoài. Khi thấy cô không khóc nữa, gương mặt trở về trạng thái bình thường thì anh mới đi vào.

- Em uống sữa đi.

- Cảm ơn. – Đón lấy cốc sữa từ tay anh, Nguyên khẽ nói.

- Ah ra ngoài có chút việc. Chắc chừng 11h mới về. Em cứ ngủ trước đi.

- Vâng.

Gần 11h đêm, Nhật mới về. Thực ra anh chẳng có việc gì cả. Chẳng qua anh đi ra ngoài cho Nguyên đỡ phần khó xử. Có muốn làm gì thì cũng đều để cho qua giai đoạn khó khăn này đã.

Nhẹ nhàng mở cửa bước vào phòng, anh thấy Nguyên vẫn đang ngồi trên giường nhưng đôi mắt nhắm nghiền. Tự nhiên, khóe môi của anh cong lên thành một nụ cười khó hiểu. Anh thầm nghĩ cô đang ngủ gật. Đúng vậy. Cô đang ngủ gật. Đặt cô nằm đúng tư thế trên giường. Anh lẳng lặng lấy chăn đệm trong tủ dãi xuống đất nằm. Anh không muốn làm cô thức giấc.

Nguyên nằm im trong tư thế khi nãy. Không dám cựa quậy sợ Nhật phát hiện ra mình vẫn còn thức. Cô đang ngồi im trong đêm. Không ngủ nhưng cũng không làm gì. Chỉ đơn giản là ngồi và nghĩ về một chuyện nào đó mà chính bản thân cũng không xác định được. Tiếng cạnh cửa rất khẽ khiến cô giật mình. Một bóng đen cao lớn đi vào. Qua ánh đèn mờ mờ từ phía ngoài hắt vào, cô biết đó là ai. Đôi mắt đang mở to vội vàng nhắm nghiền lại.

Cô lúng túng khi anh chạm vào người cô. Nhưng sau đó, anh bế cô lên, đặt cô về đúng tư thế cần cho người đang ngủ. Qua khe mắt mở hé ra một chút, cô thầm cảm ơn khi anh lấy chăn đệm xuống dưới đất nằm.

Rồi từ từ, giấc ngủ đến với cô gái nhỏ.

- Bố. Bố ơi. Mẹ... – Nguyên giật bắn mình tỉnh dậy.

Giấc mơ quái quỷ. Bố mẹ nuôi cô xuất hiện ở trong giấc mơ đo. Hai người mỉm cười nhìn cô. Rồi một cơn lốc tới. Gió mạnh. Mọi thứ đen ngòm. Cuốn đi tất cả mọi thứ. Rồi nó lại đưa mọi thứ trở lại. Lần này có cả ông Bình. Ba người ôm lấy cô. Thân thiết. Một gia đình thật sự. Gió thổi nhẹ. Các đôi tay đang ôm lấy cô dần dần...dần dần buông ra. Cả ba người đang háo hức ngay trước mặt cô. Cô không kịp phản ứng gì cả. Đến khi chỉ còn 6 bàn tay đang chơi với trong đồng cát màu đen ánh huyền hoặc, cô mới nhận ra và hét lên. Nhưng đã quá muộn. Các đầu ngón tay còn sót lại cố gắng khua khắng, cố gắng níu giữ một vật gì đó để trụ lại nhưng không thể. Vài giây sau. Tất cả biến mất. Không còn gì nữa. Đồng cát màu đen đột nhiên tung lên cao, xoáy thành hình phễu rồi theo cơn gió bay đi mất. Tiếng gọi bật ra khỏi cổ họng của cô. Nhưng đã muộn.

Nghे thấy tiếng thét của Nguyên Anh trong đêm. Nhật vội ngồi dậy. Cô đang ngồi trên giường, đôi mắt đầy hoảng loạn.

-Nguyên Anh. – Anh bật chiếc đèn ngủ lên. – Sao vậy?

- K...không... Em không sao. – Cô lấp bắp, bàn tay run lên, lạnh toát trong tay anh.

- Được rồi. Ngủ đi. Không sao hết. – Nhật vỗ về. Đặt cô xuống giường. Cô không nói gì nữa. nằm im. Đôi mắt từ từ nhắm lại. Lúc đó mới 12h. Đợi khi có cảm giác cô đã ngủ thật say, anh mới trở về vị trí của mình.

Tiếng động nhẹ khiến Nhật tỉnh giấc. Khẩu súng để dưới gối đã được lên đạn lúc nào cũng sẵn sàng. Một cái bóng lờ mờ đi từ phía cửa sổ tới chỗ anh. Bàn tay đã luồn sẵn dưới gối, chạm vào khẩu súng kim loại lạnh lạnh. Đôi mắt vẫn nhắm nhưng độ cảnh giác của anh rất cao. Cái bóng ngồi xuống. Lên tiếng:

- Em ngủ đây được không?

Là Nguyên Anh. Cơ thể trở lại như bình thường. Anh nói:

- Được. Mấy giờ rồi?

- 2h. Em sợ. Em không ngủ được.

- Được. Vào đi. – Anh mở chăn ra. Chỉnh lại chiếc gối cho cô rồi anh nói. – Không phải sợ. Bố em chắc chắn sẽ không sao đâu. Yên tâm đi.

- Cảm ơn. – Cô chui vào trong chăn. Ấm áp kỳ lạ. Nép sát vào người anh, cô nói. – Xin lỗi. Đánh thức anh lúc khuya như vậy.

- Không sao. Ngủ đi. – Nhật cười khẽ. Đưa tay choàng qua người cô như để tiếp thêm hơi ấm.

Một đêm mùa đông qua đi. Đến ngày mai, ánh bình lên. Cuộc sống sẽ tươi đẹp hơn.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 23

23. – Chương 23

Chương 23: Về miền cực lạc.

Hôm nay Nguyên cho phép mình lười biếng một hôm. Đã hơn 6h sáng, cô vẫn chưa muốn chui ra khỏi chiếc chăn ấm áp. Cô muốn thưởng thức hương vị lạnh buốt của mùa đông nên không dùng điều hòa hay lò sưởi. Tiếng chuông điện thoại reo lên. Với tay lên trên chiếc đệm, cô lấy chiếc điện thoại:

- Alo?

- Nguyên Anh hả? Nhanh đến bệnh viện đi. Bố tỉnh rồi. – Giọng Minh gấp gáp ở đầu dây bên kia.

- Dạ? – Cô bật dậy như lò xo? – Em tới ngay. Tới ngay.

Cuồng cuồng thay đồ, đánh răng, chải đầu trong vòng 5 cô vội vàng tới bệnh viện.

- Em đi đâu vậy? – Nhật đang ngồi dưới lầu dùng bữa sáng cùng bố mẹ. Thấy cô vội vàng bàn gọi giật lại hỏi.

- Bố em tỉnh rồi. Em đến bệnh viện.

- Anh đưa em đi. – Nhanh không kém, anh xin phép bố mẹ rồi đi ra gara.

Chiếc xe đến bệnh viện vào lúc 6h30 sáng. Phòng chăm sóc đặc biệt của ông Bình đang nằm khá đông người. Y tá và bác sĩ đứng ngoài cửa. Nguyên vội bước vào, chỉ nghe loáng thoáng được mấy cô y tá và các vị bác sĩ trẻ nói với nhau. Bố cô tỉnh là một trường hợp kỳ lạ. Thường thường, những trường hợp như ông cùng lắm cũng chỉ tỉnh lại một lần rồi rơi và trạng thái thực vật cho đến khi nhắm mắt xuôi tay. Nhưng ông tỉnh lại những hai lần và đang có dấu hiệu hồi phục. Các vị bác sĩ đang hội chẩn.

- Bố sao rồi ạ? – Nguyên hỏi Tú khi vừa bước vào cửa phòng.

- Đã tỉnh. Các bác sĩ đang hội chẩn. Chú Chính cũng bên đó.

- Bố. Con đến rồi. – Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường. – Bố thấy thế nào?

Ông Bình quay sang nhìn con một hồi lâu rồi lại quay ra phía cửa sổ. Ông không nói gì cả.

- Bố. Bố sao vậy. Con Nguyên Anh đây mà.

- Bố không sao. Con có vui không?

- Dạ? – Cô nheo mày ngạc nhiên trước câu hỏi của ông rồi gật đầu. – Con vui.

- Con hạnh phúc không?

- Dạ có. – Cô lại gật đầu.

- Vậy quyết định của ta là đúng phải không? – Ông thều thào, hơi thở của ông yếu hơn.

- Dạ?

- Ta rất yên tâm về Minh, Tú và Linh. Chỉ duy có con khiến ta không yên tâm nhất. Ta chỉ yên tâm khi con nói con hạnh phúc mà thôi.

- Bố? – Giọng của Nguyên bắt đầu có vẻ hốt hoảng.

- Ta muốn nghỉ ngơi rồi Nguyên Anh. Ta mệt mỏi. Vì con bố cố gắng được đến tận bây giờ. Ta muốn nhìn thấy con gái của ta hạnh phúc. Con đã hạnh phúc rồi. Ta không còn gì để nuối tiếc nữa.

- Bố. Bố đừng có đùa con. Bác sĩ nói bố đang có dấu hiệu hồi phục. – Giọng cô lạc đi.

- Ta hiểu cơ thể của ta như thế nào. Con nghe đến hiện tượng đèn tàn chột sáng chưa*? Không phải ta đang hồi phục mà chỉ đơn giản là cơ thể của ta đang đánh lừa các loại máy móc mà thôi. Con hiểu không?

- Bố. Bố chưa nhìn thấy con hạnh phúc mà. Bố cần nhìn thấy con hạnh phúc. Bố. Bố nghe con nói không?

- Cô hét lên, nước mắt dàn giụa khi thấy ông Bình bắt đầu lịm đi. – Anh Minh. Anh Minh. bố sao vậy anh. Anh gọi bố dậy giúp em. Bố không thể vừa nhận con giờ bố lại bỏ con đi thế được. Bố. Bố....

Chiếc máy đo nhịp tim, huyết áp chạy một vạch thẳng cùng những tiếng títt vô nghĩa. Cả người Nguyên như một cái cây yếu trước gió. Đổ về phía trước. Nhật vội vàng chạy đến đỡ cô.

Ông Bình đã đi vào một sáng mùa đông lạnh lẽo. Ông đã tìm được con gái. Ông thấy con nói hạnh phúc. Ông không có gì phải nuối tiếc nữa. Dù sao thì ai cũng phải chết và ông cũng vậy. Chỉ có điều ông chưa thể bù đắp cho Nguyên Anh những tháng ngày đã qua mà thôi.

Nguyên tỉnh dậy. Đôi mắt mở tròn ngơ ngác. Rồi ngay sau đó nhớ lại những chuyện vừa xảy ra, cô cứ ngỡ đó là một giấc mơ. Đưa mắt nhìn xung quanh, Nhật đang ngồi bên giường cô. Anh dựa lưng vào ghế, đôi mắt vẫn mở và đang nhìn cô.

- Bố em sao rồi?

- Nguyên Anh. Em bình tĩnh lại. Được không? – Nhật giật mình khi thấy phản ứng của Nguyên. Anh vội vàng cúi xuống trấn an cô.

- Em mơ thấy bố... – Cô bỏ lửng câu nói khi thấy ánh mắt khác thường của anh. Rồi đôi mắt mở tròn ra, miệng há hốc. – Đừng nói với em... Nhật. Đừng có nói với em câu đó. Em đang mơ đúng không? Bố đã tỉnh lại và có dấu hiệu tiến triển cơ mà. Nhật.

- Nguyên Anh. – Nhật gìm cô xuống giường. – Thôi nào. Bình tĩnh được không. Đừng làm mọi chuyện đối tung lên.

- Bố em... Em cần đi gặp bố. Anh buông em ra. – Cô dùng hết sức giãy thoát mạnh. Kim truyền nước bung ra khỏi tay. Nhưng nhật mạnh hơn, giữ chặt cô xuống giường, khẽ nói:

- Em nằm im ở đây. Mất bình tĩnh không phải là tính cách của em. Anh đi lấy chút cháo cho em. Được không? Hãy nghe lời anh. Một lần thôi. Sau khi ăn xong, anh sẽ đưa em qua chỗ bố. Được không? – Anh nhướn mày cao lên hỏi cô. Nhận được cái gật đầu, anh mới từ từ buông tay ra. Một nụ hôn phớt qua môi rồi anh đi ra ngoài.

Nguyên nằm im trên giường như lời hứa. Đôi mắt thần thờ nhìn qua cửa sổ.

Ăn xong bát cháo gà mà bà Mary vừa mới mang vào, Nguyên vội vàng thay đồ tang rồi đi đến chỗ bố cô.

Ông được chuyển ngay về nhà. Mọi thứ đã sắp xếp xong. Cả khu biệt thự nhuộm một màu tang tóc. Những hàng cây đều được cột khăn trắng Trên các tòa nhà đã treo cờ tang. Khu nhà chính chuyển thành nhà viếng. Ông Bình được đặt trong chiếc quan bằng gỗ màu đen, nắp trên bằng kính. Nhìn ông như đang ngủ mặc dù màu da có phần tái đi. Nguyên chỉ được nhìn qua. Cô biết dưới làn da ấy, những giọt máu không còn chuyển động nữa. Bên trong những mạch máu bây giờ chỉ là một khối đông tụ một thứ chất sền sệt sắp chuyển sang màu đen. Hai hàng nước mắt cứ chảy dài không ngừng. Gương mặt của cô tái nhợt. Nhật đưa cô đến chỗ bà Doãn đang ngồi.

- Em ngồi đây cùng bà. Anh đi làm một vài việc. Hãy giữ bình tĩnh. Anh biết em sẽ nghe. Đúng không? Anh không muốn để một vệ sĩ trông chừng em đâu. Nguyên Anh. Em nghe lời. Được không?

- Được. Em sẽ ngồi cùng bà. Anh cứ đi đi.

Nhật đi rồi. Nguyên ngồi im lặng. Bà Doãn cũng không nói gì. Gương mặt bà không chút biểu cảm. Chỉ có đôi mắt cứ nhìn về một phía. Nếu người nào tinh ý có nhận thấy phía sau vẻ bình lặng của đôi mắt là một vùng biển đang nổi sấm chớp dữ dội. Nhưng hiện tại, Nguyên không đủ bình tĩnh để nhận ra điều đó. Rồi đột nhiên, cô quay sang hỏi bà:

- Tại sao bà không khóc?

- Khóc? – Bà Doãn chậm chậm quay lại. – Khóc không giải quyết được vấn đề gì.

- Bà có đau lòng không?

- Khi mẹ cháu mất, bố cháu cũng không khóc. Nhưng ta biết bố cháu là người đau lòng nhất. Nỗi đau không nói được thì đó mới là nỗi đau lớn nhất.

Hai người không nói gì nữa. Nguyên im lặng nhìn về phía bố cô đang nằm rồi lại nhìn sang bà Doãn. Như vừa nghĩ tới điều gì, bà Doãn quay sang nói:

- Con người ai cũng phải chết. Bố cháu chỉ đi trước ta một bước mà thôi. – Nói rồi, bà đứng lên, vịn tay vào chiếc gậy batoong và bước đi về phía cầu thang.

Nhìn thấy bóng bà nội đã khuất sau cánh cửa thang máy, Nguyên mới hiểu được những điều mà bà vừa nói. Bà không khóc. Những bà là người đau lòng nhất.

Những người bảo vệ mặc đồ đen đứng từ phía ngoài cổng. Từng đoàn người đi vào. Họ đều mặc vest đen hoặc váy màu đen. Họ đứng và cúi chào kính cẩn trước bài vị ông Bình. Họ đi quanh chiếc vòng hoa kết bằng hoa hồng trắng lớn. Ở giữa là ông Bình. Ông nằm yên. Đôi mắt nhắm nghiền. Bộ vest đen có đính một chiếc kẹp áo bằng vàng in hình chim ưng. Chiếc kẹp áo là vật để tỏ rõ uy quyền của ông dù có chết cũng không phai mờ.

Nguyễn, Minh, Nhật, Linh đứng gần bài vị để bắt tay các vị khách.

Còn việc tiếp họ phía sau thì đã có Kiên, Tú, ông Bách và ông Tùng lo việc này. Đến gần 3h chiều, khi khách đã về Nguyễn mới ngồi xuống một chút. Từ buổi sáng cô mới ăn một bát cháo nhỏ nhưng không thấy đói. Nước mắt của cô có lẽ cũng đã cạn nhiều rồi. Cô không khóc nữa. Bà Doãn nói đúng, khóc không thể giải quyết được vấn đề gì cả. Thay vì khóc, tại sao ta không mạnh mẽ lên để đón nhận nó. Như vậy sẽ tốt hơn.

Ông Bình hỏa táng. Tro cốt của ông được đưa lên một ngôi chùa không lớn lắm ở vùng cao phía Bắc. Đó là nơi ông cùng với mẹ Nguyễn đã gặp nhau. Nguyễn vọng cuối cùng của ông là sau khi chết, ông sẽ được đưa lên đó để ở cùng vợ. Ngày xưa, sau khi hỏa táng, mẹ Nguyễn cũng được mang lên đó**. Bây giờ, bố cô cũng vậy. Nguyễn ngồi trên ô tô gần 3h đồng hồ. Đường mấp mô. Nhật ngồi bên cạnh ông lấy vai cô để giúp cô khỏi ngã. Bình tro Minh cầm ngồi ở hàng ghế phía trước cũng mấy lần suýt rơi. Cả một đoàn xe phía sau cũng từ từ đi lên.

Cuối cùng cũng tới được ngôi chùa nằm chót vót trên đỉnh núi. Nó không lớn. Có lẽ cả khuôn viên cũng chỉ bằng một phần 3 khuôn viên của Vũ gia mà thôi. Nhưng ngôi chùa này rất đẹp. Cách hình rồng được chạm trổ một cách tinh vi. Các bức tượng bằng đồng to lớn xếp theo hàng dài ở lối đi vào. Khung cảnh yên bình đến kỳ lạ. Đột nhiên trong đầu Nguyễn nảy ra một ý nghĩ được ở lại đây thì hay biết mấy. Được gần bố, gần mẹ. Nhưng nếu cô ở đây còn Nhật thì sao? Cô không thể bỏ anh lại được. Anh là chồng của cô. Rồi cô lấy lại tinh thần, trở về trạng thái bình thường. Đặt lọ tro lên bàn thờ gần lọ tro của mẹ, Nguyễn lần bấm vài câu rồi xin ra ngoài trước. Cô không muốn ở trong này quá lâu. Không khí trầm mặc đó khiến cô sợ hãi.

Sau khi xong xuôi mọi việc, ngồi nói chuyện vài câu với sư thầy, cả đoàn người xuống núi. Nguyễn ngủ gật trong lòng Nhật. Anh ôm cô và lòng, khoác lên người chiếc áo và vỗ về giúp cô ngủ ngon giấc hơn. 2 ngày nay, cô đã thức trắng rồi.

* Đền tàn chột sáng là hiện tượng xuất hiện chủ yếu ở người già bị mất trí nhớ. Trước khi chết, họ thường nhớ lại toàn bộ sự việc trước đây, rất minh mẫn. Thỉnh thoảng, có xuất hiện ở một số bệnh nhân không mắc bệnh đáng trí. Chẳng hạn trường hợp của ông Bình.

** Phần trước, mình có nói mẹ Nguyễn được mai táng trong khuôn viên của Vũ gia. Nhưng bây giờ, khi viết đến đoạn này, cảm xúc dồi dào quá, mình lại đa cảm, không nỡ để cho 2 ông bà xa nhau nên đã chỉnh sửa. Vì vậy mất tính logic, phần trước và phần sau không thống nhất. Mọi người thông cảm nhé.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 24

24. – Chương 24

Chương 24: Hành động tổn thương.

Một tháng sau.

Lễ cưới của Kiên và Linh được thống nhất sẽ tổ chức vào năm sau. Một tháng trôi qua, nỗi đau có lẽ cũng đã vơi bớt.

Ngày hôm nay, luật sư của ông Bình đến đọc di chúc. Ông Bình nắm trong tay 90% cổ phần của VXP. Theo như di chúc, thì Linh được hưởng 15%, Kiên 15%, Tú 15%, Minh 15%. Phần còn lại là của Nguyên. 14 căn nhà ở trong nội thành và ngoại ô, số cổ phiếu của các công ty, số cổ phần trong ngân hàng của nước ngoài, nhà của ông ở châu Âu và các nước thuộc Bắc Mỹ đều thuộc về Nguyên. 40% cổ phần trong sân bay quốc tế do Kiên quản lý. Cổ phần trong công ty giải trí của ông do Linh thừa kế. Khu resort phía nam thì Tú quản lý. Còn lại cổ phần ở một số công ty nhỏ, cổ phần ở Gold, một số công ty môi giới, và cả những bang hội do ông trực tiếp nắm quyền quản lý ở Châu Âu là phần của Minh. Tất cả được chia đều. Tuy nhiên thì phần của Nguyên nhiều hơn chút ít. Những đó phần tài sản mà cô xứng đáng được nhận.

Đã có kết quả thi lấy học bổng. Nguyên là người đứng thứ 3 trong số 5 người được chọn. Bài luận của cô được đánh giá khá cao. Cô đã nắm chắc được cơ hội. Nhưng cô đã kết hôn. Kết hôn không có nghĩa là không được đi du học. Vấn đề ở chỗ nếu cô đi thì sẽ như thế nào. Cô không để Nhật ở lại một mình vì anh là chồng của cô. Nhưng cô cũng không thể đi cùng Nhật vì anh còn công việc ở bên này. Cách tốt nhất là cô không nên đi. Nhưng còn ước mơ của cô thì sao? Trở thành một nhà thiết kế có tiếng tăm trên thế giới giống như Jennifer. Cô muốn thực hiện ước mơ đó. Đây là một cơ hội tốt và cô phải đi.

Bữa cơm tối diễn ra như bình thường. Có 4 người. Các món ăn được bưng lên. Gắp thức ăn cho bố mẹ chồng và Nhật như mọi khi, cô cũng nhấp miệng một chút nước ngọt. Đột nhiên ngẩng ặt lên, cô nói:

- Bố mẹ. Con muốn đi du học.

- Du học? – Ông Minh đặt đũa xuống bàn, hỏi.

- Vâng.

- Đi đâu? bao lâu? – Bà Mary cũng hỏi.

- Đi Anh. 3 năm ạ.

- Anh Quốc. Đó là một nơi khá tuyệt vời. – Bà Mary đưa ra nhận xét. – Nhưng có vẻ như không thích hợp lắm cho chuyên ngành của con. Mẹ nghĩ Pari sẽ hợp hơn.

- Con được học bổng. Và sau này con muốn lấy thêm một tấm bằng quản trị kinh doanh nữa. – Cô rụt rè đáp.

- Bố mẹ thì không có vấn đề gì. Hai đứa nói chuyện với nhau. Nếu thống nhất thì bố mẹ không cấm. Cũng không ngăn cản đâu. – Ông Minh nhìn con trai rồi lại nhìn con dâu.

- Dạ vâng. – Nguyên đáp rồi cúi xuống ăn tiếp phần cơm còn lại.

Nhật im lặng, không nói câu gì. Khi cô đề nghị việc đi du học thì anh nhướng đôi mày cao lên có vẻ ngạc nhiên rồi trở lại vẻ bình thường. Đến khi Nguyên kết thúc câu nói thì đĩa mì Ý trên bàn cũng hết. Anh buông đĩa và xin phép về phòng. Lần đầu tiên anh là người rời khỏi bàn ăn sớm nhất.

Ông Minh nhìn theo con. Ông biết con đang có tâm trạng như thế nào. Nhưng kỳ lạ rằng ông vẫn thản nhiên như không có chuyện gì.

Nhật ngồi trầm ngâm trong phòng. Khi nghe thấy có tiếng bước chân ngoài hành lang, anh mới ngồi dậy lấy đồ đi tắm.

Nguyên bước vào phòng nhưng không thấy ai. Thấy một đôi dép để trước cửa phòng tắm, cô biết Nhật đang ở trong đó. Lấy sẵn chiếc khăn tắm để lau đầu cho anh như mọi khi, cô cầm quyển tạp chí thời trang lên xem. Mắt thì nhìn nhưng đầu óc cô không tập trung. Cô tự nhiên thấy hối hận khi không nói với anh trước việc cô muốn đi du học. Cô biết anh giận. Chưa bao giờ anh rời khỏi bàn ăn sớm như vậy. Trong lòng cô tự nhiên dâng lên cảm giác khó chịu.

Anh bước từ trong phòng tắm ra. Như mọi khi, đầu anh ướt sũng nước. Lắc lắc đầu như một con mèo dính nước, anh tỏ vẻ khó chịu. Lấy chiếc khăn ra lau tóc cho anh. Anh không từ chối nhưng cũng không như những lần trước. Khi lau tóc thì anh luôn ngồi xuống giường cho cô không phải rướn người lên. Lần này thì anh mặc kệ, đứng yên, không có hành động gì cả. Cô cũng đành yên lặng. Bởi vì cô biết mình đã sai.

Màn đêm dần buông xuống. Anh vẫn nằm dưới đất. Từ sau bữa cơm tối, anh không có nói câu gì hết. Cô lo lắng trong lòng. Những gì cô được nghe kể về sát thủ giỏi nhất của Bạch Nguyệt thì trái ngược hoàn toàn với những gì cô đang biết. Sát thủ của Bạch Nguyệt giết người rất lạnh lùng. Không ai biết đằng sau đôi mắt kính màu hổ phách là gì. Một ánh mắt sợ hãi, lo lắng hay một ánh mắt lạnh lùng vô cảm hay là ánh mắt có chút xót thương cho nạn nhân. Đó là một ẩn số. Không ai biết được phía sau con người này. Mọi người nói rằng sát thủ của Bạch Nguyệt không cười bảo giờ, không biết giận dữ, muốn gì là có, không bao giờ phải đi tranh giành với ai. Anh ta luôn là người chiến thắng tuyệt đối. Vậy nhưng, Nhật mà cô biết, đang sống cùng với cô ở hiện tại khác hẳn. Anh hay cười, ánh mắt lúc nào cũng tràn đầy sự ấm áp với người thân. Cô cũng chưa từng nhìn thấy anh cầm súng. Chưa bao giờ thấy anh giết người. Anh cũng như một ông chồng bình thường như bao người đàn ông. Đi làm kiếm tiền, dịu dàng với vợ, giận dữ khi không vừa ý. Và bây giờ anh cũng vậy. Anh đang giận cô. Cô không biết làm sao để giải thích. Trằn trọc trên chiếc giường rộng, đôi mắt vẫn mở, rồi như một hành động đã được tính toán từ lâu, cô ngồi bật dậy, đem gối xuống nằm cạnh anh.

- Em ngủ ở đây được không? - Co khê hỏi.

Không đáp lại, chỉ có tiếng thở đều đều của Nhật. Có lẽ anh đang ngủ say lắm. Cô thầm nghĩ. Cô nhẹ mở chăn ra, chui vào bên trong. Không biết từ lúc nào, cô cảm thấy thích không khí ấm áp xung quanh anh. Cô thích mỗi khi nằm cạnh anh, một luồng hơi ấm như bao trùm lấy hai người vậy. Cô không thích bất điều hòa cũng chính vì muốn cảm nhận cảm giác ấm áp từ cơ thể của anh.

Đêm khuya tĩnh mịch, một tiếng động nhỏ cũng sẽ trở thành một tiếng động lớn. Nhật không ngủ được. Đôi mắt của anh nhắm lại nhưng đầu óc vẫn đang suy nghĩ miên man. Thấy có tiếng động ở phía trên, anh đoán chắc là Nguyên lại gặp ác mộng. Lòng anh tự nhiên cộn lên một thoáng lo lắng. Rồi thấy có tiếng bước chân. Nguyên Anh đến hỏi anh khe khẽ. Giả vờ như đã ngủ, anh không đáp lời. Anh cảm nhận được hơi thở của Nguyên Anh ngay sát lưng mình. Rồi một hành động rất tự nhiên của anh khiến anh giật mình. Cô đưa tay ôm lấy bụng anh. Có lẽ cô đang ngủ rất ngon.

Gần 3h sáng, Nguyên Anh chợt quay khiến Nhật tỉnh giấc. Anh quay người lại. Cô đang gặp ác mộng. Đôi tay đang khua trên khoảng không trước mặt. Trán nhăn lại đầy sợ hãi.

- Nguyên Anh. Nguyên Anh. - Anh vừa gọi, vừa ôm cô lên. Mồ hôi thấm ướt đầm lưng áo. Miệng cô vẫn lẩm nhẩm. - Nguyên Anh... Nguyên Anh... Tỉnh dậy đi nào. - Anh gọi khẽ để khiến cô không bị giật mình. Nhưng hình như không có tác dụng. - Nguyên Anh. - Lần này anh lay mạnh hơn một chút. Đồng thời giữ chặt hai tay cô để trước ngực. Trán cô dần dần giãn ra, đôi mắt hé mở. Rồi đôi vai của cô run lên. Cô oà khóc như một đứa trẻ, hai tay giữ chặt lấy người anh.

- Được rồi. - Nhật vỗ nhẹ vào bờ vai đang run rẩy của cô. - Được rồi. Không sao. Em lại gặp ác mộng hả? Bình tĩnh đi. Chỉ là giấc mơ thôi mà.

- Xin lỗi. - Nguyên nói trong tiếng nấc.

- Không sao. Ngủ lại đi. Sẽ không gặp ác mộng nữa đâu. Ngủ đi. - Anh tiếp tục dỗ dành.

- Làm ơn đừng bỏ đi. Em sợ.

- Được rồi. Anh ở đây. Ngủ đi. - Anh nói đầy tin tưởng.

Nguyên không đáp lại nữa. Giấc mơ vừa rồi thật đáng sợ. Nó xuất hiện lần đầu tiên. Những hình ảnh đáng sợ cứ hiện ra. Máu. Máu rất nhiều. Một đứa trẻ vẫn còn đang trong nôi khóc ré lên. Một dáng người cao lớn tiến đến gần đứa bé. Ông ta rút ra một khẩu súng lục định giết nó. Nhưng Nguyên từ đâu xuất hiện, lòi thật mạnh ông ta ra. Cô ra sức bảo vệ nhưng không thể. Đứa bé chết. Một phát đạn trúng ngay giữa trán. Trước đó, cô chỉ nghe thấy tiếng hét của đứa bé rồi nó im bật. Tất cả rơi vào im lặng. Mọi thứ vẫn chuyển động. Dòng sông máu vẫn chảy dữ dội, đứa bé nằm trong chiếc nôi dần dần tái nhợt. Nhưng cô không nghe thấy tiếng gì nữa. Rồi tất cả mọi thứ biến mất. Khi mở mắt ra thì đã trở lại căn phòng. Cô hoảng sợ, muốn hét toáng lên. Nhưng một luồng hơi ấm tràn lấy khiến âm thanh không thoát ra được. Nhật đang ôm cô vào lòng và ra sức gọi cô dậy. Rồi tự nhiên, cô bật khóc một cách ngon lành trong lòng anh. Cô ôm lấy anh thật chặt. Hiện tại, cô cần một bờ vai để chõ che, để an ủi và giúp cô vượt qua những khó khăn. Tự nhiên, cô lại phân vân trước ý định đi du học của mình.

Nguyên cố gắng lại giấc ngủ nhưng không thể. Cứ mỗi khi nhắm mắt lại thì hình ảnh đứa bé trai tội nghiệp lại hiện ra. Nó đáng thương. Khuôn mặt bầu bĩnh đang cười rồi đột nhiên nó khóc ré lên. Nó chết. Một dòng máu chảy ra từ hai tai và giữa trán. Hình ảnh nó hiện lên lại khiến cô giật mình tỉnh dậy. Nhật vẫn ở bên cạnh, ôm cô vào lòng. Anh không ngủ, dựa người vào chân tường, đôi tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô. Cả đêm, cô và anh không ngủ, cứ ngồi như vậy hoài.

Mặt trời của mùa đông lên muộn. Từ ngày kết hôn, Nguyên không còn thói quen dậy sớm vào mỗi sớm. Hôm nào cũng 6h cô mới chịu rời khỏi giường. Cô lười hơn. Việc học hành không quá bê trễ nhưng cũng có phần giảm sút. Những email gửi cho Quân cũng thưa hơn. Cô cũng không buồn gọi điện thoại cho tâm, cũng chẳng buồn dắt Rex đi chơi nhiều. Tóm lại, cô không muốn hoạt động. Hôm nay cô cũng vậy. Cô không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp của Nhật. và trong đầu cô xuất hiện ý nghĩ hay là không đi du học nữa.

Hôm nay được nghỉ đột xuất. Cả lớp rủ nhau đi xem phim do các nam nhân trong lớp mời. Nguyên cũng không thể từ chối. Bộ phim hài rất hay khiến khi hết phim, ai cũng hứng thú. Ngay trước rạp là một trung tâm thương mại lớn xếp trong top 3 trung tâm lớn nhất cả nước do VinaMoon quản lý là đúng tên. Nguyên dĩ nhiên có thể VIP và thậm chí có thể mua sắm miễn phí ở đây nếu cô muốn. Những shopping lại không phải là sở thích của cô gái này. Cô chỉ thích đi ngắm đồ mà thôi. Đặc biệt là các gian hàng đồ trẻ em. Cầm những bộ quần áo trẻ con trên tay, trong lòng cô dâng lên một cảm giác hạnh phúc. Cô chợt nghĩ nếu một ngày mình từ bỏ ước mơ trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng để trở thành một người vợ, một người mẹ đảm đang thì sao? Cô rất thích trẻ con. Cô thích nghe tiếng khóc non nớt của chúng, thích dỗ dành chúng, cùng chơi với chúng. Và tự nhiên cô lại muốn mình làm mẹ. Cô muốn có nhiều con một chút. Cô có thể chơi với chúng hàng ngày, sau này, khi bọn trẻ lớn lên thì cô có thể cho chúng cùng tập đá bóng, bơi lội, chèo thuyền, học võ... Có rất nhiều thứ mà cô muốn cùng làm với các con của mình. Nhưng rồi một tiếng cười ở gian hàng đối diện kéo cô trở về hiện thực. Đó là quầy trang sức. Một chàng trai có mái tóc màu vàng, khá cao to đang đeo lên cổ cô gái đi cùng mình một sợi dây chuyền. Nguyên giật mình khi nhận ra chàng trai đó là ai. Nhật. Anh đang đi cùng với cô người mẫu chụp hình cho bộ sản phẩm mới của Sky. Họ cười đùa với nhau rất vui vẻ. Cô đột nhiên nhận ra rằng trong lòng Nhật, cô chẳng chiếm một vị trí nào cả. Cô chỉ là một người vợ không làm tròn trách nhiệm của mình. Đòi được tự do, đòi được đi du học khi đã kết hôn, luôn gây rắc rối. Cô là một cô gái phiền phức và cô không xứng đáng là một người vợ.

Nhật đột nhiên quay người lại, hướng mắt về gian hàng đồ trẻ em. Không rõ anh có nhìn thấy Nguyên không nhưng ánh mắt anh dừng lại vài giây ở vị trí cô đứng khi này rồi anh lại quay đi, mỉm cười với cô người mẫu đi cùng.

Hành động quay mặt của anh khiến cô thấy bị tổn thương trái tim. Một giọt nước mắt trào ra qua khóe mắt. bỏ mấy bộ đồ trẻ con vừa chọn mua xuống giá, cô bước về phía lối ra.

- Em sẽ đi du học. – Nguyên nói với Nhật khi anh vừa bước ra khỏi phòng tắm.
- Anh vẫn chưa đồng ý. – Nhật trả lời lại, đưa chiếc khăn tắm tỏ ý muốn cô lau đầu giúp. Cầm lấy chiếc khăn lau khô tóc cho anh, cô nói tiếp:
- Em nghĩ rằng em có quyền đi. Hơn nữa, em chỉ đi 3 năm thôi. Sau đó em sẽ trở về.
- Nguyên Anh. Anh không có ý định ép em không được đi. Nhưng bố em mất, hãy để vài năm nữa rồi tính tiếp.
- Vài năm nữa là khi nào? – Cô nhắc lại. – Vì bố mới mất nên em cần phải đi vào lúc này. Em cũng đã thi được học bổng. Em sẽ đi. – Cô buông chiếc khăn, bỏ xuống giường, nói cương quyết.
- Em sẽ chỉ được đi khi anh đồng ý. Hiểu không? – Nhật cũng nheo mắt lại, nói chắc nịch.
- Anh không có quyền quyết định cuộc sống của em. Em muốn là sẽ làm. Không ai có quyền cấm đoán em làm bất cứ điều gì. Anh đi với cô người mẫu đó vui vẻ mà quên mất tính cách em như thế nào rồi ư? – Nguyên hét lên, khuôn mặt đỏ ửng tức giận.

- Nguyên Anh. – Nhật gồng giọng, tay giữ chặt hai vai cô, ấn cô ngồi xuống giường tránh việc cô có hành động gì quá khích.

- Em nói cho anh hay, em sẽ làm bất kỳ điều gì mà em muốn. Em sẽ đi du học. Anh không ngăn được em đâu.

- Anh không ngăn em. – Nhật lấy lại được tông giọng bình thường, nói nhỏ nhẹ. – Anh chỉ muốn em không nên đi bây giờ thôi. Hiểu không?

- Em không hiểu. Cuối tuần sau em sẽ đi. Visa, hộ chiếu em đã có hết rồi. Em sẽ sang sớm 2 tuần. Việc em nói tối hôm qua chỉ mang tính chất thông báo thôi chứ không phải hỏi ý kiến mọi người.

- Em... – Đến lúc này thì Nhật ôn hòa mọi khi đã tức giận thật sự. Anh không thể ngờ cô lại có thể nói rằng việc tối hôm qua khi nói với anh và mọi người chỉ mang tính chất thông báo. – Em sẽ đi kể cả khi chúng ta ly hôn?

- Đúng vậy. – Trong một phút tức giận nhất thời, Nguyên cũng đáp trả không kém.

- Được. Chúng ta sẽ ly hôn và em sẽ đi du học. Ngày mai anh sẽ gọi luật sư. – Nhật nói, vẻ mặt của anh thể hiện rõ sự tức giận đến tột đỉnh.

- Chúng ta ly hôn. Lúc đó anh có thể thoải mái hẹn hò với cô người mẫu của Sky mà không lo bị bắt gặp. Thoải mái mua sắm trang sức cho cô ta mà không cần lo lắng tốn nhiều tiền. Đúng vậy không? – Nguyên nói to rồi bước ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại.

Anh biết cô đã trong thấy những gì ngày hôm nay ở trung tâm thương mại.

Chiếc xe Volvo màu bạc phòng tít. Nguyên ngồi cùng với Rex. Con hổ nhỏ ngơ ngác nhìn cô chủ. Nó không hiểu tại sao cô chủ của mình lại như vậy. Nhưng là một con hổ thông minh, nó lấy đầu dụi dụi vào đùi cô. Lấy tay xoa xoa chiếc đầu bồm xồm của nó, cô khẽ bật cười thành tiếng nhưng nước mắt cứ chảy ra.

- Rex. Ngoan nào. Mày đói không? Muốn đi đâu?

Con hổ ngoáy tít đuôi. Cô dừng xe trước siêu thị, vào mua cho Rex mấy bịch thịt bò nóng. Nó rất thích ăn loại này. Chiếc bát mới tinh của Rex để trong cốp xe được lôi ra sử dụng. Con hổ ngoan ngoãn ăn hết phần thịt của mình.

Hôm nay trời lạnh hơn hôm qua, nhất là vào lúc nửa đêm thế này. Chiếc váy ngủ dài đến đầu gối và chiếc áo khoác mỏng khiến cô lạnh run. Rex chà chà bộ lông ấm áp của nó vào người cô giúp cô ấm hơn nhưng không được là bao. Cô cũng không thể bật điều hòa vì cô bị dị ứng với mùi điều hòa khó chịu. Đang phải ngồi như vậy thôi. Một mình trong đêm tối sẽ giúp cô đỡ hơn. Không ai nhìn thấy vẻ mặt thảm thương của mình và mình cũng không nhìn thấy bộ dạng của chính mình hiện tại khiến cô không day dứt, khó chịu và đau khổ.

Một đôi trai gái đang cãi nhau trên vỉa hè. Cuối cùng, chàng trai đành phải xin lỗi người yêu. Cô nhìn họ và chợt nhớ tới những lời nói và hành động của Nhật. Điều đó đã khiến lòng tự trọng của cô, trái tim của cô bị tổn thương sâu sắc. Nhưng cô cũng không biết được rằng, hành động của cô ngày hôm nay cũng làm tổn thương anh.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 25

25. – Chương 25

Chương 25: Du học.

Coi như đã quên trận cãi nhau tối hôm qua. Nguyên lái xe về nhà vào lúc 4h sáng. Cô không muốn bà Mary và ông Minh buồn. Họ đối xử rất tốt với cô và cô cũng yêu quý họ như bố mẹ ruột.

Trời vẫn tối. Cánh cổng lớn mở ra khi cô đi vào. Qua cửa kính xe để ngủ, cô nói lời xin lỗi vì đã đánh thức người gác cổng vào lúc sớm như vậy. Ông ta không nói gì, chỉ cười xuề xòa rồi đi vào trong.

Anh đèn trên phòng ngủ của cô và nhật đang sáng. Chẳng lẽ anh lại dậy sớm như vậy ư? Cô tự thắc mắc.

Cánh cửa phòng mở ra. Nhật ngồi im trong phòng. Đôi mắt nhắm nghiền như đã ngủ. Hai tay của anh khoanh trước ngực, lưng dựa vào thanh giường, mái tóc màu vàng rủ xuống vầng trán cao thông minh, đôi chân dài duỗi ra, bắt chéo nhau gần như một đường thẳng. Một tư thế ngủ kỳ quặc. Cô chưa bao giờ thấy ai nằm ngủ như vậy. Đột nhiên, vầng trán của anh nheo lại. Anh khẽ động đậy, hai mí mắt mở ra, để lộ đôi mắt màu đen mê hoặc. Nhanh chóng, cô quay người về phía tủ quần áo, lấy bộ đồ mớ ra thay.

- Em đi đâu tối qua vậy? – Nhật hỏi.

- Đi chơi. – Cô đáp gọn lỏn.

- Với một bộ đồ ngủ mỏng manh và một chiếc ô tô sao? 12h đêm không còn cửa hàng nào mở cửa đâu. Em ra công viên ngồi hả?

Cô thoáng ngạc nhiên trước câu nói của anh. Cô ra công viên ngồi. Tối như vậy đâu còn chỗ nào để đi. Cô không muốn làm phiền Tâm vì không chừng 12h đêm, anh trai cô vẫn đang ở đó. Đến nhà Quân thì sẽ có nhiều cô hỏi được đặt ra. Về Vũ gia thì phiền phức. Vào khách sạn thì quả là không tiện vì phần lớn khách sạn trong thành phố này đều thuộc sự quản lý của VinaMoon. Sau lễ cưới thì ai cũng biết cô. Con dâu của chủ tịch tập đoàn VinaMoon đến khách sạn thuê phòng vào lúc nửa đêm? Rất hay.

- Em ngồi trong ô tô. – Vừa đóng tủ, cô vừa trả lời.

Cuộc nói chuyện nhật nheo lại kết thúc ở đó. Cô bỏ vào phòng tắm. Tự nhiên cô lại nổi giận. Cả một đêm qua cô đâu có ngủ được chút nào. Anh cũng không hỏi thăm cô được lời nào. Mà lại còn ‘nói dối’ cô vài câu nữa chứ. Nguyên bước từ phòng tắm ra, mái tóc dài ướt sũng nhỏ từng giọt nước xuống nền trải thảm. Nhật vẫn ngồi ở vị trí đó, không dịch chuyển. Thấy cô đang định đi ra khỏi phòng, anh gọi giật lại:

- Em đi đâu?

- Ăn sáng.

- Vào lúc 5h sáng hả?

Chiếc đồng hồ trên tường giờ mới đánh chuông báo hiệu 5h sáng. Mọi khi, bây giờ mới là lúc cô chui ra khỏi chiếc chăn bông ấm áp.

- Em đi dạo.

- Lạnh thế này thì không nên ra ngoài. Bố mẹ sẽ lo.

Nhắc đến bố mẹ, cô đành thôi, quay lại trở lại phòng, mở máy tính ra và lên mạng đọc chút thông tin vậy.

Một vài email mới được gửi đến, có cả của Quân và mấy bức ảnh cậu bạn chụp ở nước Mỹ xa xôi. Cậu có vẻ mập lên, trắng ra. Chụp ảnh cùng cậu còn có một cô bạn người Việt rất xinh xắn. Gõ vài dòng trả lời và load mấy bức ảnh đó về máy, tinh thần Nguyên có vẻ phấn chấn hơn.

Cô ngồi xem chút tin tức mà mắt nhắm mắt mở, tựa muốn gục xuống bàn ngủ luôn. Tiếng mở cửa khe khiến cô thoát khỏi trạng thái mơ màng.

- Anh đi xuống nhà à?

- Em có nhất định phải đi du học không? – Nhật nói một câu không liên quan gì đến câu hỏi của cô. Thoáng giật mình trước câu hỏi ngược của anh, rồi lấy lại sự bình tĩnh ngày thường trong đôi mắt, cô nói quyết đoán:

- Có.

- Được rồi. Xuống nhà ăn sáng đi. Mọi người đang đợi. – Cánh cửa lại đóng. Khi tiếng bước chân của anh khuất hẳn thì cô mới dám thở nhẹ một cái. Tại sao anh lại hỏi như vậy? Những suy nghĩ của anh cô không thể biết và cũng thể đoán được. Lần đầu tiên, cô mới cảm nhận được những tin đồn về sát thủ giỏi nhất của Bạch Nguyệt mới đúng làm sao.

Ông Minh và bà Mary từ trên gác đi xuống. Bữa ăn sáng vẫn bắt đầu như mọi khi. Không ai nói gì. Có chăng cũng chỉ là mấy câu chuyện liên quan tới vài cuộc họp cổ đông sắp tới của công ty mà thôi.

- Nguyên Anh sẽ đi du học bố mẹ ạ. – Nhật nói một câu khiến cốc nước cam trên tay Nguyên sóng sánh.

- Được. Nếu hai con thống nhất với nhau thì bố mẹ không có ý kiến gì. – Ông Minh bình thản uống chút nước lọc.

- Vâng. Chúng con thống nhất rồi. Nguyên Anh sẽ đi ba năm rồi sau đó trở về, tiếp quản VXP. Nếu sang bên đó mà điều kiện học tốt thì cô ấy sẽ học tiếp một bằng quản trị kinh doanh nữa.

- Được rồi. Bố mẹ không cấm. Hai con lớn rồi. Tự quyết định mọi chuyện của mình. Có vấn đề gì không?

- Dạ không. – Nguyên lí nhí đáp.

Cô đi lên phòng chuẩn bị tới trường. Tuy chân bước nhưng trong đầu cô đang suy nghĩ mông lung. Tại sao Nhật lại làm như vậy? Tại sao lại đồng ý để cô đi trong khi cách đó vài giờ đồng hồ, anh đã phản ứng vô cùng dữ dội. Tại sao anh lại đồng ý để cô đi trong khi anh có lẽ không hề muốn như vậy? Bây giờ, cô mới biết, cô và anh còn hiểu nhau quá ít, chưa đủ để hình thành một mối quan hệ mới. Cô và anh cần có thời gian để suy nghĩ về mọi chuyện đã qua. Cô phải đi. Nếu cô đi thì sẽ tốt cho cả hai.

Chiếc máy bay bây giờ chỉ còn một chấm nhỏ trên bầu trời. Đứng ngoài phi trường thêm gần một giờ đồng hồ, Nhật mới quay trở về công ty. Hôm nay là Nguyên Anh đi. Có lẽ 3 năm nữa hai người mới có thể gặp nhau. Cũng có thể một vài tháng nữa hai người sẽ gặp lại. Trước khi đi, cô đã hứa với anh nhất định sẽ trở về. Anh tin vào lời hứa của cô. Và anh cũng tin vào cô nữa.

Mọi chuyện ở bên này đã lo xong. Công ty Nguyên Anh cũng đã ký giấy để Minh tiếp quản tạm thời. Nhật đã lo xong toàn bộ. Mấy việc lật vạt thì đâu có gì quan trọng.

Nguyên Anh sang bên đó thì không ở ký túc xá như các du học sinh khác mà ở biệt thự riêng. Cô có mấy căn biệt thự ở London. Một trong số đó nằm ở gần trường học. Anh đã sắp xếp mấy người giúp việc sang bên đó rồi. Nguyên Anh thì chỉ việc học mà thôi.

Anh quốc cũng đang là mùa đông. Xứ sở sương mù này lạnh kinh khủng. Cả chục lớp áo cao cổ, đôi giày to sụ, lớp bao tay len cũng dày vậy mà vẫn rét kinh khủng. Nguyên mới nhập học được hơn một tháng. Cô vẫn chưa quen thân ai cả. Hàng ngày đi xe đạp đến trường cách nhà gần 3km rồi lại đạp xe về. Không có nhiều người bắt chuyện với một cô gái da vàng là Nguyên và cô cũng không có ý định bắt chuyện với bọn họ. Ở lớp học của cô có chừng hơn 100 học sinh. Đủ các chủng tộc, các màu da. Thường thường, các học sinh da vàng xếp thành một nhóm, da trắng riêng và da đen riêng. Hiếm lắm mới có một vài người khác màu da tới bắt chuyện với nhau. Trong lớp, Nguyên không nổi trội, năng nổ như các cô bạn người da trắng. Không xinh đẹp như những cô bạn người Trung Hoa, cũng không thân thiện như những cô bạn da đen nhưng mọi người trong lớp đều chú ý tới cô vì cô luôn dẫn đầu lớp trong các bài test cuối kỳ. Cô luôn cố gắng hoàn thành nhanh khóa học thời trang một cách xuất sắc để chuyển sang khóa học quản trị kinh doanh rồi nhanh chóng trở về nước. Cô luôn nỗ lực hết mình. Tham gia các lớp học nâng cao vào buổi tối ở bên ngoài để nâng cao kiến thức. Ban ngày, ngoài việc tới lớp thì vùi đầu vào những quyển sách tiếng Pháp dày cộp. Tiếng Pháp của cô không thạo lắm nên cô cố gắng học hỏi, đọc các loại sách báo tiếng Pháp, xem các kênh truyền hình Pháp, nói chuyện với người Pháp qua các diễn đàn. Cô tự tin khi trao đổi với họ bằng tiếng Pháp khi họ không nhìn thấy mình. Cô có thể nói chuyện thoải mái. Trong một diễn đàn, cô quen được một người bạn. Anh ta là người Châu Á. nói tiếng Pháp chuẩn như người bản địa khiến cô khâm phục. Hơn nữa, anh ta luôn có những nhận xét cho cách nói và cách học của cô. Anh gợi ý cô nên mua một số loại sách

cần thiết. Hãy nghe trên các băng đĩa, đến các khu du lịch để nói chuyện với người bản địa và hãy thử một công việc partime mà gaio tiếp nhiều sẽ khiến cô tự tin hơn và học tiếng Pháp nhanh hơn. Cô thấy những lời khuyên của chàng trai này rất đúng. Khi hòa đồng hơn thì cô mới có thể học các thứ tiếng nhanh nhất.

Hôm nay trời lạnh hơn. Tuyết rơi dày thêm. Một mình bước ra bên xe buýt tới trường, tự nhiên cô gái nhỏ muốn có một ai đó ở bên cạnh. Cô muốn có một vòng tay ấm áp nào đó ôm lấy mình, che chở mình vào lúc này. Người đầu tiên cô nghĩ đến là Nhật. Cô phát hiện ra rằng cô nhớ anh rất nhiều. Gần một năm qua, cô thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại về nhà, cũng nói chuyện với anh được vài câu ngắn ngủi. Không phải vì cô không muốn nói mà là không có chuyện gì để nói. Đôi lúc, cô định nói nhớ anh rất nhiều thì anh đã kêu bận, nói chuyện với bố hay mẹ nên cô đành thôi. Không có gì nữa. Bây giờ, một mình trong mùa đông lạnh buốt nơi xứ người, cô mới cảm nhận được tình yêu thương quan trọng biết bao.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 26

26. – Chương 26

Chương 26: Người thầy già và chiếc xe lăn.

Ngày cô nhận bằng tốt nghiệp loại ưu của khoa thiết kế thời trang cũng là ngày giỗ đầu của ông Bình. Cô rất muốn về nước nhưng cô không thể. Không phải vì không có tiền mà là vì cô không dám về. Cô sợ phải đối mặt với anh, cô sợ mình lại rơi nước mắt khi đi viếng cha mẹ. Cô sợ mình trở thành một con người yếu đuối trước mặt anh. Và điều khiến cô sợ nhất là khi đã trở về, liệu cô còn đủ can đảm để đi tiếp?

Bắt đầu một khóa học mới. Cô sẽ cố gắng học thật tốt và thật nhanh, tốt nghiệp rồi về nước. Tạm gác lại ước mơ bảo vệ luận án tiến sĩ đã.

Hôm nay, buổi học đầu tiên với môn Kinh tế đối ngoại. Đây là môn học thứ 9 trong tổng số 10 môn của ngành này. Nghe các sinh viên khác nói, vị giáo sư dạy môn này tên là Etuko Kachio, một người Nhật Bản lai dòng máu hoàng tộc Anh Quốc. Vị giáo sư này rất nổi tiếng với các bài thuyết trình về tình hình kinh tế trên toàn thế giới. Ông luôn khiến mọi người ngạc nhiên. Và điều làm mọi người ngạc nhiên nhất chính là ông không thể tự đi lại trên đôi chân của mình.

Tiếng bánh xe vang lên khá to từ phía cửa lớp. Một người đàn ông chừng ngoài 50 tiếng vào cùng chiếc xe lăn. Ông đi một mình, không cần người đẩy hay người trợ giúp. Ông ta có nhiều nét của người châu Âu hơn người châu Á. Có lẽ do ở xứ lạnh này quá lâu nên mới như vậy. Ông đi lên bục bằng lối riêng của mình. Trong khi các sinh viên vùng khác vẫn đang nói chuyện rôm rả thì chỉ có một mình Nguyên cùng vài người da đen nữa đứng lên chào vị giáo sư này. Ông mỉm cười thân thiện và nói:

- Tôi rất vui mừng được biết các em.

- Vâng. – Tiếng râm ran đáp lại.

Sau đó, ông giới thiệu sơ qua về mình và bài học bắt đầu.

Nguyên thích môn học này. Cô đi tìm và nghiên cứu sâu vào nó. Đã học được gần một tháng, Nguyên cảm thấy mọi lời nói của thầy Etuko đều đúng. Trong những bài giảng của ông, những con số khô khan trở nên sinh động. Đôi lúc, để tránh sự nhàm chán, ông kể về một vài chuyện trong cuộc sống của mình. Nhưng chưa bao giờ ông kể về việc tại sao ông lại mất đi đôi chân mặc dù đã có khá nhiều học sinh hỏi câu đó.

Nguyên là người được ông chú ý nhất. Cô không phải là người nổi trội nhất trong lớp học nhưng những câu hỏi của cô luôn gây hứng thú ọi người. Một vài câu hỏi ngộ nghĩnh nhưng luôn bám sát vào bài khiến mọi người thoải mái. Một vài ý tưởng trong phương pháp thuyết trình khiến mọi người bất ngờ. Và không như những giáo sư khác, ông phát âm tên Nguyên Anh khá chuẩn. Ông thường hay gọi cô trả lời những câu hỏi đặc biệt. Tuy nhiên, ông không thiên vị cô hơn bất cứ một sinh viên nào. Tất cả đều bình đẳng. Đó là phương châm của ông.

Môn học của ông cuối cùng cũng kết thúc. Cô phải làm luận văn để kết thúc môn học này. Ai cũng nuối tiếc vì ở ngôi trường danh giá này, một tiết học như vậy là hiếm có.

Hôm nay, thầy Etuko gửi email mời cô đến trường ông có chút việc cần nhờ. Dĩ nhiên, Nguyên không từ chối. Có lẽ sau khi kết thúc tuần này thì cô không bao giờ gặp lại ông nữa.

Cửa phòng vẫn mở, Nguyên bước vào. Thấy Etuko ngồi trên xe lăn. Một mình. Thấy Nguyên Anh đến, ông quay người lại, mời cô uống một tách trà nóng. Và ông nói với cô bằng tiếng Việt Nam. Rất thành thạo.

- Em ngồi đi.

- Thầy biết tiếng Việt? – Nguyên ngạc nhiên nhìn ông.

- Đúng vậy. Em có thể tin được một thời tôi học tiếng Việt vì một cô gái không?

- Em tin. – Cô gật đầu quả quyết.

- Cô gái ngày đó rất giống em bây giờ. Nhiều lúc tôi tự hỏi em và cô ấy có quan hệ huyết thống không nữa.

- Thầy Etuko trầm ngâm.

- Người đó tên gì ạ? – Nguyên tò mò. – Thầy có ảnh không?

Ông không nói, trở lại gần tủ, lấy ra một bức ảnh đen trắng và đưa cho cô xem. Một người thiếu nữ khá xinh. Tuy bức ảnh đã mờ nhưng cô có thể thấy rõ mình có nét giống người thiếu nữ đó. Và rồi trong giây lát, cô nhận ra đó là mẹ đẻ của mình. Tuy chỉ được nhìn qua ảnh nhưng những đường nét trên khuôn mặt bà khiến cô không thể quên. Đưa lại bức ảnh cho thầy, cô rụt rè nói:

- Đó là mẹ em thưa thầy.

- Mẹ em? – Ông nheo mắt ngạc nhiên. – Hai người giống nhau và có quan hệ huyết thống nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ lại gần đến vậy. Bà ấy khỏe không?

- Mẹ em mất cách đây hơn 20 năm rồi.

- Mất rồi ư? – Ông nhắc lại. – Thời gian trôi nhanh thật. Mới 30 năm trước, chúng tôi còn là những người trẻ tuổi. Mới gặp nhau, nói chuyện. Vậy mà giờ đây mỗi người một ngã. Cũng lâu lắm tôi không còn về Nhật và Việt Nam nữa. Sau vụ tai nạn, tôi ở hẳn bên này.

- Thầy bị tai nạn ư?

- Đó là lần cuối cùng tôi và mẹ em gặp nhau. Bà ấy ra phi trường đón tôi cùng chồng của mình là ông Bình. Lúc đó tôi hơi sock. – Ông chậm rãi kể lại. – Chúng tôi nói chuyện, đi chơi cùng nhau. Khi tôi về Nhật thì hai người đưa tôi đi. Thật may là tôi đã từ chối. Chiếc xe đưa tôi ra phi trường gặp tai nạn và tôi mất đôi chân từ đó.

- Thầy... – Nguyên bỏ dở câu nói khi thấy ông thở dài.

- Em sống ra sao?

- Em rất tốt. Bố em mất thì em đi du học luôn.

- Em kết hôn rồi hả?

- Dạ? Vâng. – Nguyên ngượng ngịu đáp.

- Như vậy cũng tốt. Máy trang web bên này có đưa tin. Tại sao em lại đi du học luôn?

- Em muốn như vậy. – Không ngần ngại, cô đáp.

- Bố em xếp đặt hả? Thật ra... Ông Bình làm vậy cũng tốt cho em mà thôi. Trước khi ông ấy mất khoảng 1 tháng, ông ấy có sang bên này, chúng tôi tình cờ gặp lại nhau, có nói chuyện và ăn bữa cơm. Và cũng tình cờ, tôi nhìn thấy tờ giấy xét nghiệm của bố em làm rơi.

- Thầy biết?

- Tôi biết. Dù khi kết hôn không có tình yêu nhưng sau này có thể vun đắp. Khi muốn tạo dựng một tình yêu thì cần phải hy sinh. Ngày xưa, khi yêu mẹ em, tôi lại không muốn hy sinh bất cứ thứ gì nên đã đánh mất bà ấy. Đôi chân này cũng chính là cái giá phải trả cho sự ích kỷ của tôi. Nhưng mất đi đôi chân cũng hay, tôi sẽ không còn thấy hối hận vì những hành động của tôi ngày xưa. Tôi sẽ không cảm thấy tiếc nuối vì đã không hy sinh để bảo vệ tình yêu của mình như bố của em.

- Nghĩa là sao ạ? – Nguyên nhấp một chút trà nóng, nhúu mày hỏi.

- Em không cần biết quá sâu. Chỉ cần biết rằng muốn có một tình yêu thì hãy hy sinh một chút. Dù chỉ một chút thôi. Sau này em sẽ không phải hối tiếc. Hiểu không?

- Em ... – Nguyên ập úng.

- Chỉ còn 3 tháng nữa là em sẽ kết thúc khóa học. Cũng 2 năm ở bên này rồi. Em nên nghĩ cho những người ở Việt Nam nữa. Để gây dựng một hạnh phúc, hãy tạm gác lại những ước mơ của mình. Rồi em sẽ thấy hành động của mình là đúng đắn.

- Tại sao thầy biết em rõ như vậy?

- Khi bằng tuổi em... – Ông nhấp ngụm trà nhỏ, nói tiếp – Tôi cũng có những ước mơ. Chính vì tôi chịu từ bỏ ước mơ mà đã mất mẹ em. Và từ đó, tôi đã không tìm được hạnh phúc cho cuộc đời của mình nữa.

- Thầy không là em, cũng không phải là người Việt. Thầy không hiểu được. – Nguyên cố chống chế.

- Người ở đâu cũng như vậy thôi. Đều có chung một mục đích. Và có lẽ em không biết, cụ cố nội của tôi là người Việt chính gốc. Tôi không phải là thuần Nhật hay Anh đâu. – Thầy Etuko nháy mắt nói rồi đẩy xe lăn về phía cửa tổ ý tiễn khách. Trước khi cô học trò bước ra khỏi phòng, thầy nói:

- Nguyên Anh. Nhớ lấy. Em sẽ biết ơn tôi vì những gì tôi nói ngày hôm nay.

Tiếng bước chân của Nguyên Anh xa dần. Ngồi một mình trong phòng một lúc, thầy Etuko mới trở lại bàn làm việc lấy từ trong ngăn kéo ra một phong thư viết tay. Bức thư đó của ông Bình gửi cho thầy trước khi ông ấy qua đời khoảng một tháng. Ông ấy đã nhờ thầy hãy chăm sóc Nguyên Anh. Ông ấy đã tính trước được thể nào Nguyên Anh cũng sẽ học cả bằng quản trị kinh doanh và việc học Kinh tế đối ngoại dĩ nhiên là do thầy dạy. Quả là một người tính toán sâu xa. Trong thư nói hãy giúp Nguyên Anh hiểu ra vấ đề của cuộc sống hiện tại, còn kể rõ hoàn cảnh của Nguyên Anh để thầy tìm hướng đi đúng đắn. Đọc lại bức thư thêm một lần nữa thầy Etuko chép miệng thở dài:

- Anh luôn là người tính toán kỹ nhất. Đó là lý do vì sao tôi luôn thua anh trong mọi cuộc chơi. Và tình yêu cũng vậy. Tôi đã giúp anh tất cả những gì tôi có thể. Phần còn lại là do con gái anh mà thôi.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 27

27. – Chương 27

Chương 27: Trở về.

Sân bay quốc tế lúc nào cũng đông đúc và nhộn nhịp. Nguyên một tay kéo vali, tay còn lại cầm túi xách đang hướng về phía phòng cách ly. Cô trở về trước hai tuần so với dự kiến. Bây giờ đã lại bắt đầu vào mùa đông. Cũng gần ba năm rồi còn gì. Cô không có về nước lần nào, cũng ít gọi điện thoại. Chủ yếu là gửi email mà thôi.

Có tiếng loa thông báo chuyến bay về Việt Nam còn 30 nữa là cất cánh, cô vội vàng đi qua cửa soát vé, vào phòng cách ly.

Mười mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay khiến Nguyên mệt mỏi. Đứng đợi Tâm ở ngoài mà tâm trạng cô cứ để đi đâu.

- Này. – Có tiếng ai đó gọi. Giật mình quay sang. Đó là Tâm.

- Sao lâu vậy? – Nguyên chau mày.

- Đến được một lúc rồi nhưng thấy cậu mãi mê nhìn ai đó nên thôi không gọi. – Cô bạn cầm lấy vali kéo đi, để mặc Nguyên vẫn đứng ở chỗ cũ.

- Bao giờ thì làm đám cưới đây? – Nguyên hỏi.

- Với ai? – Đang lái xe, cô bạn quay sang hỏi không chút ngạc nhiên.

- Anh Minh chứ còn ai nữa.

- Làm gì có chuyện yêu đương ở đây. – Cô bạn lúng túng thấy rõ. – Chỉ là bạn thôi.

- Vậy hả? Bạn thân thiết quá ha. Hôm nọ hai người đi Nhật vui không? – Nguyên liếc mắt.

- Ờ thì... Mà sao cậu biết?

- Quay trên TV đó. Chắc tình cờ lia đến cậu với anh Minh đang ôm hôn thắm thiết bên bờ hồ.

- Ờ... – Tâm ấp úng

- Khai nhanh đi. Mình về hỏi anh Minh, lúc đó anh ý có nói phóng đại thì ráng mà chịu.

- Thế thôi. Yêu đương vớ vẩn ý mà.

- Ừm... Một tuần anh Minh đến nhà mấy lần? Mình dám đảm bảo bây giờ nhà mình toàn màu hồng thôi.

- Mình chuyển đi rồi. 2 tháng trước. – Tâm thú nhận.

- Đi đâu? Đùng bảo với mình là... – Nguyên cười gian.

- Ờ. Mình dọn về đó. Mình bảo sang tháng, đợi cậu về thì làm lễ cưới cùng với Linh và Kiên luôn. Bà nội thì nói nhất định mình phải dọn về đó ở. Không được ở một mình, như vậy nguy hiểm.

- Thế là đúng rồi. Không ngờ mình lại về đúng lúc như vậy. May mắn. May mắn. – Nguyên chép miệng, cười típ mắt.

- Cậu không định bảo ai thật à? – Tâm hỏi.

- Chuyện gì?

- Cậu về nước.

- Ừ. Chơi ít ngày đã. Mình vẫn muốn tự do thêm mấy ngày nữa. – Nguyên trầm mặc, nhìn ra cửa kính.

- 3 năm là đủ rồi. Cậu cũng phải biết hy sinh một chút. Không nên cái gì cũng làm theo ý mình. Ngày trước, Nhật đồng ý cho cậu đi du học đã là một sự nhân nhượng và anh ấy đã rất tôn trọng cậu rồi. Nói thật, cậu nên biết trước biết sau. Nhật yêu cậu. Cậu biết mà. – Cô bạn dừng lại, nhìn phản ứng của Nguyên, thấy cô vẫn ngồi im, Tâm nói tiếp. – Tuy thời gian hai người biết nhau không lâu nhưng... Thật ra thì suốt thời gian cậu đi, Nhật lúc nào cũng chỉ biết làm việc. Lần trước bị thương. Dẹp mấy băng nhóm mới nổi, gây nhiễu loạn vùng quản lý của Tam Anh và Bạch Nguyệt. Bị trúng 2 phát đạn vào chân.

- Bao giờ? – Tuy không quá hoảng hốt nhưng Tâm nhận ra trong đôi mắt vốn bình lặng đến đáng sợ của bạn đang có một làn sóng giữ ập đến.

- Cách đây khoảng 4 tháng. Mất nhiều máu. Giờ đã khá hơn rồi.

- Mình không thấy ai nói gì cả. Chân có đi cà nhắc không? – Lại quay người ra cửa sổ, nhìn những thứ đang lướt qua mắt nhanh chóng, Nguyên hỏi.

- Không. Không ảnh hưởng đến các cơ. Chỉ là phần mềm thôi.

- Ừ. Vậy là ổn rồi.

- Tại sao cậu lại quyết định đi du học? – Tâm khe khẽ hỏi. Mặc dù cô không hy vọng rằng nhận được câu trả lời.

- Trước khi đi 2 tuần, mình đã từng chần chừ không biết có nên đi hay không. Mình cảm thấy có lỗi. Nhưng mình đã nhìn thấy một chuyện mà mình không nên nhìn thấy. Vậy là mình quyết định đi. – Nguyên kể đều đều.

- Chuyện gì?

- Nhật hẹn hò với cô người mẫu của Sky. Hai người đó nói chuyện rất vui vẻ. Còn mua trang sức các thứ nữa. Mình không thể được Nhật có thể đi như vậy. Cách đó chừng 30s, mình còn đang nghĩ lại xem có nên đi không nữa.

- Có thể đó chỉ là hiểu lầm thì sao? – Tâm chau mày. Không khí im lặng. Không ai nói câu nào nữa.

Cuộc điện thoại từ Anh của người bảo vệ bí mật nói với Nhật rằng Nguyên Anh đã đặt một vé máy bay về Việt Nam. Anh ngạc nhiên vì cô không thông báo trước sẽ trở về vào ngày hôm nay. Nếu tính từ khi máy bay cất cánh đến bây giờ thì máy bay đã hạ cánh được một giờ đồng hồ. Chẳng lẽ... Một suy nghĩ thoáng lướt qua nhưng đã bị anh gạt bỏ ngay tức khắc. Chắc chắn cô sẽ không làm như vậy với anh.

Tâm đã về. Nguyên không nấu cơm mà ăn tạm mì gói. Không phải vì cô ngại nấu nướng hay đi mua đồ vì Tâm đã mua các thứ nhét đầy tủ lạnh mà là cô không muốn ăn. Đầu óc cô đang nghĩ vẩn vơ đi đâu đó. Bây giờ cô cũng không có tâm trạng ăn uống gì. Tô mì nguội dần. Những lời nói của Tâm cứ vang lên trong đầu cô. Cần hy sinh. Cần tha thứ. Chỉ là hiểu lầm... Cô không biết làm sao cả.

Một luồng khí lạnh thổi vào qua cánh cửa sổ chưa khép hết. Nguyên vẫn chần trọc không thể ngủ được. Bây giờ mới 9h tối. Một phần vì cô chưa quen mùi giờ ở đây, một phần vì cô mất ngủ. Lại ngồi trước màn hình máy tính, xem lại mấy tấm ảnh của Nhật. Không biết từ bao giờ, cô đã để hình của anh làm hình nền máy tính. Mỗi khi mở ra, ảnh một chàng trai có mái tóc vàng đang ngồi trầm ngâm bên cửa sổ khiến cô yên tâm. Trong vô thức, cô cầm điện thoại, gọi vào một số mà đã 3 năm nay cô không dùng đến.

Nhật đang xem mấy bản dự kiến tài chính của công ty trong tháng tới thì tiếng điện thoại kéo anh ra khỏi đồng công việc đồ sộ. Một số điện thoại mà anh không hề quên trong suốt mấy năm qua. Nhiều lần anh muốn gọi vào số này nhưng không thể. Tự nhiên nó hiện lên, kéo anh từ tâm trạng bất ngờ, ngạc nhiên đến vui mừng, hạnh phúc.

- Alo?

- ... – Không có tiếng đáp lại.

- Nguyên Anh?

- Em về nước rồi. – Một giọng nữ cao từ đầu dây bên kia vang lên. – Em đang ở nhà chỗ ngoại ô. Anh đến được không?

- Nhà cũ của em hả? Được. – Anh gấp gáp trả lời.

- Em đợi. – Chỉ có thể thôi. Cuộc nói chuyện ngắn ngủi dăm ba câu khiến anh vui mừng. Anh vội vàng đến ngôi nhà ở ngoại ô. Nguyên Anh đang đợi anh ở đó.

Có tiếng xe ô tô dừng lại trước cổng. Nguyên ngập ngừng không biết nên ra hay không. Cô thấy lúng túng và lo sợ. Không biết khi gặp anh thì nói những gì nữa. Tiếng chuông cửa reo lên. Theo quán tính, cô chạy ra.

Chiếc xe ô to phi thẳng vào trong gara đã mở sẵn. Nhật bước xuống. Nguyên hơi sững người lại. Đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy khuôn mặt này, mái tóc này. Anh không thay đổi nhiều. Có chăng chỉ là anh đen hơi đôi chút mà thôi. Cầm lấy chiếc áo khoác cho anh, cô đi vào nhà trước.

- Em về bao giờ? – Uống ly rượu vang đỏ, anh hỏi.

- Cách đây khoảng 4 tiếng.

- Sao em không báo trước. Anh ra đón.

- Công ty dạo này nhiều việc. Em cũng muốn đi chơi vài nơi nữa rồi mới về nhà. Đợi em một chút, em lên lấy đồ rồi chúng ta đi.

- Ở đây cũng được. Bố mẹ sang Pháp thăm dì rồi. Có lẽ tuần sau mới về. Tối nay lạnh. Đi ngoài đường nhiều cũng nguy hiểm. Lắm sương mù.

- Anh ăn gì không?

- Mì đi. Anh chưa có gì vào bụng từ chiều.

Dĩ nhiên là cô đi nấu cho anh ăn. Đúng là từ chiều anh chưa ăn gì nhưng anh không thấy đói. Chẳng qua anh thèm ăn món do cô nấu mà thôi. 15 sau, món mì đen được bê ra. Anh ăn một cách ngon lành. Rồi đi tắm rửa, thay đồ.

Tối nay vẫn như tối 3 năm về trước. Anh lấy chăn đệm nằm dưới sàn gỗ lạnh. Nguyên không có ý kiến gì. Cô trải đệm giúp anh, lấy thêm gối và mở lò sưởi. Khi anh đưa tay định tắt đèn ngủ thì cô phản đối. Cô nói có ánh đèn cô sẽ dễ ngủ hơn. Anh chiều ý. Cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô rồi đi vòng về phía chỗ của mình.

Nhưng thật nhanh, Nguyên bật hẳn người dậy. Đưa hai cánh tay trần ôm chặt lấy bụng anh, thì thào một câu rất khẽ.

- Em nhớ anh rất nhiều.

Câu nói đó như một chất xúc tác đặc biệt. Nhật quay hẳn người lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của cô đang nhìn những biến đổi trên gương mặt anh. Từ từ cúi xuống. Môi anh chạm vào đôi môi bé nhỏ đang run rẩy như chờ đợi một điều gì đó.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 28

28. – Chương 28

Chương 28: Em họ.

Trời ngày càng trở lạnh. Từng đợt gió mùa rít qua khung cửa sổ. Nhật tỉnh giấc. Nguyên Anh đang ngủ. Cánh tay cô vòng qua tấm lưng trần, cọ cọ vào người anh như một con mèo nhỏ. Anh mỉm cười, đưa bàn tay vuốt mái tóc dài mềm cả co đang xoa trên bờ vai trắng. Lúc này là 5h sáng. Nếu là một ngày bình thường, giờ này đã là quá muộn. Nhưng hôm nay là một ngày không bình thường. 5h sáng còn quá sớm cho đôi vợ chồng trẻ.

Gần 9h sáng, Nguyên mới tỉnh giấc. Bây giờ, cô lại phải thích nghi với múi giờ ở Việt Nam. Mắt nhắm mắt mở, cô thò tay xuống dưới gối lấy điện thoại. Nhìn thấy giờ hiển thị trên màn hình, cô giật mình, bật dậy như lò xo. Nhìn xung quanh căn phòng, lúc này, bộ óc mới bắt đầu hoạt động bình thường trở lại. Mọi chuyện tối qua hôm qua hiện về.

Thỉnh giấc của Nguyên cực nhạy. Nghe thấy tiếng bước chân, cô vội vàng nằm xuống, mắt nhắm lại, đắp chăn trở lại như vẫn đang ngủ.

Nhật bước vào phòng. Anh treo chiếc áo khoác lên giá, đi đến cạnh giường.

- Nguyên Anh. Em dậy rồi đúng không?

Nguyên nằm lì. Cô thậm chí không dám thở mạnh, sợ anh nhận ra nhận ra cô đã thức. Nhật khẽ nhếch khóe môi tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên mặt:

- Bố mẹ về rồi. Em có định về nhà không?

Chỉ nghe đến đây, Nguyên bật dậy.

- Em tưởng sang tuần?

- Thì ra là đã dậy. – Nhật cười tủm. – Anh tưởng em nằm lì thêm chút nữa.

- Sao bố mẹ lại về? – Nguyên vẫn không nhận ra ẩn ý đằng sau nụ cười.

- Anh đùa thôi. Đó là cách tốt nhất để đưa em ra khỏi giường. Bây giờ thì dậy ăn sáng. Anh đã nói chưa nay chúng ta sẽ qua nhà em rồi. Nhanh lên.

- Anh... – Mặt cô đỏ lên như gấc. Rồi cô hét lên. – Ra ngoài cho em thay đồ.

Cánh cửa đóng lại nhẹ nhàng. Nguyên không biết mình nên khóc hay nên cười nữa. Tối qua... Thật là...

Rồi cô nghĩ đó là chuyện sẽ phải đến. Đẳng nào cũng vậy. Tạm coi nó là phương thức để vun đắp tình cảm vậy.

Chiếc áo khoác trắng dày kéo khóa tới tận cổ, đôi găng tay len màu xám tro khiến cô nhìn như một chú gấu bông mập mạp.

- Ăn đi. – Nhật để trước mặt cô tô mì nóng hổi.

- Em không ăn. – Cô từ chối. – Em không đói.

- Nhất định phải ăn. Đi có 3 năm mà nhìn người em sắp thành cây sậy rồi. Da dễ xanh xao, vàng vọt, người thì gầy đi. Chế độ dinh dưỡng rất cao. Sao em lại không tăng cân? Nhà bếp nấu không ngon hả?

- Không. Nhưng em không thích ăn mấy món châu Âu đó. Chán ngắt. Em hay bỏ bữa. Ăn Hamberger.

- Sao không kêu người nấu món Việt Nam?

- Anh mời toàn đầu bếp người Anh. Họ đâu có biết nấu món ăn Việt Nam. Lúc nào thèm thì em đi ăn ở khu nhà người Trung hay khu nhà người Việt.

- Ăn đi. Ăn hết chỗ này thì chúng ta đi. – Nhật nghiêm khắc, nói như ra lệnh.

Dĩ nhiên, Nguyên răm rắp nghe theo. Ăn hết sạch tô mì lớn. Hai người cùng đi. Chiếc xe màu bạc lao vút đi.

Nhật không đưa Nguyên tới Vũ gia ngay mà lượn vài vòng trên phố, đưa cô đi mua ít đồ. Chủ yếu là quần áo, mỹ phẩm.

- tại sao anh lại đưa em đi mua mấy thứ này vậy? – Cô nhăn mặt, tỏ vẻ không hài lòng.

- Tối nay có tiệc. Anh muốn em đi cùng. Và dĩ nhiên, em phải đẹp hơn người khác. – Nhật im lặng một chút rồi nói tiếp. – Thật ra thì...

Anh chưa nói hết câu thì có chuông điện thoại. Của bố mẹ. Hai người thông báo nhận được tin Nguyên Anh đã về nước và bây giờ đang ở trên máy bay. Khoảng 8 tiếng nữa sẽ về tới nơi. Để nhanh chóng, hai người sẽ không đi máy bay thương mại mà dùng chuyên cơ riêng.

- Sao bố mẹ biết em về? – Nguyên thắc mắc.

- Họ luôn cho người bảo vệ em. Em tưởng rằng em có thể sống yên ổn ở bên đó nếu không có người bí mật bảo vệ ư? Nếu không có người bảo vệ thì có lẽ bây giờ em đang chờ xếp hàng đầu thai dưới diêm phủ rồi.

- Kinh quá. – Nguyên nhăn mặt. – Anh không có cách ví von nào hay hơn à?

- Được rồi. Mẹ nói em sẽ gặp mẹ tối nay ở nhà hàng.
- Làm chi vậy? Sao không về nhà cho tiện?
- Nghe nói là hai người về cùng cô em họ của anh nữa.
- Em họ?

- Con bé người Hoa. Tên Thẩm Hiên Trần Cũng không có quan hệ huyết thống. Nó là con gái cưng của của một bố già người Hoa. Bây giờ chắc cũng tầm ngoài 20 rồi. Xinh đẹp, trẻ trung, năng động. Chắc là đợt vừa rồi đi chơi ở Pháp. Bây giờ về cùng bố mẹ.

Nguyên không nói gì. Chỉ mỉm cười. Cô ngồi im nhìn ra cửa sổ. Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác không lành.

Bà Doãn có vẻ yếu hơn trước. Tuy nhiên, bà vẫn giữ vững phong độ của một người quản lý giỏi. Cho tới tận bây giờ, chưa một ai dám cãi lại bà. Lúc Nguyên đến, bà đang ngồi đọc báo. Đôi mắt đã mờ đi nhưng vẫn tinh nhanh, nhìn ra phía cửa rồi bà lại thu ánh mắt về.

- Bà. – Nguyên và Nhật cùng chào.
 - Về bao giờ? – Bà Doãn đưa ánh mắt rời khỏi quyển báo, hỏi.
 - Tối hôm qua ạ. Bà khỏe không?
 - Khỏe. – Những câu trả lời ngắn gọn, rành mạch và khô khan khiến Nguyên cảm thấy hơi ngại. Vừa lúc đó, Minh và Tâm về.
 - Em về bao giờ vậy? – Minh trở mắt ra nhìn như không tin Nguyên Anh lại trở về.
 - Tối hôm qua. Tâm không nói với anh hả? – Nguyên nháy mắt nhìn sang cô bạn cũng đang ngạc nhiên không kém.
 - Tâm. Sao em dám giấu anh?
 - Tại Nguyên kêu không nói. Cô ấy muốn ọi người sự bất ngờ mà. – Cô bạn cố gắng biện hộ.
 - Đùa thôi. Tại em muốn đi chơi chút ít. Nhưng bây giờ em đổi ý. Em có quà ọi người. – Nguyên nhanh chóng đổi chủ đề.
- Cô mua cho bà Doãn một chiếc khăn choàng bằng tơ tằm. Tâm và Linh mỗi người một bộ đồ dạ hội cho chính tay cô tự làm. Kiên, Minh và Tú mỗi người một bộ vest. Đều do cô tự làm. Nhờ Tâm lấy số đo hộ.
- Em lên phòng một chút. – Cô nói rồi đi lên phòng cũ của mình. Nó vẫn sạch sẽ. Đồ đạc sắp xếp như ngày trước. Không một thứ gì bị xê dịch. Tự nhiên cô cảm thấy vui vì vẫn có người nhớ đến mình.
 - Em có quà cho tất cả mọi người. Còn anh thì không. – Nhật từ đâu bước vào. Anh thì thâm rất khê bên tai cô.
 - Ai bảo không? – Cô thoáng giật mình rồi đáp lại.
 - Đúng rồi. Em đâu có quà cho anh.
 - Tối qua là cái gì? – Cô nhăn mặt.
 - Đấy cũng được coi là quà hả?
 - Đúng rồi. – Cô ướm bướng đáp lại. Anh búng nhẹ lên chóp mũi cô.
 - Em thật không biết điều.

Nhật đưa Nguyên tới nhà hàng Trung Hoa, nơi bà Mary và ông Minh đã hẹn. Như báo trước, một cô gái đi cùng hai người. Cô ta xinh đẹp, trẻ trung, năng động, mái tóc cắt ngắn hợp với đôi mắt to màu đen. Dáng

người chuẩn, sành điệu. 22 tuổi. Đã tốt nghiệp đại học Havard với tấm bằng loại ưu và chỉ học trong vòng 4 năm. Tóm lại, theo những gì Nguyên nhìn thấy ở bên ngoài thì đó là một cô gái toàn diện. Cô ta cười nhếch mép, nhìn Nguyên với ánh mắt khinh khỉnh.

- Bố. Mẹ. – Nguyên mỉm cười, chào bố mẹ chồng.
- Con về sao không nói với ai? – Ông Minh hỏi cô.
- Con định đi chơi mấy ngày nên không báo trước. Nhưng giữa chừng đổi ý. Tối qua con về ngay.
- Được rồi. Chúng ta vào thôi. – Ông Minh nói rồi đi thẳng vào phía trong.

Chủ yếu là các món ăn cay, đặc trưng của người Tứ Xuyên, Trung Quốc. Suốt cả bữa ăn, cô chỉ gấp một ít rau luộc và ăn chiếc bánh bao. Lấy cớ đi vệ sinh, cô xin phép ra ngoài. Uống vội vàng cốc nước lọc lớn, Nguyên thở dốc. Cô không ăn được cay dù chỉ là một chút. Thật may là chứng dị ứng với đồ cay của cô đã khỏi. Khi Hiền Trần gấp cho cô một miếng thịt nướng ớt, cô đã suýt ngất vì nhìn thấy nguyên một quả ớt chín đỏ bên trong. Không muốn bị nói là mình khinh thường bố mẹ chồng và chồng, cô nhắm mắt nuốt trốt miếng thịt đó. Cảm giác cay xé họng vẫn còn Nguyên.

- Chị sao vậy? – Hiền Trần từ đâu xuất hiện, hỏi bằng tiếng Anh.
- Không sao. Chỉ hơi mệt một chút thôi. – Cô lấy dáng vẻ bình tĩnh đáp lại.
- Có cần tôi gọi bác sĩ không?
- Không. Hiền Trần vào trước đi. Tôi vào bây giờ. – Nguyên nói, đặt cốc nước xuống bàn và đi vào cùng cô gái.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 29

29. – Chương 29

Chương 29: Lễ cưới.

Hôm nay là ngày Tâm, Minh, Kiên, Linh tổ chức lễ cưới. Bà Doãn muốn bọn họ cùng làm. Như vậy sẽ vui hơn.

Về nước được gần một tháng, Nguyên vẫn chưa muốn tiếp quản công ty dù Minh đã giục nhiều lần.

- Em phải đến công ty để làm quen công việc đi. Cuối tháng sau anh sẽ trả lại Sky cho em đó. – Minh dọa.
- Anh Minh. Nốt năm nay thôi. Em chỉ muốn chơi thêm chút nữa thôi mà. – Nguyên cố gắng nài nỉ.
- Tâm có em bé rồi. Khi nào chị dâu em sinh là anh mặc kệ. Em muốn làm sao thì làm.
- Em sẽ nói với Tâm bắt anh giúp em. nếu không cô ấy giận anh luôn. Lúc đó thì... – Cô chớp chớp đôi mắt.
- Yên tâm đi Nguyên Anh. Chị dâu em công tư phân minh. Sẽ không có chuyện đó đâu.

Những cuộc nói chuyện như vậy diễn ra khá nhiều lần. Hôm nay cũng vậy. Tuy chú rể bận rộn là thế nhưng hôm nào cũng nhắc nhở của Nguyên chuyện này. Cô cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện. Cô biết Minh sẽ không bỏ mặc cô. Nếu cô chịu khó năn nỉ dài hơi, chắc chắn, anh sẽ giúp cô hết năm nay.

Bữa tiệc này Hiền Trần cũng được mời. Cô ta xuất hiện với một người đàn ông đã qua 50. Dáng diện bề vệ. Ông ta trịnh trọng bước vào. Phía sau còn có rất nhiều người. Mặt Linh trong phút chốc trở nên hơi nhột nhạt. Ra thế chủ nhà, bà Doãn chống gậy bước lên trước, đưa một bàn tay không chống gậy ra bắt tay người đàn ông này.

- Chủ tịch Doãn. – Ông ta nhếch mép nói, đưa tay bắt lấy tay bà Doãn, nói với một giọng Việt Nam lơ lớ.
- Đạo này chủ tịch cũng yếu quá nhỉ.

- Ông chủ Thẩm, ông nhìn cũng có vẻ sút đi. – Bà Doãn đáp lại không kém, ánh mắt gườm gườm cảnh giác.

- Không biết bữa tiệc này có hoan nghênh tôi không? – Thấy ánh mắt sắc lạnh của bà cụ già phía đối diện, ông ta vội đổi chủ đề.

- Chỉ cần có thiện ý thì bất cứ ai Tam Anh chúng tôi đều hoan nghênh.

- Nếu chúng tôi không có thiện ý? – Ông ta hỏi lại.

- Chuẩn bị. – Bà Doãn quay người lại, nói to. Tất cả anh em trong hội đều đưa tay ra phía sau. Khe khe đầu đó có một vài tiếng lên đạn của khẩu K54.

- Tôi chỉ nói đùa vậy thôi. Chúng tôi có thiện ý. Chỉ muốn dự lễ cưới của người thừa kế Tam Anh hội lòng lấy trong tương lai mà thôi. – Ông ta nói nhẹ nhàng như muốn làm dịu không khí căng thẳng trong căn phòng rộng lớn này xuống. Nhưng thực ra, nếu ai tính ý thì sẽ biết ông ta đang muốn là không khí căng thẳng hơn mà thôi.

Mọi người bắt đầu nhảy. Khi Nhật đang định mời Nguyên ra nhảy một bản thì Hiên Trần đã xen vào:

- Dany, chúng ta cùng nhảy đi.

Nguyên mỉm cười, quay về phía Tâm và Minh đang tiếp khách cách đó không xa. Nhật gật đầu. Hiên Trần giữ chọn Nhật từ đầu đến cuối buổi tiệc. Dù anh muốn thoát ra nhưng vì phép lịch sự tối thiểu, anh đành phải ngồi cạnh cô gái đó.

Nguyên ngồi một mình, nhấp miệng bằng một chút bánh ngọt.

- Sao vậy con gái? – Bà Lam từ đâu xuất hiện.

- Mẹ. Mấy giờ rồi ạ?

- 4h chiều. Con mệt hả?

- Hơi mệt. Đạo này con không ăn được nhiều. – Nguyên mỉm cười nhợt nhạt, khẽ nói.

- Sang phòng bên nghỉ đi. Chú Chính và cô y tá đang ở đó khám sức khỏe cho bà nội. Con xem bệnh luôn.

- Bà bị sao ạ?

- Bệnh tuổi già. Cũng vì vui quá nên hơi mệt thôi.

- Con đi nghỉ một chút. – Nguyên đứng lên.

- Ừ.

Lúc Nguyên vào phòng thì chú Chính vừa khám xong cho bà Doãn. Quan sát Nguyên một lúc, chú nói:

- Nguyên Anh? Cháu không khỏe hả?

- Chú xem hộ cháu xem. Đạo này cháu thấy mệt kinh khủng. Hay ngủ nữa.

Chú Chính bắt mạch, đôi mày khẽ nhíu lại thành một đường thẳng. Một chút, chú nói:

- Đi theo ta.

Chiếc máy siêu âm dò đi dò lại. Một tờ giấy màu được in ra. Chú Chính đưa cho Nguyên, đôi môi cong lên thành một nụ cười. Cô cầm lấy, xem xét.

- Cháu có thai. Khoảng gần 3 tuần.

Đôi mắt màu nâu nhìn chằm chằm vào tờ giấy màu. Một thoáng ngỡ ngàng. Một thoáng ngạc nhiên. Hạnh phúc. Từ sâu trong lòng cô dâng lên một cảm giác hạnh phúc.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 30

30. – Chương 30

Chương 30: Tai nạn?

Nhật bước vào phòng, nói với Nguyên rằng phải đưa Hiên Trần về trước. Lát nữa anh sẽ nhờ bà Lam cho người đưa cô về. Hơi thất vọng nhưng cô cũng đồng ý. Dặn anh cẩn thận.

Trời đã gần tối. bữa tiệc cưới kết thúc. Linh và Kiên đã lên máy bay hưởng tuần trăng mật. Tâm và Minh do có chút việc bận, nên ngày mai mới đi được. Bà Lam muốn cho người đưa cô về nhưng cô từ chối. Cô muốn đi một mình. Cô muốn tận hưởng niềm hạnh phúc này lâu lâu một chút.

Nhật về rồi sao? Cô tự hỏi khi thấy trong nhà có ánh đèn. Hai người vẫn ở nhà cô, chưa mang đồ về bên kia. Vừa tháo dây để đi vào thì cô thấy một đôi boots cao cổ để bên ngoài. Nhà có khách? Đẩy cửa bước vào. Một cảnh tượng khiến cô bàng hoàng. Một đôi trai gái đang ở phòng khách. Họ đang ôm hôn thắm thiết. Người đàn ông lại là chồng của cô. Đôi mắt mở to. Thoáng qua là ngạc nhiên, nghi ngờ. Cuối cùng, sâu trong đáy mắt là sự hoảng sợ và tức giận. Chiếc túi xách to màu olive rơi xuống đất thành tiếng. Hiên Trần và Nhật cùng quay mặt ra. Khóe môi của Hiên Trần khẽ nhếch lên thành một nụ cười nhẹ đến nỗi tưởng chừng như không. Chạy nhanh ra cửa, nước mắt của Nguyên giàn giụa trên khuôn mặt bé nhỏ. Có tiếng bước chân chạy theo phía sau. Cô chạy hết sức mình ra tới tận con đường lớn. Chiếc ô tô phóng vụt qua. Cô chỉ còn nhìn thấy ánh đèn pha sáng chói mắt.

Nhật không kịp làm gì. Trước mặt anh chỉ là một màu đen. Một tiếng thét của Nguyên Anh vang lên. Rồi cả thân hình bé nhỏ của cô tung lên khoảng không trung. Rơi xuống nắp capo xe và lăn xuống đường. Đường như tất cả mọi thứ đều sụp đổ.

Ngồi chờ ngoài phòng cấp cứu, lòng Nhật như có lửa đốt. Anh hồi hận. Nếu như anh không đồng ý để Hiên Trần về nhà chơi thì sẽ không có chuyện gì to tát xảy ra. Nếu như lúc chiều anh không uống quá nhiều thì cũng sẽ không xảy ra tai nạn. Nếu như anh tự chủ hơn một chút, chỉ một chút thôi. Mọi chuyện sẽ êm đẹp. Tất cả là lỗi tại anh. Mái tóc vàng rủ trên vầng trán cao ngạo. Đôi mắt màu đen cụp xuống đầy tội lỗi. Đối với anh, Nguyên Anh là người quan trọng nhất. Nếu cô có chuyện gì thì anh sẽ không thể chịu được. Lương tâm của anh đầy cắn rứt. Anh cũng biết, Nguyên Anh gặp chuyện thì bà Doãn chắc chắn không tha cho Bạch Nguyệt. Tuy đôi lần Tam Anh hội cần sự trợ giúp của Bạch Nguyệt nhưng nếu muốn, hợp lực các tổ chức bang hội anh em có quan hệ thân thiết khác lại thì quả thực, Bạch Nguyệt sẽ như cá dưới chân Tam Anh hội lấy lừng mà thôi.

- Nhật. Cậu nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra. Nhanh lên. – Ông Tùng xồng xộc lao vào. Giọng nói của ông vang khắp cả dãy hành lang dài.

- Bố. – Anh vội vàng đứng lên, nhìn theo hướng phát ra tiếng nói. Ông Tùng tóm lấy cổ áo anh một cách giận dữ. Con bé đang có thai. Nếu nó và cháu tôi xảy ra chuyện gì thì anh hãy cẩn thận.

Anh trợn mắt lên nhìn ông Tùng và những lời ông vừa nói. Có thai? Anh có nghe nhầm không?

- 3 tuần. Chiều nay tôi vừa khám cho cô chủ. – Chú Chính thay bộ đồ màu xanh của bác sĩ, nói và vội vã đi vào phòng cấp cứu.

Cả người Nhật như nhũn xuống. Nếu không nhờ lực mà ông Tùng đang túm lấy cổ áo anh thì có lẽ anh đã khụy xuống đất rồi.

Bà Mary vừa đến. Mái tóc được uốn cầu kỳ đã rối tung lên. Bà có nghe nhầm chẳng. Có thai? Bà đã làm cái gì thế này? Ngồi phịch xuống chiếc ghế màu xanh, đôi tay bà run lên, ánh mắt hoảng hốt, sợ hãi và hối hận. Tất cả là do bà. Bà sợ rằng Nguyên Anh và Nhật không thể có kết quả nên đã mời Hiên Trần về Việt Nam. Thảm Hiên Trần thích Nhật. Việc Nhật kết hôn khiến con bé sock. Bây giờ, Nguyên Anh và Nhật đang có vấn đề nên bà đã lợi dụng thời cơ đó để ghép Nhật và Hiên Trần thành một đôi. Khi Nhật uống

rượu, bà đã cho người bỏ một ít loại thuốc khiến tâm trí người ta rối loạn vào ly rượu của con. Theo kế, hoạch, Hiền Trần đòi về. Sau đó, bà lấy cớ, nói với bà lam rằng Nguyên Anh có vẻ mệt, nên về nhà nghỉ ngơi sẽ tốt hơn. Thời gian đều khớp. Mọi chuyện đều hợp rơ với nhau. Nhưng có hai chi tiết bà đã không ngờ tới. Chiếc xe ô tô tình cờ đi qua và Nguyên Anh có thai. Mới đầu bà chỉ muốn Nguyên Anh đẻ đơn ly hôn mà thôi. Không ai có thể ngờ được mọi sự lại tới mức này. Nếu Nguyên Anh và cháu bà có mệnh hệ gì thì cả đời này, lương tâm của bà sẽ không bao giờ được yên ổn. Nước mắt của người phụ nữ cứng rắn này trào ra. Bà hối hận. Nhưng tất cả đã muộn.

Gần một tiếng sau, đèn phòng cấp cứu tắt. Các vị bác sĩ lần lượt bước ra. Ông Bắc là người mổ chính.

- Viện trưởng, con gái tôi sao rồi? – Ông Tùng chạy đến đầu tiên.

- Về cơ bản thì không sao. – Ông Bắc chậm rãi trả lời, giọng chùng xuống – Chủ yếu là vết thương ngoài da. Bị tai nạn như vậy mà không gãy xương hay chấn thương phần nào đó là rất may mắn rồi. Tuy nhiên, thai nhi còn non quá, không thể giữ được. Ngày mai chủ tịch có thể đưa con bé ra viện.

- Còn có thể có thai được không? – Bà Mary vội vàng hỏi trước khi ông Bắc đi mất.

- Có thể. Xảy thai không phải là lớn lắm. Hơn nữa, mới mang thai lần đầu nên mọi người đừng lo lắng quá. Còn nhiều cơ hội mà. – Ông Bắc chào rồi đi về phía cầu thang.

Nguyên được đưa từ trong phòng cấp cứu ra. Vẫn còn hôn mê. Khuôn mặt của cô tái nhợt. Cả cánh tay trái cuốn băng trắng toát. Chiếc băng ca đưa cô ra ngoài. Nhật nhìn theo. Anh khóc.

Giấc mơ kinh khủng đó lại đến. Gần một tuần nay, đêm nào nó cũng cũng tái diễn. Thằng bé còn đỏ hồng nằm trong nôi bị một lão già có hàng râu quai nón trùm khắp mặt giết chết. Khi khẩu súng đưa ra, dí sát vào thằng bé, nó khóc thét lên. Giọng vang khắp cả một vùng rộng lớn. Rồi một dòng sông máu màu đỏ. Nguyên hét lên kinh sợ. Giật mình chồm dậy, cô thấy cả người đau nhức. Căn phòng vẫn sáng đèn. Một con người ngồi ở chiếc ghế cuối giường, hai tay khoanh trước ngực. Mái tóc màu vàng rủ trước trán che đi đôi mắt đang nhắm nghiền đầy lo âu. Một thoáng các hình ảnh lướt qua. Nhanh chóng. Rồi một cảm giác đau nhói ở bụng dưới. Nguyên nhớ ra tất cả. Hai hàng nước mắt lăn xuống gò má tái nhợt. Nhật khẽ cựa quậy, đôi mắt anh mở ra. Nhìn thấy Nguyên Anh đã tỉnh lại, anh vội vàng đi tới, đỡ cô nằm xuống:

- Em tỉnh rồi hả?

- Buông em ra. – Cô hất tay anh ra khỏi người mình. – Nói cho em biết, con em... – Giọng cô run run.

- Nguyên Anh. – Nhật giữ chặt lấy hai vai cô, tránh cho cô cử động mạnh.

- Không còn đúng không?

- Nguyên Anh, chúng ta còn có thể có những đứa con khác mà. Bình tĩnh đi. – Anh cố gắng trấn tĩnh cô.

- Không còn đúng không? – Cô bình thần nhắc lại rồi hét lớn, hai dòng nước mắt cứ chảy ra – Trả lại cho em. Anh không yêu em thì hãy nói một câu. Chúng ta ly hôn. Đâu cần phải làm như vậy? Trả con cho em.

- Xin lỗi. – Anh ôm chặt cô vào lòng, ghì chặt đôi vai bé nhỏ đang run lên vì sợ hãi và tuyệt vọng.

- Tại sao anh nỡ làm vậy. Đó cũng là con của anh cơ mà. Tại sao anh có thể đối xử tàn nhẫn với em như thế. tại sao? – Giọng nói yếu ớt vang lên bên tai anh. Đôi bàn tay bé nhỏ đập đập vào lưng anh như trách móc. Tất cả cũng là lỗi tại anh. Anh biết. Rồi đột ngột, cô đẩy anh ra – Hãy tới chỗ Hiền Trần đi. Cô ta mới là người anh yêu đúng không? hãy đến chỗ cô ta đi. Em không cần. Không cần gì cả. Anh hiểu không?

- Nguyên Anh. Bình tĩnh nào. – Đôi tay của Nhật như hai gọng kìm giữ chặt tay cô. – Anh biết anh sai. Anh có lỗi. Nhưng em đừng thế này được không? Em nghĩ rằng em sẩy thai mà anh không đau sao? Em gặp tai nạn mà anh không buồn sao? Em là vợ của anh và em có con với anh.

- Vậy tại sao anh còn làm cái trò đó. – Mặt của Nguyên đanh lại. Đôi mắt sắc lạnh chiếu thẳng về phía Nhật. – Anh hãy về với cô ta. Cô ta cũng yêu anh. Em biết chứ. Nếu anh muốn ở bên cô ta thì chỉ cần nói một câu. Em sẽ ly hôn.

- Em là vợ của anh. Anh phải cô trách nhiệm với em. – Nhật gần từng tiếng.

- Nếu là thứ trách nhiệm đó thì em không cần. Em cần một người chồng biết yêu thương, quan tâm, chăm sóc cho em chứ không phải một người sống cùng vợ nhưng luôn nghĩ về người khác. Ngày mai, em sẽ gọi luật sư. Em sẽ làm theo ý anh. Được chưa? – Cô nói một tràng dài. Từng lời nói cương quyết. Nhưng ai biết được rằng, phía dưới lớp chần, đôi tay cô đang run lên đầy sợ hãi.

- Anh phải làm sao để em tin? – Nhật giữ chặt gương mặt bé nhỏ của cô đang cố gắng quay đi.

- Làm sao để tin ư? Đâu có sự thật để mà tin. Trong cuộc hôn nhân này, không có gì là thật hết.

- Em nhầm. – Đột nhiên, ánh mắt anh tràn đầy dịu dàng. – Anh yêu em. Đó là sự thật.

một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên đôi môi bé nhỏ, xám ngoét đang run rẩy. Mắt Nguyên mở to. Cô có nghe lầm chăng?

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 31

31. – Chương 31

Chương 31: Khủng hoảng.

Gần sáng, Nguyên tỉnh dậy. Mùi cháo thơm phức xộc vào mũi. Cô không thích ăn cháo. Nhưng cô lại thích mùi thơm của cháo. Đặc biệt món cháo hành. Cái mùi thơm hăng hắc nhưng lại ngọt ngào khiến cô cảm thấy dễ chịu.

- Tỉnh rồi hả? – Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Chị vào lúc nào vậy? – Nguyên nhắm mắt, nhìn sang đằng người đứng bên cạnh.

- Khoảng 15 thôi. – Tâm xem đồng hồ rồi nói.

- Máy giờ rồi? Em ngủ hơi nhiều.

- 5h giờ. Nhật nói nửa em qua cậu tỉnh, mãi gần 3h sáng mới ngủ lại được. Cậu nên ngủ thêm lúc nữa.

- Anh ấy đâu?

- Về nhà thay đồ. Lát nữa sẽ qua. – Tâm đổ cháo ra bát. – Đợi mình chút.

Nói rồi, cô nhanh chóng lấy khăn, lau mặt giúp Nguyên.

- Súc miệng đi. Không nên cử động nhiều. Không tốt cho sức khỏe.

- Còn gì đâu mà giữ. Mất hết rồi. – Hai hàng nước mắt tự nhiên rơi xuống.

- Nguyên, diên vừa thôi. Cậu còn trẻ, còn nhiều cơ hội khác. Đâu chỉ mỗi lần này. – Tâm cố gắng an ủi.

- Chị biết tối qua em nhìn thấy gì không? Nhìn thấy cái cảnh mà cả đời em không nên thấy và có lẽ cả đời em cũng không quên được. Chị không tưởng tượng được đâu. Vì chị đến với anh Minh bằng tình yêu. Đứa bé của chị còn chưa ra đời đã được bố chăm sóc từng chút một. Còn con em? Thậm chí, em còn mới biết nó có mặt trên đời này chưa đầy 4h đồng hồ thì đã phải chia tay. Chị nghĩ sao? – Nguyên nói một hơi dài rồi thở hổn hển. Tâm đưa tay ôm lấy cô em chồng và cũng là bạn thân của mình. Chơi với nhau đã lâu, cô biết Nguyên là một người mạnh mẽ nhưng lại rất giàu tình cảm. Với một người đi đường nghèo khổ Nguyên cũng cảm thấy thương xót. Huống hồ đây lại là con của mình. Niềm vui chưa được lâu thì phải dừng lại.

Cô không biết sự việc ra sao nhưng cô biết, Nguyên tức giận như vậy thì chắc chắn phần sai thuộc về Nhật nhiều hơn nếu không muốn nói là toàn bộ.

- Được rồi. Nguyên. Ăn chút cháo nhé. Sẽ thấy khá hơn. – Tâm vỗ về. – Nhật nấu nhờ ở nhà ăn của bệnh viện. Cậu ăn đi.

- Không. – Nguyên kiên quyết. – Em không thích ăn cháo. Mà chị cũng nên đổi cách xưng hô đi. Cách đây nhiều tiếng đồng hồ, chị đã là chị dâu của em rồi.

- Được rồi. Ăn cháo tốt hơn, dễ tiêu hóa nữa.

- Em không thích. Lấy cho em ít cơm. – Nguyên vẫn nhất định không nghe.

Thấy bộ mặt của Nguyên, Tâm đành chịu. Cô biết, khi Nguyên đã sử dụng đến bộ mặt đó thì có trời sập cũng không thể thay đổi. Để bát cháo còn đang bốc hơi trên tay xuống bàn, Tâm đi ra khỏi phòng. Mới đi được một chút thì Nhật xuất hiện. Nhìn thấy cháo vẫn còn thì anh còn vẻ không hài lòng, khề nhằn mặt.

- Em chưa ăn hả? Để nguội mất chứ. Chị Tâm đâu?

Nguyên không đáp lại, mắt chăm chú nhìn tờ báo để trên tay.

- Nguyên Anh.

- Đi lấy cơm.

- Sao em không ăn cháo?

- Không thích.

- Ăn cơm sẽ không tốt. Em nên ăn cháo thì hơn. – Nhật vẫn nhẹ giọng.

- Đi mà nói câu đó với Hiên Trần. Em không phải một con lừa ngu ngốc dễ bị vào tròng vì mấy lời nói như vậy. – Nguyên vẫn đứng đưng nhưng trong giọng nói có chút tức giận và những hình ảnh hôm qua lại lướt qua trong đầu.

- Nguyên Anh, em đã đi hơi quá rồi đấy. – Anh vẫn giữ tông giọng nhẹ nhàng, nhắc nhở cô.

- Không hề. Em nói sự thật.

- Những lời anh nói tối hôm qua em không nghe thấy hả? – Không giữ được tính kiên nhẫn như thường ngày nữa, Nhật bắt đầu cáu.

- Ai biết được đâu là thật, đâu là giả. – Nguyên càng già hống. Cô cố gắng nói to để giảm bớt bức bối trong lòng và át bỏ những hình ảnh đang xuất hiện trong đầu. – Em nói cho anh hay, anh và Hiên Trần có quan hệ gì, em không cần biết. Nhưng làm ơn hai người đừng có làm chuyện bẩn thỉu đó ở nhà của em. Em không muốn bố mẹ em nhìn thấy những cảnh đó.

- Nguyên Anh. – Giọng Nhật gần như gào lên. – Anh phải nói bao nhiêu lần nữa thì em mới hiểu. Anh không nghĩ rằng em lại là một con người như vậy. Sự ích kỷ đã làm em mờ mắt rồi.

- Giữ chồng mình cùng là một sự ích kỷ sao? Vậy có lẽ em phía chia sẻ chồng mình cho người khác đấy mới được gọi là không ích kỷ? – Nguyên mỉa mai, dứt bỏ tất cả các ống truyền nước trên người mình. – Có lẽ, phải vài lần sẩy thai nữa thì em mới không ích kỷ? Quả là một ý kiến tuyệt vời. Nếu em chết đi, chia chồng mình cho người khác thì có lẽ em sẽ được coi là người hào phóng đấy nhỉ.

- Anh không có ý đó. – Nhật biết mình đã hơi quá nên anh dừng lại, giọng dịu bớt. – Anh không có ý đó. Anh chỉ muốn tốt cho em mà thôi. Nằm nghỉ đi và ăn hết chỗ cháo này thì mới nhanh lành bệnh.

- Anh không có ý đó? – Đôi mày của cô gái chau lại tỏ vẻ khó hiểu. – Vậy ý anh là gì? Anh hối hận vì đã đưa em đi cấp cứu hả?

- Không. Nguyên Anh. Nghe anh nói này. Em là một người quan trọng đối với anh. Hiểu không? Hãy bình tĩnh đã. Anh biết anh đã sai khi làm như vậy. Nhưng quả thực anh cũng không biết vì sao lúc đó mình lại làm như thế. Anh không tự chủ được. Anh rất xin lỗi. Em hãy tha thứ cho anh một lần được không? Chỉ

một lần này thôi. – Giọng anh đầy van nài. Ngồi bên rìa giường, đôi tay nắm chặt lấy tay của Nguyên. Mắt của cô nhìn anh một hồi lâu rồi nói:

- Anh không tự chủ được? Trước khi đi du học, em đã hứa em sẽ trở về và anh đã hứa sẽ đợi em. Anh đã đợi em 3 năm. Em cũng đã thực hiện lời hứa của mình. Tại sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao anh nói yêu em để em hy vọng. Tại sao anh lại làm cái trò đó vào đúng ngày em hạnh phúc nhất. Nếu không có anh thì bây giờ em đã tận hưởng sự hạnh phúc đó rất vui vẻ rồi. Em không cần gì cả. Anh cũng không cần phải đối tốt với em làm gì. Em... – Nguyên bỏ lửng câu nói. Cô cảm thấy khó thở. Và dần dần lịm đi.

- Không có vấn đề gì. Xúc động mạnh cộng thêm sức khỏe còn yếu nên mới ngất. Chịu khó bồi bổ thì sẽ nhanh chóng hồi phục. Tuy nhiên... – Vị bác sĩ ngập ngừng rồi nói tiếp. – Về tinh thần cũng cần được bồi đắp. Bây giờ tinh thần cô chủ rất hỗn loạn. Không được để cô ấy xúc động mạnh. Phải ở bên cô ấy nhiều, trò chuyện nhiều nếu không sau này dễ dẫn đến hội chứng trầm cảm. Phải để cô ấy có tâm lý thật thoải mái. Giảm các street trong người, thậm chí nhiều lúc cô ấy sẽ quát mắng hay nổi giận vô cớ. Những lúc như vậy tốt nhất nên kìm *** các hành động lại. Xử lý bằng lời nhẹ nhàng. Còn lại thì không có vấn đề gì đâu. Cậu yên tâm.

- Cảm ơn. – Nhật mỉm cười đáp lại. Nhìn vào trong phòng, Nguyên vẫn đang ngủ. Anh biết, mới về nước đã gặp phải chuyện như vậy thì quả là một cú sock lớn. Anh cần nhiều thời gian bên cô, chăm sóc cô. Chỉ cần có người chăm sóc, chắc chắn cô sẽ trở lại như xưa. Anh biết giữa hai người còn nhiều cơ hội.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 32

32. – Chương 32

Chương 32: Sự thật.

Sáng nay, Nguyên muốn ra viện nhưng Nhật không đồng ý. Anh bắt buộc cô phải ở lại. Điều kiện chăm sóc ở nhà có thể tốt hơn nhưng anh không muốn có người đến làm phiền cô.

- Cuối tuần thì xuất viện. Em hãy ở yên trong này, đừng có chạy lung tung.

- Em muốn về. Em không muốn ở bệnh viện.

- Không là không. – Nhật cương quyết.

- Anh muốn em ở trong này làm gì? Để hai người đi chơi với nhau dễ dàng hả? – Nguyên hét lên. – Vậy thì cứ đi đi. Em không có cần đâu.

- Nguyên Anh. Anh ra ngoài một chút. Sẽ quay lại ngay. – Nhật dịu giọng. – Ở yên nghe chưa? Anh sẽ gọi chị Tâm vào.

- Đi đi. – Nguyên nói ngắn gọn.

Nhật yên tâm đi khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhật vừa đi khỏi thì một bóng người xuất hiện ở gần cánh cửa. Mái tóc cắt ngắn ôm lấy khuôn mặt tròn. Cô ta nhìn theo cái bóng của anh khuất xa phía hành lang thì mới mở cửa phòng bệnh bước vào.

Nguyên đang nằm quay lưng ra phía cửa đọc sách. Thấy có tiếng lạch cạch, cô đoán thăm Tâm đến.

- Chị Tâm hả? – Cô lên tiếng, và quay mặt lại. Nhưng người xuất hiện ở đây khiến cô bất ngờ.

- Chị khá hơn chưa? – Giọng nói ngọt ngào của Hiên Trần vang lên.

- Cô... – Nguyên cứng họng trước bộ mặt ngây thơ của cô ta. Rồi nhanh chóng, cô nói. – Ngày mai sẽ ra viện.

- Nhanh vậy sao? Tôi nghĩ chị phải ở thêm chừng vài tuần nữa chứ nhỉ. – Hiền Trần tỏ vẻ ngạc nhiên đầy giả tạo rồi nói tiếp – Hôm đó... Quả thực xin lỗi chị. Chúng tôi cũng không có cố ý để chị nhìn thấy. Nhưng vì chị lỡ nhìn rồi thì tôi cũng xin nói thẳng.

- Hiền Trần cứ nói. – Cô gái nhỏ vẫn giữ được tông giọng bình thường. Nhưng ai biết được rằng cốc nước cô cầm trên tay đang rung lên. Những hạt nước chỉ trực bắn ra ngoài.

- Tôi với Dany biết nhau từ hồi còn nhỏ xíu. Bố mẹ anh ấy cũng rất quý tôi. Và tôi yêu anh ấy. – Hiền Trần ngập ngừng rồi nói tiếp. – Chị chỉ là người đến sau. Dany không có tình cảm với chị. Chị cũng nên biết, hai người kết hôn không có tình yêu. Và nếu biết điều thì chị nên ly hôn.

- Kết hôn không có tình yêu? – Nguyên nhắc lại.

- Đúng vậy.

- Công nhận khi cưới, chúng tôi không có tình yêu. Nhưng bây giờ thì ai mà biết được. Hiền Trần nói bố mẹ chồng tôi rất yêu quý Hiền Trần vậy tại sao không chọn Hiền Trần làm con dâu nhỉ? Hiền Trần yêu chồng tôi thì tại sao không giành lấy ngay từ khi chúng tôi chưa kết hôn? Tôi nói cho Hiền Trần hay, Hiền Trần chọn nhầm đối tượng để dựa dẫm. Còn việc ly hôn, Hiền Trần bảo Dany đưa đơn. Tôi sẽ ký mà không có thắc mắc gì hết.

- Chính chị nói đó. Tôi không tin Dany yêu chị hơn tôi.

Hiền Trần bước ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại. Trong lòng Nguyên cộm lên một cảm giác lo lắng. Nếu như Nhật đưa đơn thì sao? Cô sẽ ký vào đó? Nước mắt lại rơi. Một ngày nay, cô không biết mình đã khóc bao nhiêu lần. Cô chỉ thấy mình khóc quá nhiều. Cô đã thay đổi. Cô đã yếu mềm hơn, tình cảm hơn trước kia. Cô hay khóc hơn. Ai đã làm cho cô thay đổi như vậy? Là Nhật? Cái tên này xuất hiện. Đến lúc này cô biết, mình đã yêu anh mất rồi.

Nghe trọn cuộc đối thoại giữa Hiền Trần và Nguyên Anh, bà Mary lặng người đi. Bà biết hậu quả của việc mình gây ra lớn như thế nào. Chỉ một chút ích kỷ, bà đã hại chết đứa cháu còn chưa ra đời của mình. Chỉ một chút ích kỷ, bà đã khiến cho cuộc sống của bà như rơi vào địa ngục. Chỉ một chút ích kỷ, bà đã khiến cuộc sống của các con bà bị đảo lộn. Lỗi lầm là do bà gây ra. Bà phải làm sao đây?

Bà không biết phải làm sao. Mọi chuyện bà không thể cứu vãn được nữa. Tất cả chỉ còn trông chờ vào của quyết định của Nguyên Anh mà thôi. Và cách duy nhất giúp cho Nhật thoát khỏi hiểu lầm là bà phải kể lại mọi chuyện cho Nguyên Anh và xin được tha thứ. Với một người có lòng tự trọng cao và sự tôn nghiêm có thừa như bà thì quả thực là khó. Thế nhưng, đánh đổi sự tôn nghiêm và lòng tự trọng lấy cuộc sống thanh thản ỉn và một cuộc sống hạnh phúc cho các con thì quả là một cái giá quá rẻ.

- Cô. Sao cô không vào? – Tâm ở đâu xuất hiện.

- À. Ừ. – Bà Mary giật mình. – Cô đang định vào. Cháu đi đâu vậy?

- Nhật có việc phải đi gấp, gọi cháu đến coi Nguyên một chút. Cậu ấy sợ Nguyên gặp phải vấn đề gì?

- Nguyên? – Bà Mary lặp lại có ý muốn hỏi Nguyên là ai.

- Là Nguyên Anh đó bác. Mọi người hay gọi cô ấy là Nguyên.

- Ra vậy. Cháu cứ về đi, bác ở đây với con bé. Đừng lo. – Bà Mary nói với Tâm.

- Được không ạ?

- Bác có vài chuyện muốn nói với con bé. Cháu cứ yên tâm.

- Vâng.

Bà đẩy cửa bước vào. Nguyên Anh đang ngồi trên ghế đọc sách. Mái tóc đen cột cao, gọn gàng. Dáng vẻ bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra khiến bà ngạc nhiên.

- Nguyên Anh. – Bà gọi. Không có tiếng đáp lại. Cô cũng không quay ra. Bà lại gọn lần nữa. – Nguyên Anh.

Lúc này cô gái nhỏ mới giật mình đánh rơi quyển sách dày xuống đất.

- Mẹ. Mẹ đến lúc nào vậy? – Cô đưa tay che miệng ngáp một cái dài. – Con xin lỗi. Tại con buồn ngủ quá.

- Mới đến thôi. – Bà mỉm cười, đặt túi sữa và cặp lồng cháo lên bàn. – Đã đỡ chưa?

- Con có bị làm sao đâu ạ. – Cô cố gắng giấu diếm chuyện bị sẩy thai vì cô vẫn ngây thơ nghĩ rằng mẹ chồng vẫn chưa biết gì. – Anh ấy cứ nói quá lên thôi. Mai con ra viện.

- Nguyên Anh. Ta biết hết rồi. Đừng giấu ta. Thật ra thì... – Nói đến đây thì bà ngưng ngừng.

- Mẹ biết hết rồi à? – Nguyên cười ngượng. – Vậy thì con cũng giấu mẹ nữa. Nếu anh ấy muốn ly hôn thì con sẽ ký. Nếu không thì con cũng ly hôn. Con không thể sống kiểu này được. Cái con cần không phải tiền bạc hay địa vị mà là tình yêu. Con cần một người chồng yêu con thật lòng chứ không phải giả tạo. Mẹ thông cảm cho con.

- Nguyên Anh. Ta biết rằng Nhật đã làm con bị tổn thương. Nhưng thực ra... thực ra lỗi không phải do thằng bé. Tất cả là do ta.

- Do mẹ? – Đôi lông mày thanh tú chau lại đầy thắc mắc.

- Ta không biết con có thể thông cảm và thứ cho ta hay không nhưng hãy tha thứ cho Nhật. Nó không biết gì đâu.

Bà Mary kể tất cả mọi chuyện do bà sắp xếp. Bà cũng nói rõ rằng không hề biết Nguyên có thai và việc gặp tai nạn là ngoài ý muốn. Bà thành thực xin lỗi vì những gì đã gây ra cho cô và làm tổn thương tới cô.

Từ đầu đến cuối, Nguyên chỉ nhìn và nhìn. Không biết cô có nghe được gì không. Chỉ thấy rằng, sau khi bà Mary vừa dứt lời kể thì Nhật lao vào phòng.

- Mẹ. Mẹ vừa nói gì? Con nghe không rõ.

- Mẹ không hề cố ý. – Bà chỉ nói được thế. Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt và thất vọng tột cùng từ con trai, bà biết anh đã nghe được tất cả.

Hai mẹ con im lặng nhìn nhau. Chỉ giật mình quay lại khi thấy tiếng động. Nguyên đổ ập về phía trước. Đôi mắt nhắm nghiền.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 33

33. – Chương 33

Chương 33: Thương.

Lại là những giây phút chờ đợi hồi hộp ngoài phòng cấp cứu. Nhật biết sức khỏe của Nguyên Anh dạo này không tốt. Nhất vừa rồi lại sẩy thai, sức khỏe lại càng yếu hơn. Mỗi một lần cấp cứu như vậy lại khiến anh lo lắng vô cùng. Những cú sock liên tục đến. Một cô gái nhỏ bé yếu ớt như cô làm sao có thể chịu đựng nổi.

Cuối cùng thì những vị bác sĩ cũng từ phòng cấp cứu đi ra. Nguyên Anh được đưa ra ngoài bằng chiếc băng ca. Khuôn mặt cô tái nhợt, xanh xao như không còn sức sống. Những mạch máu nổi lên trên làm da tái xanh.

- Cậu Nhật. Tôi thực sự không thể hiểu nổi cậu đang làm cái gì nữa. – Ông Bắc cúi bỏ chiếc khẩu trang, nhìn Nhật với ánh mắt rất không hài lòng. – Cậu biết rất rõ tình trạng sức khỏe của Nguyên Anh. Con bé không còn sức đề kháng với những cú sock nữa đâu. Bây giờ, bất kỳ một tin tức nào gây chấn động mạnh đều khiến con bé ngất xỉu. Ngày cưới, cậu đã hứa như thế nào? Tôi nghĩ, cậu nên xem lại tư cách làm

chồng của mình sẽ tốt hơn. Nguyên bây giờ cần nơi nào yên tĩnh để nghỉ ngơi và hồi phục sức khỏe. Cần có người luôn bên cạnh nó. Nói chuyện nhiều hơn. Cả sức khỏe và tinh thần của con bé bây giờ đều có vấn đề. Cậu nên bớt chút thời gian chăm sóc nó. Nếu con bé còn phải vào đây cấp cứu một lần nữa thì cậu hãy cẩn thận. Tôi biết cậu có thể lực. Nhưng Nguyên Anh cũng như con gái đẻ của tôi. Cậu không được phép làm tổn thương nó. Cậu hiểu không?

- Cháu hiểu. Cháu hứa sẽ không để việc này tái diễn.

- Tôi đi trước. Con bé không thích mùi của bệnh viện. Chiều nay cậu nên làm thủ tục xuất viện ngay và đưa con bé tới nơi nào yên tĩnh và có không khí trong lành một chút. Tốt nhất là đừng để cái cô Hiên Trần đến làm phiền như sáng nay. Nếu sáng nay cô ta không đến thì có lẽ con bé cũng không như thế này.

- Làm sao chú biết Hiên Trần. – Nhật ngạc nhiên hỏi.

- Cô ta đến đây rất khoa trương. Lúc sáng, tôi đang định qua khám cho Nguyên Anh thì gặp cô ta. Hai người khá to tiếng. Cậu nên bảo vệ Nguyên Anh cẩn thận. Tránh tiếp xúc với những người dễ gây xúc động mạnh.

- Vâng.

Ông Bắc không nói thêm câu nào nữa mà đi luôn. Trong lòng ông dâng lên một cảm giác lo lắng đến kỳ lạ.

Con đường dẫn đến ngôi nhà nhỏ của Nhật được san phẳng lì nhưng lát léo, nhiều đoạn vòng vèo. Sợ Nguyên Anh tỉnh giấc hay khó chịu, Nhật cố gắng lái xe thật chậm. Anh không mang theo người đi cùng. Đến bố mẹ, anh cũng chỉ nói đưa Nguyên đến nơi yên tĩnh một thời gian mà thôi.

Cuối cùng, căn nhà gỗ nhỏ cũng hiện ra. Anh đã mua cả khu này từ lâu. Dựng một căn nhà nhỏ. Mỗi khi có điều cần suy nghĩ hay mệt mỏi thì anh lại lên đây.

Nguyên Anh là người đầu tiên biết đến thế giới này của anh.

Đêm hôm qua, anh đã cho người tới dọn dẹp sạch sẽ. Tất cả mọi thứ đều gọn gàng. Có lẽ do quá mệt và liều thuốc an thần có tác dụng mạnh nên Nguyên vẫn đang ngủ. Lặng lẽ bế cô vào nhà, đặt lên giường, đắp chăn, bật lò sưởi cẩn thận, anh nhìn cô tròng trành rồi đi ra ngoài.

Mùi thức ăn thơm phức kéo Nguyên ra khỏi giấc ngủ dài. Lười biếng mở mắt, cô thấy một quang cảnh lạ lẫm. Tất cả đều gần như một màu nâu gỗ. Không còn màu trắng toát của bệnh viện và cũng không ngửi thấy mùi thuốc nồng nặc nữa. Lại thêm một luồng khí thơm xuất hiện. Dạ dày của cô bắt đầu réo lên. Cũng hơn một ngày cô đã không có gì vào bụng rồi.

Bước xuống giường đi về phía cửa, trong lòng cô thắc mắc không biết ai đã đưa mình tới nơi này.

Một thân hình cao lớn đang đứng quay lưng về phía Nguyên. Đột nhiên, anh quay người lại. Mái tóc vàng có chút mờ hôi rử trước trán khiến anh tăng thêm phần quyến rũ.

- Em dậy rồi hả?

- Anh đưa em tới đây hả? – Nguyên hỏi lại.

- Em nghĩ là ai?

- Anh.

- Vậy thì là anh. – Khóe môi Nhật khẽ cong lên tạo thành một nụ cười kỳ lạ. – Đói chưa? Đi thay đồ, rửa mặt rồi ăn cơm. Nấu xong rồi.

- Vâng. – Nguyên nói quay người bước đi. Anh đưa cô đến đây làm gì? Hôm qua cô đã nghe được những lời nói của bà Mary. Cô không cảm thấy giận. Cô thấy thương cho bà. Cô biết nếu ở địa vị của bà, có lẽ, cô cũng sẽ làm như vậy. Nhưng không hiểu tại sao, lúc đó, nước mắt của cô cứ trào ra không ngớt để rồi ngắt đi. Khi tỉnh dậy thì đã ở trong căn nhà này. Thậm chí, cô còn không biết đây là đâu nữa.

Gấp vào bát của cô một ít rau và một miếng cá, Nhật khẽ nói:

- Ăn đi.

Thật không ngờ, Nguyên gấp miếng cá lại bát của anh, nhần mặt nói:

- Em không thích ăn cá. Nhật miệng lẩm.

- Vậy ăn gì?

- Em tự lấy. – Nói rồi, cô gấp ình miếng thịt quay vàng rộm.

- Vẫn giận anh hả? – Nhật lại mỉm cười, đưa miếng cơm lên miệng hỏi.

- Có gì mà giận. – Cô trả lời. Cái kiểu hờn dỗi này của cô anh chưa quen nhưng đã biết. Nhiều lúc, cô mạnh mẽ như một người phụ nữ từng trải. Đôi khi lại hờn dỗi rất trẻ con.

- Thật không?

- Thật.

- Được rồi. – Anh lắc đầu. – Nếu thật thì ăn hết chỗ thức ăn này. Nếu không là em vẫn đang giận.

- Em không thích.

- Vậy là em đang giận rồi. – Anh phá ra cười rất tự nhiên. Cô cúi gầm mặt xuống, tay mân mê đôi đũa.

- Chẳng có gì mà giận. Anh đưa em về nhà. Em nhớ anh Minh, nhớ mẹ em.

- Bỏ cái lý do trẻ con đó đi. Em bao nhiêu tuổi mà còn lấy lý do nhớ mẹ? – Rồi đột nhiên, mắt hần sắc thái đùa cợt ban nãy, khuôn mặt anh trở nên nghiêm túc. – Nguyên Anh, anh biết mẹ đã sai nhưng thử đặt mình vào cương vị của mẹ, em sẽ hiểu. Em hãy tha thứ ẹ có được không?

- Em không giận mẹ. Em biết mẹ làm thế là có nguyên nhân. Nếu em là mẹ có lẽ em cũng sẽ làm như vậy. – Cô ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói. – Em biết mẹ rất thương em. Những việc mẹ làm cũng chỉ vì lo cho em mà thôi. Mẹ sợ anh và em không có kết quả vì vậy mới tìm cách giải phóng cho em. Em không trách cũng không có giận mẹ.

Nhật im lặng, anh không nói gì. Đôi mắt nhắm nghiền trong giây lát rồi mở ra.

- Vậy em giận chuyện gì?

- Không giận chuyện gì.

- Vậy thì ăn đi.

- Em không thích. – Cô vẫn ương bướng, chọc chọc đôi đũa vào bát rất khó chịu. Không thể chịu được cái vẻ mặt của cô nữa, anh đứng lên, kéo ra ngồi sát cạnh, cầm lấy bát cơm và đôi đũa để lên trên mặt bàn, đưa tay, cầm vai, xoay hẳn người cô lại, đối diện với anh.

- Anh biết em đang giận dỗi một vấn đề gì đó. Nhưng anh lại không phải nhà tâm lý học. Anh không thể biết em đang giận chuyện gì. Nói cho anh nghe được không? Như vậy anh mới có thể giải quyết được.

- Em đã nói rồi mà. – Cô gắt lên, hất tay anh ra. – Em không có giận dỗi gì hết.

- Vậy tại sao? Mặt em bí xị như vậy anh không quen. Nguyên Anh của mọi khi đâu rồi hả? – Đôi tay của anh như hai gọng kìm giữ chắc cả thân thể cô. Rồi đột nhiên, cô oà khóc nức nở:

- Em thương con của em. Nó đâu có tội tình gì. Thậm chí nó còn xuất hiện chưa được 3 tuần. Tại sao lại phải chia tay?

Anh ôm chặt lấy người cô đang run lên. Cả người lạnh toát. Anh đã hiểu. Có lẽ ngay từ đầu, cô đã không giận anh hay bất kỳ ai. Cô chỉ thương cho đứa bé của mình. Anh cũng rất đau khổ vì đứa bé không phải chỉ là con của riêng cô. Nó cũng là con của anh. Nhưng nếu phải lựa chọn, anh sẽ chọn cô. Anh cần cô hết mọi thứ trên đời này. Anh biết cô không mạnh mẽ như vẻ ngoài vốn có. Cô cũng như bao người con gái

khác. Muốn được che chở, được yêu thương. Muốn được núp dưới vòng tay của ai đó. Cũng muốn được bảo vệ mỗi khi gặp nguy hiểm. Anh chưa bao giờ che chở cho cô. Khi cô gặp nguy hiểm thì anh cũng chỉ đứng nhìn. Lần cô bị bắt cóc. Như một sự tình cờ anh đã đi ngang qua. Anh biết bọn người bắt cô là ai, biết cô là ai. Vậy mà anh lại đứng nhìn cô bị thương lao xe đi, cả người dính đầy máu. Anh cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại hành động như vậy. Nếu như người khác thì anh sẽ giúp đỡ ngay tức khắc. Thế nhưng, khi nhìn cô bị trúng đạn, anh lại chỉ đứng nhìn. một cảm giác kỳ lạ thôi thúc anh không ứng cứu. Anh linh cảm thấy ở cô có một điều gì đó rất đặc biệt. Nghị lực sống của cô hơn người khác. Bản năng sinh tồn cũng vượt trội hơn hẳn. Trong nguy hiểm, cơ hội thoát thân cũng chỉ là rất nhỏ vậy mà cô vẫn liều mình. Bị trúng đạn mà vẫn cố gắng chạy trốn. Ngay khi chiếc mô tô đó phóng đi, anh đã đuổi theo. Khi nhìn thấy cô đã được đưa đến bệnh viện thì anh mới yên tâm. Ngày nào anh cũng đến bệnh viện, nhìn cô qua khe cửa. Anh nhìn thấy được cả nghị lực của cô, tấm lòng luôn khao khát được yêu thương của cô khi cô cố gắng bước đi trên một đoạn đường dài để vào gặp bố. Biết bao nhiêu lần anh tự hỏi ở cô có gì mà cuốn hút anh đến vậy. Nhưng cho đến tận bây giờ, anh vẫn không có câu trả lời. Tuy nhiên, anh biết người con gái của anh luôn đặc biệt.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 34

34. – Chương 34

Chương 34: Điều tra.

Trời đã tang tảng sáng. Tiếng rung của điện thoại đặt trên bàn làm Nhật giật mình tỉnh giấc. Vội vàng chớp lấy, anh lướt qua số người gọi và bắt máy:

- Sao rồi?

- Có vẻ không khả quan lắm. Tuy nhiên, theo những gì người lái xe đó khai thì có liên quan tới nhà họ Thẩm.

- Tiếp tục làm. Chắc chắn có liên quan đến Hiên Trần. – Nhật nói nhỏ như thì thầm, giọng đanh lại.

- Vâng.

Nhật tắt máy. Nguyên khẽ cựa người, cọ cọ mặt vào tay anh:

- Ai gọi sớm vậy? Anh có chuyện phải ra ngoài à?

- Không. Chỉ là anh em hỏi thăm thôi. Không có chuyện gì đâu. Ngủ đi. – Anh đưa tay xoa xoa mái tóc của cô như cố đưa cô trở lại giấc ngủ dờ dang. Nhưng đã thức rồi thì làm sao có thể ngủ tiếp được. Lồm cồm ngồi dậy, cô luồn tay xuống dưới gối lấy đồng hồ.

- 6h rồi cơ à. Đạo này em toàn dậy muộn. Có lẽ em sắp thành con mèo lười rồi. – Nguyên cầu nhàu bước xuống giường.

- Mèo lười vẫn tốt hơn chuột chằm đấy. – Anh nói rồi phá ra cười tự nhiên.

- Kệ em. Chuột chằm, mèo lười vậy mà vẫn có người chết mê chết mệt, cất công đưa em đến tận cái vùng thâm sơn cùng cốc này để đổi khí cơ đấy. – Cô ngay lập tức hiểu ra câu nói chọc ngoáy của anh, đáp trả thâm thúy không kém.

- Xong chưa? Có cần anh giúp không? – Nhật từ phía trong bước ra, ngửi ngửi mùi thơm phức bay từ phía gian bếp nhỏ.

- Xong rồi. Không cần đâu. – Nguyên bưng hai đĩa mì đặt lên bàn.

- Không ngờ em cũng biết nấu ăn. Em còn có thể làm được gì nữa?

- Nhiều thứ. Anh không thể tưởng tượng được đâu. Ăn đi. – Cô nói rồi chan nước sốt lên mì cho anh.

Vừa gấp được hai miếng thì đột nhiên có tiếng điện thoại. Nhìn số điện thoại của người gọi tới, anh nói;

- Anh ra ngoài nghe điện. Em cứ ăn trước đi. Anh vào ngay.

Nguyên ngoài cổ nhìn theo cho đến khi ngay thấy tiếng cánh cửa đóng lại. Trong lòng đột nhiên cộn lên một cảm giác không yên. Rồi chớp nhoáng, anh trở vào, ăn vội vàng hết đĩa mì, lấy thêm áo khoác rồi nói:

- Anh phải đi có việc. Có lẽ chiều mới về được. Vẫn còn một chiếc xe nữa trong gara. Nếu em muốn đi đâu thì cứ lấy. Cần thận nhé. – Hôn lên môi một cái hôn tạm biệt biệt vội vàng, anh lại mất hút.

Chiếc xe màu bạc phóng tít trên đường lớn. Nhật tập trung cao độ vào tay lái. Vừa có thông tin về vụ tai nạn của Nguyên Anh. Đó không phải là ngẫu nhiên mà có sự sắp đặt. Người lái chiếc xe Inova đã nói rằng có một người đến thuê hẳn làm việc đó với giá khá cao. Hình như lão là một chủ quán rượu trong nội thành và trên mu bàn tay trái có xăm một hình con rồng. Người lái xe được thả đi với điều kiện không nói cho ai việc này. Nếu làm trái thì dĩ nhiên hậu quả không thể lường trước. Các quán rượu lại bị lục tung. Không có dấu vết gì. Cho đến khi phát hiện ra một lão già mới đi tẩy một vết xăm trên mu bàn tay. Vết xăm đó hình con rồng. Tuy giàu có nhưng tiếc tiền nên lão đã chọn một nơi tẩy không an toàn dẫn đến hình con rồng vẫn còn in mờ trên tay.

- Khai mau. Ai đã sai mày làm việc đó? – Một người đàn ông thúc mạnh đầu gối vào bụng lão, tay đâm liên tục vào mặt lão mấy cú. Nhật đứng yên, hai tay khoanh trước ngực, nhìn lão với ánh mắt lạnh băng.

- Hãy nói trước khi quá muộn. – Anh lên tiếng, đôi mắt màu đen léo lên một tia khiến người ta sợ hãi. – Tôi sẽ cho ông một con đường sống nếu nói ra kẻ đứng sau ông là ai.

Lão vẫn lăm lăm, mặt gục xuống, khoe môi khê nhếch lên thành một nụ cười khinh khỉnh. Rồi ông ta cất giọng nói khàn khàn, ghé rợn:

- Mày nghĩ tao là người có thể bị sai khiến dễ dàng như vậy sao?

- Ông và Nguyên Anh không có thù oán gì. Không có cơ gì để hại cô ấy. Trước khi đến đây, ông nghĩ tôi không điều tra gì sao? Ông là Hoa Kiều. Ngày trước, ông có ơn với Thẩm Chu Sinh. Vũ trường này là do Thẩm Hiền Trần bỏ vốn. Tài sản này cũng thuộc nhà họ Thẩm đó.

- Biết là Thẩm gia tại sao mày vẫn dám động vào? – Lão ta hung hăng đáp lại, hai chân bắt đầu đập lung tung.

- Dám động đến người của Bạch Nguyệt tức là chán sống. Tôi đã cho ông một cơ hội nhưng ông không nói. Sẽ không còn cơ hội thứ hai. Mọi điều tôi cần biết đều đã biết. Ông đã vô dụng rồi.

Anh quay sang đàn em, gạt nhẹ một cái. Một khẩu súng lấp sẵn nòng giảm thanh được lấy ra dí sát vào thái dương của lão. Đợi khi bóng chiếc xe bạc ra khỏi con hẻm thì một tiếng nổ nhỏ mới vang lên. Máu bắn tung tóe trên tường.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 35

35. – Chương 35

Chương 35: Nguy hiểm.

Gần sáu giờ tối, Nhật mới về tới nhà. Anh lái xe liên tục 3 tiếng đồng hồ để về kịp giờ ăn tối. Anh không muốn bỏ cô lại một mình ở nơi này. Nguyên ngủ trên ghế sofa ngoài phòng khách. Thấy có tiếng động nhẹ, cô mở choàng mắt ra rồi gãi gãi đầu;

- Anh về muộn vậy? Công việc gấp lắm hả?

- Không có việc gì lớn. Chỉ là mấy việc lật vặt nhưng lại cần anh giải quyết thôi. – Treo áo khoác lên mắc, anh nói. – Em ăn chưa?

- Chưa? Em đợi anh.

- Vậy thì đi ăn. Anh cũng đói rồi.

Vừa bước ra khỏi nhà tắm, anh lắc lắc mạnh đầu rồi đưa cho cô chiếc khăn:

- Lau giúp anh.

Đang ngồi trên giường đọc sách, cô đón lấy chiếc khăn rồi rướn người lên, lau khô mái tóc vàng mượt lòa xòa trước mặt.

- Đạo này công ty có nhiều việc không?

- Như mọi khi thôi.

- Hay là mai chúng ta về. Bố già rồi. Không thể kham nổi nhiều việc như vậy đâu.

- Vắng anh vài ngày cũng không sao. Yên tâm đi. Mọi chuyện đều ổn mà.

- Không được. Mai chúng ta về. Chơi thế đủ rồi. Em cũng sợ mẹ lo. Anh biết tính mẹ còn gì.

- Xem đã.

Hai người không nói với nhau câu nào nữa. Một khoảng không im lặng hiện ra. Ai cũng đang bận chạy theo những suy nghĩ riêng của mình.

- Được rồi. – Nguyên đột nhiên cất tiếng. Cô xoay người lại đĩnh mang khăn trở lại phòng tắm. Nhanh nhanh như cắt, Nhật nắm chặt lấy hai cổ tay của cô, kéo cô vào lòng. Anh đặt lên đôi môi đang ửng hồng một nụ hôn dài tưởng như bất tận. Bàn tay to lớn giữ chặt lấy đôi vai nhỏ bé.

- Đau em. – Nguyên khẽ kêu lên khi anh đẩy cô xuống giường.

Anh không đáp lại. Mọi suy nghĩ của anh như đang đốt cháy cả căn phòng. Xóa tan đi cái không khí mùa đông lạnh lẽo và cô độc.

Hôm nay trời có vẻ âm u hơn mọi khi. Nguyên khẽ tựa mình rồi rên lên một tiếng mệt mỏi. Vòng tay sang ôm người nằm bên cạnh, cô co ro trong chiếc chăn bông dày sự đắp tới tận cổ.

- Dậy rồi hả? – Một giọng nói êm mượt bên tai.

Cô ậm ừ như không nghe thấy gì. Đột nhiên, như tỉnh khỏi cơn mê, cô mở mắt hỏi:

- Có bao giờ anh bỏ em để đến với Thẩm Hiên Trần không?

- Em nghĩ sao? – Nhật tỉnh quái hỏi lại, tay anh vuốt vuốt mái tóc dài.

- Có. – Cô đáp gọn lỏn.

- Vậy thì cứ cho là như vậy đi. – Anh lại bật cười.

- Anh dám sao?

- Là em nói chứ không phải anh.

Nguyên không nói gì. Đôi môi cô nở một nụ cười nhẹ. Một đợt gió mạnh thổi vào khiến cánh cửa sổ cài khóa hờ bị bật tung ra. Cô vội vàng nhét cánh tay trần trở lại trong chăn.

- Anh dậy đi. Em ngủ thêm lát nữa.

- Ừ.

Sau bữa sáng, hai người thu xếp đồ đạc trở về thành phố. Bầu trời hôm nay u ám một cách kỳ lạ. Mây đen chuyển động không ngừng. Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Nhặt đi ra.

Anh ngạc nhiên vì sự xuất hiện của bà Doãn ở nơi này.

- Bà.

- Ủ. – Nói rồi, bà Doãn đi thẳng vào trong nhà.

- Anh, ai vậy? – Có tiếng của Nguyễn Anh vọng từ phòng tắm ra.

- Em xng chưa? Bà nội đến.

- Bà nội? – Cô khẽ kêu lên một tiếng nhỏ đầy bất ngờ, vội vàng lau người, mặc quần áo rồi đi ra.

- Bà. – Cô lí nhí.

- Đã khỏe hơn chút nà chưa? – Bà Doãn nhấp chút trà nóng rồi hỏi.

- Rồi ạ. Bọn cháu định hôm nay trở về.

- Ở lại thêm chút nữa. Không khí nơi này sẽ rất tốt cho sức khỏe.

- Cháu có việc.

- Vậy thì nhanh lên. Chúng ta cùng đi.

- Vâng.

Chỉ một chốc lát sau, Nguyễn đã xong tất cả mọi thứ, cùng mọi người ra ngoài.

Gió có vẻ thổi mạnh hơn lúc sáng. Nhặt lấy xe ra. Hình như trong gara có điều gì đó bất thường. Nhưng vì không muốn mọi người đợi lâu, anh bỏ qua mấy chi tiết đó, tra chìa khóa vào ổ xe. Chưa kịp nổ máy. Một tiếng nổ giòn vang lên. Tiếng nổ này vô cùng quen thuộc với một con người giàu kinh nghiệm như anh. Đó là tiếng súng. Vội vàng quay người ra phía sau, nấp đầy đạn những khẩu súng trong hộp, anh rón rén đi ra ngoài. Khi đã cách vòng tròn của bọn chúng khoảng 10 nữa, anh dừng lại, quan sát tình hình. Không khả quan lắm. Có khoảng gần 50 người tất cả. Hôm nay, do sợ làm ồn nên bà Doãn chỉ để có vài người đi theo mình lên trên. Số còn lại khoảng 20 người nữa thì vẫn đợi ở phía dưới, cách đây chừng 1km. Anh hy vọng bọn họ nghe được tiếng úng nổ trên này. Khu vực này anh đã mua khá nhiều đất, lại thừa thớt dân cư. Trong vòng bán kính 4km thì gần như không có ai sống. Nấp sau bụi cây cách đó không xa, anh có thể quan sát được toàn cảnh. Lấy điện thoại gọi cho chú Chính cho người tới. Nhưng không có ai bắt máy. Một thoáng sau, có tiếng ô tô từ xa. Tất cả bọn người áo đen mắt tập trung, quay mặt nhìn về phía con đường dẫn lên nơi này. Những chiếc xe màu đen lần lượt xuất hiện. Nhặt mừng thầm. Có lẽ bọn họ đã nghe tiếng súng nổ. Hàng loạt những người của Tam Anh bước từ trong xe ra. Họ xả đạn lia lịa vào bọn người kia. Những người mới vào nghề làm sao có thể bằng được những sát thủ đã dày dạn kinh nghiệm của Tam Anh hội. Đột nhiên, một tên đứng từ phía sau đang chĩa nòng súng về phía Nguyễn Anh. Nhặt đột nhiên hiểu ra, mục tiêu của bọn người đó chính là Nguyễn Anh chứ không phải ai khác. Trong đầu anh xuất hiện ngay người chủ mưu vụ này. Nhanh như cắt, anh chạy vào, xô cô qua một bên. Thật may, viên đạn chỉ sượt nhẹ qua cánh tay của anh. Vội vàng đưa cho cô khẩu súng để tự vệ, anh vào nhập cuộc cùng mọi người.

Lần đầu tiên Nguyễn được chứng kiến tài bắn súng thiện xạ của chồng. Cô kinh ngạc. Quả như lời đồn. Bách phát bách trúng, không chệch một chút nào.

Bà Doãn được bảo vệ cẩn thận, đưa vào trong xe. Đột nhiên, bà quay đầu lại. Không ai có thể tưởng tượng nổi hành động tiếp theo của bà. Nhanh như cắt, bà phi thẳng người về phía Nguyễn Anh đang đứng ở rìa bên phải, đẩy cô đập mạnh vào tường. Một viên đạn đã ghi thủng vào lồng ngực già nua của bà khi bà cố gắng đỡ phát đạn cho cô cháu gái. Mặt Nguyễn biến sắc, trở nên tái mét. Đôi mắt mở tròn đầy sợ hãi. Quay ngoắt 180 độ, cô đưa khẩu súng lên, nhắm thẳng vào con người đang đứng ngay sau lưng cô. Chính lão ta đã làm chuyện này. Súng bóp cò. Chỉ thấy trán của lão một vệt máu dài chảy xuống. Lão ngã đánh bịch như trái mít rụng. Vứt bỏ khẩu súng trên tay, cô vội vàng chạy đến bà nội. Bà đã ngất đi từ lúc nào. Vòng ngực phập phồng yếu ớt.

Cuộc đấu sung kết thúc ngay sau đó chỉ vài giây. Bà Doãn nhanh chóng được đưa lên xe. Chú Chính sơ cứu để cầm máu. Vì đầu đạn nằm quá sâu nên không thể lấy ra ngay. Phải đưa bà tạm thời đến bệnh viện tuyến tỉnh để xử lý. Sau khi lấy xong đầu đạn, bà Doãn rơi vào tình trạng hôn mê. Hàng loạt các bác sĩ cấp cao và các thiết bị máy móc hiện đại nhất tập trung lại bệnh viện này chỉ trong vòng 3h đồng hồ. Mọi người khẩn trương làm việc, hội chẩn, xem xét kỹ lưỡng. Cuối cùng đành phải đưa ra kết luận nếu như qua được đêm nay thì bà sẽ sống. Nguyên ngồi cạnh giường bệnh của bà Doãn. Cô khóc. Nếu không phải tại cô sơ ý sẽ không có chuyện này xảy ra. Không phải tại cô thì bà nội sẽ không lên tận cái vùng núi đó để gặp mặt cháu gái. Như một điều kỳ diệu, ngón tay của bà đột nhiên động đậy.

- Bà. Bà tỉnh lại rồi. – Cô vội vàng chạy ra ngoài phòng bệnh thông báo.

- Bà. Bà có nghe thấy tiếng cháu nói. – Tâm lên tiếng trước.

- Mẹ... Mẹ... – Ông Tùng hồi hộp hỏi.

- Nguyên... Nguyên Anh đâu?... Con bé có làm sao không? – Bà Doãn thều thào hỏi.

- Cháu đây bà. Cháu không sao. Bà tỉnh lại đi. Bà nhìn thấy cháu không? – Giọng Nguyên run lên từng hồi.

- Cháu biết không? Cháu là người àm ta thương nhất bởi vì cháu giống mẹ cháu nhất. Ta không bộc lộ cho cháu quá nhiều tình cảm của mình vì ta không muốn cháu phải khóc khi một ngày nào đó sẽ mất ta. Đừng nghĩ rằng ta không thương cháu và cũng đừng nghĩ rằng ta không thích mẹ cháu. Chẳng qua mọi người không thể hiểu được ta mà thôi. Bây giờ, ta phải đi. Ở cái tuổi này, ta rất vui vì đã cuối cùng cũng được gặp lại cháu. Dù sao thì c hấu vẫn là người mà ta thương nhất. Hiểu không?

- Cháu hiểu. Cháu hiểu mà. – Nguyên vội vã gật đầu. – Nhưng bà đừng có bỏ cháu. Cháu không còn ai nữa. Bà... – Tất cả đã quá muộn. Đôi mắt của bà Doãn nhắm lại. Nó không bao giờ mở ra nữa.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 36

36. – Chương 36

Chương 36: Trả thù.

Bà Doãn mất, Nguyên không rơi một giọt nước mắt nào. Cô bình tĩnh đến kỳ lạ. Cô trầm buồn, ngồi thu mình một góc trong phòng, mấy ngày trời đã không ăn chút cơm nào.

- Nguyên Anh? – Tiếng bà Lam gọi cô. – Con uống chút sữa nhé.

- Mẹ. Con không muốn uống. – Cô đáp lại, đôi mắt thâm quầng vì không ngủ.

- Hôm nay đưa bà lên núi. Con có muốn đi không?

- Bao giờ ạ? – Nghe đến đó, cô bật dậy.

- Khoảng 1 tiếng nữa. Nếu muốn đi thì con phải ăn chút gì đó để lấy lại sức. Đường đi khá dài. – Bà Lam từ tốn nói tiếp – Mang đồ ăn vào đây.

Một người giúp việc mang thức ăn vào.

- Con cần ăn để lấy lại sức. Con sẽ không thể đi nếu không ăn hết chỗ đồ ăn này. Nó sẽ giúp con hồi phục lại sức khỏe. Hiểu không?

- Vâng. – Cô lí nhí trả lời.

- Mẹ phải ra ngoài. Nhặt sẽ vào với con. Thằng bé rất lo lắng cho con.

- Vâng.

Nghe được lời khẳng định từ cô con gái, bà Lam mới yên tâm ra ngoài. Một lát sau, Nhật đi vào, trên tay anh là chiếc áo khoác to sụ.

- Em ăn xong chưa. Mọi người đã chuẩn bị xong rồi.

- Xong rồi. – Cô nói, vội vàng đứng lên. Nhật liếc mắt qua chiếc bàn còn nhiều thức ăn trên đó, anh nhìn mặt tỏ vẻ không hài lòng:

- Không được, em phải ăn xong đã. Hôm nay trời lạnh hơn, trên núi còn lạnh hơn rất nhiều. Nếu sức đề kháng không tốt thì em sẽ không thể đi được. Nhanh lên. Chỉ đợi mỗi em thôi.

Cô lại ngồi xuống, uống hết cốc sữa, ăn chút thức ăn rồi đứng dậy.

- Em sẽ mang theo đồ ăn trên đường đi.

- Được rồi. Mặc áo vào, chải lại tóc rồi chúng ta đi. – Anh đư cho cô chiếc áo khoác. – Nhanh lên, anh đợi em ở ngoài.

- Vâng.

Nguyên nhanh chóng thay đồ rồi đi ra ngoài. Nhật đã chuẩn bị xong hết. Đợi cô ra xe, cả đoàn người cũng lên xe đi ra khỏi cổng.

Bình tro của bà Doãn đặt bên cạnh bình tro của bố mẹ Nguyên. Sau khi xong hết các thủ tục, nhờ sự trợ trì chăm sóc, những chiếc xe ô tô màu đen lại đi xuống. Nguyên vẫn chỉ ngồi im từ đầu đến cuối, giống hệt lần đưa ông Bình lên đây. Xe cũng chỉ có 3 người. Nhật cũng im lặng ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng đưa tay vuốt mấy lọn tóc. Đôi lúc, anh cảm thấy cả người cô khẽ run lên. Đôi găng tay dày bao bọc bàn tay nhỏ bé cũng không thể che dấu nỗi sợ hãi của cô gái nhỏ.

Việc điều tra bọn người sát hại bà Doãn không gặp quá nhiều khó khăn khi có kha khá chứng cứ chứng tỏ rằng người đứng sau vụ này chính là nhà họ Thẩm. Thẩm Chu Sinh và Thẩm Hiên Trần.

Ngày xưa, bang hội của nhà họ Thẩm cũng khá mạnh. Nhưng tồn tại đến đời Thẩm Chu Sinh thì sa sút hơn. Lão già Thẩm Chu Sinh này hiếu thắng. Ngay từ hồi mới lên làm trưởng hội đã có ý nghĩ dẹp bỏ Tam Anh và Bạch Nguyệt. Nếu dẹp được bỏ hai hội lớn đó thì lão sẽ là bá chủ của vùng Châu Á. Nhưng lão lại không nghĩ rằng, Tam Anh và Bạch Nguyệt có từ lâu, lâu hơn cả hội của lão, thế lực cũng mạnh hơn. Chỉ cần lão có hành động gì thì ngay lập tức lão sẽ tiêu đời với bọn mafia bên châu Âu và Nam Mỹ.

Đang ngồi trong phòng trầm ngâm thì con gái lão, Thẩm Hiên Trần đi vào.

- Cha. Không xong rồi. – Giọng cô ta hoảng hốt vô cùng.

- Chuyện gì? Cha đã nói nhiều lần rằng vào phòng cha phải gõ cửa cơ mà.

- Lô hàng vận chuyển từ Colombia qua bị bọn cớm bắt được. Mất trắng rồi. – Cô ta ngồi phịch xuống ghế.

- Cái gì? – Lão ta buông ngay bức tượng ngọc đang cầm, quay phắt sang hỏi lại.

- Hơn 4 tấn cocain bị mất sạch. Không biết ai báo cho bọn cớm đó.

- Cớm nào?

- Bọn Interpol.

- Hơn 4 tấn. Chuyện này mà lộ ra ngoài thì chúng ta chết chắc với mấy bọn kia. Không có hàng thì khác nào bao nhiêu công sức đổ ra sông ra biển. Mất khá nhiều người mới giành được vụ này. Giờ thì biết tính sao.

Lão đang toát mồ hôi hột giữa mùa đông thì có tiếng điện thoại kêu:

- Tiểu thư. – Một giọng nói gấp gáp ở đầu dây bên kia.
- Chuyện gì? – Hiền Trần khinh khỉnh hỏi lại.
- Chuyện lớn rồi. Mấy hợp đồng hàng tiêu dùng ký với bên châu Âu bị hủy. Hiện tại tiền xoay vòng vốn cũng hết rồi. Ngân hàng đang gấp rút đòi nợ.
- Hả? – Cô ta tròn tròn mắt lên. – Được rồi. Xem đã.
- Chuyện gì? – Thẩm Chu Sinh gấp gáp hỏi.
- Nguy rồi, mất hợp đồng hàng tiêu dùng bị hủy, ngân hàng đang đòi tiền. Làm sao bây giờ hả cha?
- Tiền bồi thường hợp đồng bao giờ được chuyển vào?
- Khoảng hai tuần nữa. Tiền xoay vòng vốn cũng cạn rồi.
- Bất động sản. Con đi bán gấp đi. Số cổ phiếu nữa.
- Nhưng chúng ta đã bán gần hết để nhập lô vũ khí mới rồi. Còn lại bây giờ không đáng là bao.
- Chắc chắn có người đứng đằng sau. Là ai mới được? – Lão ta lầm bầm.
- Tam Anh hội? – Thẩm Hiền Trần nói, giọng ngập ngừng.
- Có thể lắm chứ. Không chừng là cả Bạch Nguyệt. Chúng ta như vậy là hết thật sao? – Lão ta hét lên.

Liên tục có những tin xấu dội về. Lô vũ khí nhập từ Nam Mỹ cũng bị bắt gọn, các ngân hàng ráo riết đòi nợ. Vụ thanh trừng ở Quảng Đông cũng không thành, lại còn bị đánh lại khiến tổn thất thê thảm. Thẩm Chu Sinh biết lão đang gặp nạn. Mà nạn này chỉ có nước chết. Một cuộc điện thoại từ Việt Nam. Giọng chàng trai trẻ cất lên:

- Thẩm chủ tịch, ngài có khỏe không?
- Chào cậu. Nhờ phước của Tam Anh, chúng tôi vẫn khỏe, lại rất tốt nữa. – Ông ta run run đáp lại.
- Ông biết nhờ phước của Tam Anh mà họ Thẩm của các ông được như ngày nay. Tại sao ông lại còn làm cái trò mèo đó?
- Là do sơ suất, sơ suất thôi. – Lão ta lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, tay run run tưởng như cầm ống nghe không nổi.
- Sơ suất? – Giọng nói bên kia nhắc lại mỉa mai. – Nhà họ Thẩm các người cũng hết rồi. Nó tan tác vì có lãnh đạo không biết điều. Cái bang hội của ông cũng tan tác.
- Làm ơn tha cho Hiền Trần được không? Nó không biết gì cả.
- Không biết gì? Có cần tôi nói cho ông biết tai nạn của Nguyên Anh là do cô ta sai người làm không? Vụ ám sát trên núi là do cô ta chửi đạo chứ còn ai vào đây? Cô ta không biết hay ông không biết?
- Nó còn trẻ, nông nổi... Tôi... Tôi xin các người.
- Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Ở trong giang hồ nhiều năm như vậy, ông không biết luật đó sao?

Thẩm Chu Sinh không kịp nói gì nữa thì đầu dây bên kia dập máy. Lão ta ngồi phịch xuống ghế. Tay run run đặt vào tay cầm của ngăn kéo, lôi ra một khẩu súng ngắn. Đặt nòng vào thái dương, lão lên đạn. Rồi... Một tiếng nổ lớn phát ra. Máu phụt thành một dòng, đập thẳng vào bức tường trắng. Tất cả đã kết thúc.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 37

37. – Chương 37

Chương 37: Thoát.

Cũng hơn một tháng kể từ ngày đưa bà Doãn lên núi. Tâm tình của Nguyên đã có vẻ khá hơn nhưng có lẽ vẫn sock. Cô tự cho rằng tại mình mà bà nội mới trúng đạn. Cô không tha thứ cho bản thân mình được, lúc nào cũng tâm trạng dầy vò.

Nhật bước vào phòng, anh mới ở công ty về. Đạo này, vì lo cho cô mà anh đã bỏ bê nhiều việc, bây giờ phải làm bù nên tối nào anh cũng về muộn. Thường thì những lúc anh về cô vẫn thức nhưng lại giả là đã ngủ rồi. Anh cũng biết nhưng chưa bao giờ anh nói gì. Anh đi tắm, rồi nằm lên giường. Đôi lúc, cô gặp ác mộng, miệng lẩm bẩm không ngớt, mồ hôi túa ra, anh lại lo lắng, ôm lấy cô, vỗ về như một đứa trẻ cho đến khi cô trở về với giấc ngủ.

Anh luôn có những hành động yêu thương, tuy không thể hiện rõ nhưng cô biết anh yêu cô rất nhiều.

Sáng sớm tỉnh dậy, Nguyên thấy cả người đau ê ẩm. Tối qua cô ngủ không ngon. Tuy không gặp ác mộng nhưng cô lại ngủ không sâu. Nhật đã dậy từ bao giờ. Có lẽ, giờ này anh đang ở công ty rồi cũng nên. Ngoài dự đoán, anh từ phòng tắm đi ra:

- Dậy rồi hả? – Anh lên tiếng.
- Anh dậy lúc nào? – Thay vì trả lời, cô hỏi ngược lại.
- Trước em. Em muốn đi chơi không?
- Đi đâu?
- Em thích đi đâu cũng được.
- Nếu em nói muốn lên mặt trăng thì sao? – Cô hỏi lại, miệng khẽ động tạo thành một nụ cười.
- Lên mặt trăng không phải là vấn đề. Có nhiều người được lên trên đó. Nếu em thích thì anh sẽ sắp xếp.
- Em đùa thôi. Để sau đi. Việc ở công ty còn nhiều. Đạo này chắc là cả núi công việc. Ít lâu nữa, khi nào giải quyết xong thì đi cũng được. – Cô ôm lấy cánh tay anh rồi nói tiếp. – Đạo này anh gầy, nên bồi bổ nhiều hơn. Chắc tại anh phải lo cho em nhiều quá. Xin lỗi.
- Nếu biết xin lỗi thì xuống giường, đi ăn sáng. Chị giúp việc nói mấy hôm nay em bỏ bữa.
- Được. Hôm nay em đến công ty với anh.
- Làm gì? – Anh nheo mày lại ngạc nhiên.
- Em sẽ làm quen với công việc, sau này còn phải điều hành Sky nữa. Phải bắt đầu từ bây giờ.
- Được rồi. 7h30 bắt đầu làm việc. Nhân viên mới cần phải gương mẫu một chút.
- Yes, sir!

Cô chưa bao giờ đến công ty của Nhật. Nó lớn hơn cô tưởng. Tuy chỉ là một nhánh của tập đoàn chính nhưng quy mô cũng không hề nhỏ, hoạt động chủ yếu trên lĩnh vực bất động sản.

- Hôm nay em chỉ đến xem thôi chứ không làm việc. – Nhật nói với Nguyên khi hai người vào bãi để xe.
- Tại sao? – Cô ngạc nhiên hỏi lại.
- Em sẽ phải thi tuyển như các nhân viên khác nếu muốn làm việc ở đây. Hơn nữa, chuyên ngành chính của em là thiết kế thời trang, nên em phải sử dụng đến bằng hai của mình. Em có một bằng quản trị kinh doanh đúng không?
- Vâng.

- Hôm nay, em sẽ xem cách làm việc mọi người, mọi hoạt động. Tất cả không được ề à, chậm trễ, đây không phải là cơ quan hành chính thuộc quyền quản lý hoàn toàn của nhà nước nên cách làm việc phải nhanh gọn theo kiểu tư bản. Làm tốt được thưởng, làm không tốt bị phạt. Dù em có là đi chăng nữa thì cũng phải chấp hành theo nguyên tắc đó. Hiểu không?

- Hiểu. – Cô mỉm cười đáp lại. – Chỗ làm việc của em ở đâu?

- Hôm nay ngồi tạm phòng anh xem các loại tài liệu. Mấy ngày nữa sẽ có đợt xét tuyển trợ lý tổng giám đốc. Em có thể tham gia. Đỗ hay không tùy thuộc vào khả năng của em. Vậy thôi.

- Vâng. – Cô mỉm cười.

Cả công ty ngạc nhiên khi thấy tổng giám đốc hôm nay đi cùng vợ đến công ty. Nguyên hơi ngượng khi thấy mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình. Hôm nay cô chủ quan nên đã không trang điểm cũng không ăn mặc cho ra dáng một thiếu phu nhân tổng giám đốc. Điều này sẽ khiến mọi người có cách nhìn khác về cô, về Nhật và về cả công ty.

Vừa vào đến văn phòng, Nhật đã tìm và đưa cho cô một xấp giấy khá dày:

- Em xem hết chỗ hồ sơ này, tìm ra những sai sót và làm tổng kết đưa cho anh.

Không có nhiều kinh nghiệm, cô mất khá nhiều thời gian trong việc tìm các sai sót của bản báo cáo dày cộp. Đôi khi chỉ là những lỗi nhỏ trong việc trình bày hay là những lỗi to đùng như quyết toán sai ngân sách.

Đến khi đi ăn chưa, cô mới nói những khó khăn mình gặp phải rồi chốt lại một câu:

- Em mới làm được một nửa công việc anh giao.

- Một nửa? – Anh nhướn mày. – Hơi ít so với những gì anh kỳ vọng về em.

- Anh kỳ vọng nhiều lắm hả?

- Không nhiều.

- Anh đã đánh giá quá cao năng lực của em rồi. – Cô thở dài, xúc nốt thìa kem còn lại trong ly.

Ngồi một mình trong phòng làm việc, Nhật suy nghĩ rất nhiều về cô vợ trẻ. Nguyên Anh mất hơn một tháng để dần thoát khỏi những chấn động tâm lý. Theo như những gì vị bác sĩ tâm lý đó nói thì cô đang học cách chấp nhận sự thật, chấp nhận tất cả những gì đã xảy ra trong một tháng qua.

Hơn một tháng nay, anh luôn tìm mọi cách để cô vui hơn, bây giờ cũng đã thu được kết quả. Tuy không như mong đợi nhưng việc cô muốn đi làm chứng tỏ rằng cô đang cần những người bạn để cùng nói chuyện, cùng giải tỏa những khúc mắc. Quan trọng là cô đang muốn mình hòa nhập trở lại. Đây sẽ là một bước thay đổi lớn.

Bây giờ, cô đã dần thoát khỏi sự khủng hoảng tinh thần. Anh sẽ đưa cô trở lại làm Nguyên Anh ngày xưa, một con người kiên cường, vui vẻ. Và anh sẽ làm cho cô hạnh phúc mãi mãi.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 38

38. – Chương 38

Chương 38: Nhà mới.

Thời gian trôi qua thật mau. Thấm thoát đã hơn một tháng. Nguyên thích nghi rất nhanh với vị trí mới của mình. Cô không gặp phải quá nhiều khó khăn trong công việc hay sự hòa đồng với mọi người. Đôi lúc,

còn có những câu nói đùa rất ngộ nghĩnh. Theo như nhận xét của ông Bắc, cô đang tìm lại chính mình, trở lại làm một Nguyên Anh ngày xưa, khi những biến cố trong cuộc đời chưa xuất hiện. Nhật vui mừng ra mặt. Anh rất hạnh phúc trước những sự cố gắng của vợ mình. Anh tận dụng những khoảng thời gian rảnh ít ỏi để đưa cô đi chơi đâu đó gần thành phố một ngày.

Hôm nay lại một ngày bình thường như bao ngày khác. Sau bữa ăn tối, Nguyên lên phòng trước. Còn Nhật thì nán lại có vài chuyện muốn bàn bạc với ông Minh. Anh lên phòng, đến khi lên giường rồi, anh mới nói với cô:

- Bố mẹ muốn chúng ta ra ở riêng.

Đang nằm lim dim, cô bật dậy như lò xo:

- Ở riêng? Tại sao?

- Em không muốn hả?

- Không phải. Nhưng em sợ đã làm điều gì khiến bố mẹ phật ý.

- Không sao. Bố mẹ chỉ muốn cho chúng ta không gian riêng mà thôi.

- Chúng ta dọn về nhà cũ của em?

- Không. Anh mua nhà rồi. Cũng không xa đây quá.

- Em không thích nhà lớn quá. Rất lạnh.

- Không lớn. 4 phòng ngủ.

- Bao giờ thì dọn đi?

- Mấy ngày nữa. Sau đó thì anh phải đi công tác. Có lẽ em phải ở nhà một mình.

- Đi đâu?

- Pháp. Vài việc cho hội.

- Lâu không anh?

- Khoảng 2 tuần hoặc hơn.

- Vậy anh không về kịp sinh nhật mình hả?

- Chắc là không?

- Hay là cho em đi cùng. Cũng lâu lắm rồi chúng ta không đi.

- Không được. – Khuân mặt hài hòa của anh bỗng chốc đanh lại. – Lần khác. Bây giờ không được.

- Tại sao? – Một linh cảm chẳng lành dội lên, cô hỏi gặng.

- Chỉ là công việc thôi. Anh sẽ phải đi suốt, em cũng vẫn phải ở nhà một mình.

- Anh giấu em chuyện gì đúng không? – Đôi mắt của Nguyên khẽ chớp, hai tay siết lại. – Chưa bao giờ anh phải đi lâu như vậy.

- Không có gì. Ở một mình bên đó em sẽ buồn. – Nhật cố gắng trấn an cô, vẻ lúng túng hiện rõ trên mặt, kể từ ngày kết hôn, anh chưa bao giờ nói dối cô hết.

- Em nhất định sẽ đi cùng. Em không thể chịu nổi cảnh ngồi ở nhà và lo lắng nơm nớp cho chồng.

Cô xuống giường, xoay lưng, đi về phía cửa. Cánh cửa ra vào đóng sầm một tiếng rất mạnh. Tiếng bước chân biến mất hẳn ở lối rẽ.

Hai người đã làm lạnh ngay sau đó. Anh không nói đồng ý cho cô đi, chỉ ậm ừ biết thế.

Sáng sớm, sau khi bữa sáng kết thúc, anh nói với ông Minh và bà Mary rằng hôm nay sẽ đưa cô đi xem nhà. Ngày mai có thể sẽ chuyển đi luôn.

- Vội vậy sao anh? – Cô khẽ hỏi khi cả hai người lên xe.

- Anh muốn em ổn định một chút.

- Ổn định gì?

- Không. Trật tự nào. Anh đang lái xe.

Cả hai người im lặng suốt quãng đường đi. Ai cũng đang bận theo đuổi suy nghĩ riêng của mình. Một người thì nghĩ cách để vợ ở nhà, người còn lại thì lại suy tính làm thế nào để có thể đi theo.

Gần 30 sau, Nhật rẽ vào một con đường đất nhỏ. Một bên là những vườn cây um tùm. Bên còn lại là hồ nước.

- Đến nơi rồi. – Nhật lên tiếng, lịch sự mở cửa xe cho Nguyên khi miệng cô vẫn đang há ra đầy ngạc nhiên.

- Em sao vậy?

- Trời đất. – Cô thì thào – Anh có cần lộ liễu như vậy không? Cả ngôi nhà to như vậy mà anh dám nói ba phòng ngủ hả?

- Thì ra là em ngạc nhiên. Xuống xe đi. Em sẽ hiểu ngay ra vấn đề.

Ngôi nhà như một giọt nước khổng lồ nằm trên mặt nước. Toàn bộ đều làm bằng kính. Các thành cạnh được che bởi những dây leo màu xanh. Một cây cầu trong suốt khoảng gần 200 mét nối từ đất liền ra đến ngôi nhà. Bốn cột chống trong suốt, bên trong là lõi gỗ cắm thẳng xuống mặt hồ sâu thẳm bám đầy những dây leo.

- Anh làm ngôi nhà này mất bao nhiêu năm vậy?

- Gần 4 năm. Kể từ lúc em đi. Mới hoàn thiện cách đây hơn 2 tháng.

- Anh có cần làm em xúc động thế không? Chưa bao giờ em yêu anh nhiều như thế này cả. Anh... – Cô òa khóc nức nở.

- Sao vậy? Được rồi. Anh hiểu từ bao giờ em trở nên mít ướt như vậy nữa. Chúng ta đi vào trong.

- Đi. Em rất tò mò.

Cô chạy trên cây cầu lớn, hỏi to:

- Được làm bằng gì vậy anh?

- Kính cường lực.

- Kính cường lực?

- Đúng vậy. Không vỡ.

- Quá tốn kém.

- Vào trong đi. Anh tin sẽ hấp dẫn hơn phía bên ngoài.

Hai người sánh bước về phía trước. Tra chiếc chìa khóa màu bạc vào ổ, một không gian mới hiện ra. Khác với đơn giản bên ngoài, ở đây vô vùng hoành tráng, chỉ nhìn lướt qua cũng biết mọi chi tiết đều được thiết kế một cách vô cùng phức tạp. Từ tấm thảm sàn đến bộ sofa màu chocolate để ở góc phải của căn phòng.

- Em thấy sao? – Nhanh nhìn sang cô, trên môi nở một nụ cười tự mãn.

- Em không thích. – Cô nói một câu xanh rờn. Gương mặt tuần tú bỗng chốc tối sầm lại.

- Em không thích?

- Nó quá rộng. Không có mùi vị ấm áp của một gia đình.

Không nói gì, đưa tay xoa cằm rồi bật cười:

- Em nghĩ anh không biết tính của em ư? – Nhanh chóng, anh vớ tay lấy chiếc điều khiển treo ngay trên bức tường. Vừa chạm tay vào chiếc nút màu xanh, một bức tường hiện lên ngăn đôi gian phòng. Thật đáng ngạc nhiên.

- Trời đất. – Nguyên thốt lên đầy kinh ngạc. – Cái quái gì đây?

- Một chút riêng tư trong một không gian mở. – Anh nháy mắt cười. – Anh cần có chỗ mang chăn gối đến nếu em bất chợt đuổi anh ra khỏi phòng ngủ.

- Anh cũng thông minh thật. – Cô nguýt dài rồi chợt nói – Em muốn đi xem nhà. Anh có vui lòng làm hướng dẫn viên.

- Dĩ nhiên.

Tối hôm đó, hai người không về nhà mà ở lại đó. Ngôi nhà mới có ba phòng ngủ, một phòng luyện võ, bể bơi, cả phòng riêng cho em bé nữa. Anh muốn cô sinh thật nhiều con. Theo lý lẽ của anh thì như vậy mới vui. Ngày xưa, bố mẹ chỉ có mỗi một mình anh nên rất buồn. Anh không muốn các con mình sau này cũng như vậy.

- Chúng mình có con đi. – Đang ngồi ăn sáng, Nhật đột nhiên thốt ra câu nói khiến Nguyên sực sặc.

- Em vẫn chưa muốn. – Nguyên trả lời – Em mới 24 tuổi.

- Anh đã gần 31 tuổi rồi. Cần một gia đình ổn định. – Đôi mày thanh tú chau lại. Anh không vui khi nhận được lời từ chối thẳng thừng như vậy.

- Em nghĩ đã. Nếu anh đồng ý cho em đi cùng anh sang Pháp tuần tới thì em sẽ đồng ý.

- Không được. – Nghe đến đây mặt anh đột nhiên tái mét. Là một người tinh ý, cô không thể không phát hiện ra sự thay đổi nhanh chóng đó.

- Có chuyện gì sao?

- Anh đã rồi. Không là không.

- Tại sao anh không muốn cho em đi cùng? Anh có người khác ở bên đó. – Đến nước này, đây là chiêu bài cuối cùng mà cô có thể sử dụng. Cô luôn tin tưởng vào chồng của mình. Nhưng nếu mà cô ghen tuông thì chắc chắn sẽ khiến anh sợ hãi. Quả đúng như vậy. Anh vội vàng phủ nhận. Sự thật được nói ra:

- Rất nguy hiểm. Anh không muốn đặt em vào đó. Hiểu không. – Anh cương quyết.

- Em đã nói với anh ngay từ đầu rồi. – Cô cũng cứng rắn không kém – Em không muốn ngồi ở nhà một mình trong khi chồng mình gặp nguy hiểm. Em nhất định sẽ đi cùng.

Có chuông điện thoại. Anh bỏ dở bữa ăn sáng, đi ra ngoài.

Nguyên không biết Nhật đi lúc nào. Chỉ thấy sáng ngủ dậy đã không thấy chồng đâu. Không một mảnh giấy để lại, cũng không có một lời tạm biệt. Ngôi nhà mới vắng đến rợn người.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 39

39. – Chương 39

Chương 39: Suy nghĩ.

Gọi tới công ty, nhân viên nói anh không đi làm, có dặn là mấy hôm nữa cũng không có mặt. Là một người nhạy cảm, Nguyên biết Nhật đã đi đâu. Đồng thời, cũng lúc đó, trong lòng cô đột nhiên không yên. Một

cái gì đó thôi thúc cô phải đi tìm anh. Cuống cuống sắp đồ vào vali, gọi điện thoại cho Minh nhờ anh điều tra xem Nhật đã lên chuyến bay mấy giờ sang Pháp. Khoảng 15 sau, khi đang kéo vali ra ngoài xa, Minh gọi là cho cô.

- Nhật không có lên chuyến bay nào.
- Anh xem kỹ chưa? – Cô gắng hỏi lại.
- Chắc chắn. Không lên chuyến bay nào.
- Bạch Nguyệt có chuyên cơ riêng không anh?
- Có.
- Hôm nay mấy giờ có chuyến sang Pháp tiếp theo?
- 8h tối.
- Anh chuẩn bị chuyên cơ riêng cho em. 30 nữa em sẽ qua.
- Em làm gì gấp vậy? – Minh cố hỏi lại em gái khi cô chuẩn bị tắt máy.
- Có thời gian em sẽ nói.

Thế rồi, đầu dây bên kia chỉ là những tiếng tút tút vô nghĩa.

Hơn 12h ngồi trên máy bay mà lòng cô không yên. Sang đến nơi lại còn phải tìm xem Nhật ở đâu. Bạch Nguyệt có gần 100 căn biệt thự lớn nhỏ trên đất Pháp. Biết anh ở đâu, mà đến bây giờ. Cô rất ngại hỏi bố mẹ chồng. Thậm chí, hai người có thể sẽ không tiết lộ. Trước khi đi, cô qua nhà, nói rằng muốn đi chơi mấy hôm nên bố mẹ đừng lo lắng.

Điện thoại liên tục vào máy anh nhưng tắt máy. Cho người gọi đến từng biệt thự nhưng cũng không thấy anh. Anh đi đâu?

Cả một đêm mất ngủ. Đến khi gần như hết hy vọng thì có tin báo về. Anh đang ở khu biệt thự ở miền Nam nước Pháp. Túc túc chuẩn bị máy bay. Cô lại đi ngay trong đêm đó.

Ở nơi đây vẫn đang vào mùa đông. Tuyết phủ trắng xóa những rừng cây lá kim. Nơi này là một vùng núi hẻo lánh, ít dân cư. Cô biết anh là một người ưa sự yên tĩnh nhưng cô lại không nghĩ rằng anh thích sự tẻ nhạt như cùng này.

Con đường tuy trải nhựa nhưng hẹp khiến cho chiếc ô tô không thể đạt được vận tốc như cô mong muốn.

Cô tới căn nhà nằm lưng chừng đồi. Đó là một căn nhà gỗ nhỏ. Mọi người nói từ khi sang, Nhật lên trên đó luôn, chưa thấy xuống. Uống một cốc sữa, dặn người chuẩn bị xe. Cô lại lên trên đó ngay.

Đường núi vòng vèo. Mất hơn 1h đồng hồ để tới được căn nhà nhỏ. Nhưng nó đã khiến cho cô thất vọng. Nơi đây vắng hoe. Không hề có một bóng người. Cánh cửa gỗ cũng được khóa cẩn thận.

Đột nhiên, một tiếng tru làm cho cô giật mình. Đó là tiếng tru của một con chó rừng. Ngay sau tiếng tru dài đó là tiếng súng nổ. Tiếng súng vang lên phá vỡ sự trầm mặc của không gian. Như một thói quen, cô với tay xuống gầm ghế, lôi lên một chiếc hộp thép lớn. Bên trong là các loại súng. Lấy 5 khẩu đã nạp đầy đạn giắt vào người, cô còn cầm theo mấy băng đạn nữa. Như đã sẵn sàng, cô lái xe hướng về nơi vừa phát ra tiếng súng nổ.

Nhật nã đạn liên tục vào những người đang đuổi theo mình. Hơn 20 người đã tử nạn.

Ngay từ đầu, anh đã đoán trước được mức độ nguy hiểm của lần giao dịch này. Theo đúng lịch trình thì đến cuối tuần mới đến hẹn. Thế nhưng, có một vài sự cố đã xảy ra. Và anh buộc phải lên đường sớm.

Anh không muốn lôi Nguyên Anh vào vụ này mặc dù bố mẹ đã nói nên cho cô làm quen dần. Thiếu phu nhân của Bạch Nguyệt lấy lòng không thể là người ngoài cuộc được. Anh đồng ý với quan điểm này. Tuy nhiên anh lại không muốn cô gặp nguy hiểm. Chưa bao giờ anh phải phân vân như vậy.

Đến bây giờ, anh mới nhìn thấy được sự lựa chọn của mình đúng như thế nào.

Vụ giao dịch này xét về trực diện thì bình thường như bao lần khác. Thế nhưng, chỉ cần phân tích một chút thì sẽ nhận thấy sự bất bình thường đến nguy hiểm nằm phía trong nó. Là một con người dạn dày kinh nghiệm và có trực giác nhạy bén, Nhật dễ dàng nhận ra sự bất thường này. Bên giao dịch là một băng nhóm lớn có uy quyền. Điều đặc biệt là người quản lý cũ đã qua đời vào mấy tháng trước. Con trai của ông ta lên cầm quyền thay. Hắn là một kẻ hiếu thắng. Từ lâu, hắn đã coi Bạch Nguyệt là một cái gai cần được dọn bỏ. Thế những lão già cha hắn lại nói rằng Bạch Nguyệt không dễ đối phó. Cần phải có thời gian. Bây giờ, cha hắn chết, quả là thời điểm thích hợp cho hắn thị oai.

Món hàng giao dịch lần này là một thứ quan trọng. Không phải đồ cấm, không bất hợp pháp. Và chỉ Bạch Nguyệt mới có mà thôi.

Việc lần này do đích thân anh làm vì nó không thể có sơ xuất. Mất nhiều công sức để chuẩn bị mọi thứ kỹ càng. Vậy mà anh không thể ngờ được hắn lại dùng trò bĩ ỉ này. Là người trong gang hồ, việc quan trọng nhất là phải giữ chữ tín. Hắn là một người có máu mặt. Cho dù có giết được anh đi chăng nữa thì sau này cũng sẽ mất chỗ đứng trong thế giới ngầm.

- Thiếu gia, phải làm sao đây? – Một người áo đen vội vàng hỏi anh.

- Còn bao nhiêu người?

- 5.

- Rút.

Mệnh lệnh ngắn gọn vang lên. Cả anh và 5 người còn lại cũng nhau rút về phía sau. Đã gần hết đạn. Trong súng của anh chỉ còn lại 3 viên. Sinh và tử chỉ còn cách nhau trong gang tấc. Anh biết chuyện gì sẽ đến với mình và mọi người trong vài phút tới. Sẽ không thể thay đổi được trừ khi có phép màu xảy ra.

Tiếng súng phát ra từ trên đỉnh núi lớn bên cạnh ngọn đồi này. Ngày càng rất hơn. Một linh cảm không lành xuất hiện. Mặc kệ con người hẹp và nghèo khổ như thế nào, cô phóng xe với vận tốc cực lớn.

Thật may mắn khi chỉ có một con người độc đạo dẫn đến ngọn núi đó. Cô không phải mất thời gian cho việc tìm đường.

Cuối cùng thì cũng tới nơi. Cô hoảng hốt khi nhận ra những vệt máu chạy dọc theo lối trong rừng. Có tiếng nổ rất lớn ở phía trước. Một dáng người quen thuộc hiện ra. Anh đang được hai người khác đỡ. Máu thấm đầm áo. Đằng sau anh phát tiếng cười to, nghe đến rợn người. Ba người đàn ông hộ pháp đang che chắn cho anh không bị trúng đạn.

Không kiềm chế được bản năng của mình, cô lao người ra khỏi xe, rút súng bắn liên tiếp những kẻ đang truy sát chồng cô.

- Đưa thiếu gia lên xe. – Cô hét lên bằng tiếng Pháp. – Nhanh lên.

Như được tiếp thêm sức mạnh, cô bắn liên tục về phía trước. Đồng thời lùi dần, lùi dần. Đến khi nghe được máy xe ô tô, cô mới nhả ra những phát đạn cuối cùng rồi chui vào trong xe. Chiếc xe màu cứ thế lao vút đi trong trận mưa đạn.

Một đàn xe đen đuổi theo chiếc Volvo màu bạc. Tiếng đạn bắn rất rất phía sau. May mắn thay, chiếc Volvo là loại chống đạn tốt nhất. Mấy viên đạn không nhắm nhò gì. Hơn nữa, vận tốc có thể đạt tới 230km/h.

Cứ thế, người đàn ông lái xe điều khiển chiếc xe theo ý mình ra tới đường quốc lộ. Gần về tới biệt thự thì Nhật có vẻ tỉnh táo hơn. Anh thều thào nói:

- Không được về khu biệt thự đó. Ra sân bay. Về thẳng Paris. Ngay lập tức.

Biết có nguyên do của nó. Nguyên không cãi lại mà nói với người lái xe đưa đến sân bay của Vũ gia. Gọi điện thoại cho người đến yểm trợ, giải quyết đám lăng nhăng phía sau đồng thời cho bác sĩ đến xử lý vết thương của Nhật.

Đạn trúng vào bụng. Đã từng học qua kỹ thuật sơ cứu, cô cầm máu cho anh. Làm một vài động tác cơ bản giúp anh luôn tỉnh táo. Nếu như anh ngủ sẽ dễ bị rơi vào tình trạng hôn mê. Nguy hiểm khó lường những áp lực mà không biết rằng anh cũng cần có người chia sẻ những áp lực mà gặp phải. Hơn 4 năm qua, cô chỉ luôn nghĩ đến mình mà thôi.

Cô luôn cho rằng mình là người thiệt thòi trong cuộc hôn nhân này, cô luôn đòi hỏi ở anh quá nhiều. Đến bây giờ cô mới nhận ra mình là con người ích kỷ nhất trên đời.

Đọc tiếp Số phận mỗi người – chương 40 (end)

40. – Chương 40 (end)

Chương 40: Kết thúc.

Vết thương của Nhật đã lành hẳn. Anh đi làm trở lại. Minh cũng nhất định trả lại Sky cho Nguyên Anh với một lý do không thể không chấp nhận. Nguyên nài nỉ anh trai hãy ở lại cho đến khi cô quen với công việc.

- Tại sao? – Minh vặn lại.

- Nếu không nhờ có em thì còn lâu anh mới gặp chị Tâm. Bao giờ chị ấy sinh em bé thì em sẽ để anh đi. Làm ơn.

- Không là không.

Lời nói dứt khoát thoát ra từ chính miệng ông anh trai nổi tiếng rắn như thép khiến Nguyên á khẩu.

- Em sẽ nói với Tâm. Chị ấy nhất định sẽ bênh em.

- Cứ nói đi. Anh sẽ nói cho Nhật chuyện của em.

- Chuyện gì? Em chẳng có chuyện gì giấu anh ấy hết. Em không giống anh đâu.

- Chuyện gì em đang giấu thì tự em biết. Để anh nói ra sẽ không hay đâu.

- Chẳng có chuyện gì hết.

- Anh gọi cho chú Chính vậy. Chắc giờ chú ấy đang ở bệnh viện làm cho em mấy cái xét nghiệm.

- Anh... – Cô gái nhỏ tái mặt đi khi nghe Minh nhắc đến chú Chính.

- Biết điều thì cả hai chúng ta đều tốt đẹp. Nếu vỡ lở thì em sẽ chết trước anh. Anh đi có việc. Gặp lại em sau.

Minh lên xe phóng đi mất hút. Còn một mình Nguyên đứng đó, mặt mày sa sầm lại vì tức giận.

Tha thẩn đi bộ về nhà, Nguyên cảm thấy một mối nguy hiểm đang chờ đợi. Cô không biết mối nguy hiểm đó là gì. Chỉ biết rằng, chưa bao giờ thấy sự linh cảm đó rõ nét như thế này. Điều gì đang chờ cô đây? Bắt cóc? Tai nạn? Hay là cái gì đó đáng sợ hơn gấp trăm lần?

Trời đã gần tối. Lẽ ra hôm nay cô nên nghe lời Nhật đi xe hay cho người đưa đi. Giờ hối hận thì đã muộn. Nếu gọi anh bây giờ thì thế nào cũng sẽ bị mắng ột trận. Anh rất cưng chiều cô. Nhưng cưng chiều không đồng nghĩa với việc không bị mắng.

Điện thoại đột nhiên reo lên. Là Nhật.

- Dạ?

- Em về ngay cho anh. – Giọng nói tức tối vang lên ở đầu dây bên kia.

- Có chuyện gì sao? – Cô hốt hoảng hỏi lại.

- Về nhà ngay lập tức. – Câu ra lệnh cụt ngủn. Đầu dây bên kia chỉ còn là những tiếng tút tút vô nghĩa.

Căn nhà lớn tối om. Không hề có ánh đèn như mọi khi. Cửa khoá. Bấm mật mã và tra chìa khóa vào cửa, Nguyên đi vào. Bật hết các đèn trong nhà, cô ngạc nhiên khi không thấy anh.

- Nhật? – Cô lớn tiếng gọi. Đáp lại chỉ là tiếng vang của cô.

Đi lên tầng trên cũng tối om như thế.

Mở cửa phòng ngủ đi vào, cô giật mình khi thấy một bóng đen ngồi lù lù trên giường.

- Trời đất. – Cô hét toáng lên – Anh có cần dọa em thế không.

Nhật im lặng, không nói gì. Cô bật đèn lên. Ánh sáng rọi vào đủ cho cô nhìn thấy rõ vẻ mặt đang đỏ gay của chồng mình.

- Anh sao vậy? – Bỏ chiếc túi vài màu xanh olive xuống ghế, cô hỏi.

- Bao lâu rồi? – Giọng nói vang lên không mang theo âm sắc.

- Bao lâu gì cơ?

- Trả lời nhanh lên. – Anh gằn lên.

- Nhưng em phải biết anh hỏi gì mới được chứ?

- Em tự biết.

Nghe đến đây thì mặt cô trở nên xám xịt. Cô cố gắng giấu diếm cũng chỉ được gần này thôi ư? Mất bao nhiêu công sức cũng chỉ được vài tháng. Cô biết rằng chuyện này rồi cũng sẽ lộ những không ngờ nó lại nhanh đến vậy. Cô thậm chí còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần.

- Em...

- Đối với em anh là gì hả? Là chồng em không hay chỉ là người dưng nước lã?

- Em không cố ý.

- Không cố ý. Chỉ cố tình. – Nhật nhếch mép cười khẩy. Anh với lấy chiếc chìa khoá xe trên bàn rồi đi ra ngoài. Cánh cửa đóng sầm lại.

Nước mắt Nguyên cứ thế lăn dài. Cô biết mình đã sai. Nhưng đâu phải cô muốn giấu anh chuyện mình có thai. Chẳng qua cũng chỉ muốn tốt cho anh mà thôi. Mới đầu, cô thấy lo lắng và sợ hãi khi biết tin mình có thai. Sau đó là vui mừng. Cô muốn lấy đó làm món quà sinh nhật cho anh. Thế nhưng đúng vào ngày sinh nhật đó thì anh bị thương, hôn mê gần hai ngày. Khi anh tỉnh thì sợ anh bị sock mà vết thương trở nặng. Đến bây giờ thì công việc tồn đọng quá nhiều, biết cô có thai thì đảm bảo một trăm phần trăm cô sẽ không được đi làm nữa. Mọi công việc dồn lên vai anh. Đây là chưa kể đến việc còn mất nhiều thời gian vào việc chăm sóc cô nữa.

Tất cả mọi việc cô làm cũng chỉ anh mà thôi.

Chiếc Volvo phóng tít mù trên đường cao tốc. Anh mong chờ biết bao một đứa con. Để rồi khi biết sự xuất hiện của nó thì anh lại không vui như mình đã tưởng. Tất cả chỉ vì Nguyên An đã giấu diếm chuyện này. Chính vì thế mà niềm vui của mình đã bị tước mất. Thay vào đó là sự bức tức đến tận đỉnh.

Cả một đêm thức trắng. Đến giờ đi làm, cô thay đồ, ăn sáng qua loa bằng chiếc bánh mì bé xú. Hôm nay là một ngày âm u.

Những cơn mưa phùn khiến người cho người ta rét run lên. Đã sang tháng ba rồi. Thời gian đi nhanh quá. Bước thong thả ra bến xe bus, cô lạng người đi khi nhìn thấy chồng mình đang đi cùng với người phụ nữ khác, cười nói rất vui vẻ. Họ đi vào nhà hàng đối diện với tổng công ty. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, có rất nhiều nhân viên đến đó ăn uống, chẳng lẽ họ không sợ bị đàm tiếu sao? Đôi bàn tay bé nhỏ run lên, siết chặt vào quai túi xách. Bỏ qua kế hoạch đi ăn trưa ở trong nhà hàng đó, cô mua một phần cơm ở canteen công ty rồi lên sân thượng.

Ở trên sân thượng của toà nhà cao 78 tầng này thật dễ chịu. Rất ít người lên đây. Đặc biệt vào mùa rét mướt này. Cô ngồi bệt xuống phía sau cánh cửa. Ở đây là nơi ít gió nhất của sân thượng. Như bình thường thì cô sẽ chọn ngồi ngay phía sau hình logo của công ty vì đó có rất nhiều gió. Cảm giác từng làn gió lạnh buốt đập vào mặt mới sướng làm sao. Nhưng bây giờ cô phải nghĩ cho bé con của mình. Không thể tùy tiện làm theo ý thích được. Siết chặt chiếc khăn màu xám tra quanh cổ, cô gắng ăn hết phần thức ăn còn lại. Lôi trong túi ra hộp ô mai gừng, cô nhấm nháp từng chút một. Vị cay nồng quện với mùi chua chua mang lại cho cô cảm giác sảng khoái và nhẹ nhõm. Hơn 4 tháng nay, kể từ ngày mang thai, bên cạnh cô lúc nào cũng có hộp ô mai. Nhiều lúc ở bên cạnh Nhật, dù rất thèm nhưng cô cố gắng nhịn. Rồi sau đó, phải trốn ra một góc để ăn. Có hôm ngồi ăn cùng bà Mary và bà Lam, sợ họ phát hiện ra những biểu hiện bất thường của mình, cô lại phải ăn thật ít để rồi sau đó nửa đêm tỉnh dậy nấu mì tôm.

Chuyện cô mang thai chỉ có chú Chính và Tâm biết. Hàng tháng, cứ đến ngày nhất định, Tâm lại tới đón cô đi khám. Tâm cũng đang có em bé nên hai chị em dễ đồng cảm với nhau hơn. Cô nói những suy nghĩ của mình với chị dâu, và hai người cũng từng hướng giải quyết. Việc cô giấu Nhật chuyện này Tâm rất không đồng ý nhưng lại tôn trọng quyết định của cô. Cả chú Chính và tâm đều bị bắt buộc phải giữ bí mật chuyện này. Lý do của cô đưa ra khiến hai người bọn họ không thể từ chối nổi.

Khệ nệ xách túi đồ ăn vào tháng máy, Nhật bấm số 78. Tranh thủ giờ ăn trưa, anh gặp bác sĩ để xin ý kiến về chế độ dinh dưỡng của phụ nữ đang mang thai. Theo như những gì vị bác sĩ đó nói thì Nguyên Anh nên ăn nhiều các loại thực phẩm chứa nhiều canxi, sắt, uống nhiều nước. Hạn chế các loại thực phẩm khó tiêu, giàu protein... Quá nhiều thứ mà anh không thể nhớ hết. Hai người cùng đi chọn thực phẩm, thức ăn, thức uống giàu chất dinh dưỡng.

Anh chú ý thấy cô không vào nhà hàng ăn. Sau đó thấy phó giám đốc tài chính quở trách rằng sao lại để thiếu phu nhân ăn cơm xoàng trong canteen như vậy. Lại còn lên tận tầng 78 nữa. Thật quá nguy hiểm. Đoán ngay ra cô đã nhìn thấy anh đi cùng với bác sĩ, nổi cơn ghen lên đây mà.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra. Một cơn gió mạnh đập vào mặt khiến Nhật bất ngờ. Anh hiềm khi lên trên này. Không thể ngờ được trong một toà nhà lúc nào cũng ồn ã lại có một nơi tĩnh lặng đến vậy.

Nhìn xung quanh, anh không thấy vợ mình đâu cả. Một hộp cơm ăn hết được gió thổi tới. Đi theo hướng đó, anh nhìn thấy Nguyên Anh đang ngủ ngon lành. Hai chân co lên, tay ôm lấy đầu gối giống như tư thế ngủ của bào thai.

- Nguyên Anh.

- Ai vậy? – Giọng cô ngái ngủ hỏi lại.

- Dậy chưa? Tối qua em mất ngủ hả?

- Nhật? – Cô bật dậy như lò xo.

- Sao? – Đôi mày anh chau lại ngộ nghĩnh. – Không thích anh xuất hiện ở đây hả? Vậy anh đi.

- Anh đi đi. Đi cùng cô gái đó luôn cũng được. Em không giữ đâu. – Đứng thẳng người lên, Nguyên bước tới phía trước, nhặt hộp cơm đã ăn hết bỏ vào thùng rác.

- Cô gái nào cơ? – Anh khẽ nhếch mép thần bí. – Em ghen hả?
- Kệ em. Anh cũng đâu có cần em. Tối qua anh đã bỏ đi rồi. – Vặn nắm đấm cửa, cô bước vào phía trong. Nhật đi theo. Anh không muốn cô ngồi ở nơi gió rét như thế này. Sẽ hại cho sức khỏe.
- Thôi nào. Lúc đó anh giận quá thôi. Thử đặt mình vào vị trí của anh thì em sẽ hiểu.
- Em không hiểu. Anh thậm chí còn không thèm nghe em giải thích. Em làm thế cũng chỉ vì anh mà thôi.
- Nói rồi cô hét ra tatas cả những suy nghĩ trong lòng mình. Giọng khàn đặc vì nói quá nhiều. – Em làm tất cả cũng chỉ anh mà thôi. Vậy mà anh vẫn bỏ đi.
- Xin lỗi. – Ôm lấy cô, đưa vào thang máy, anh ân cần hỏi. – Em muốn gì?
- Ăn. Em đói.
- Đói? Được. – Nhật bật cười khúc khích trước mong muốn nhỏ bé của vợ. – Anh biết em sẽ đói nên đã chuẩn bị sẵn rồi.

Người bố trẻ bế đứa con trai vừa tròn 8 tháng lên, búng yêu vào mũi nó. Thằng bé cười toe toét:

- Ư...ư... – Thằng bé ‘nói’.
- Con đói hả? Chúng ta gọi mẹ nhé. Mẹ ơi.

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-phan-moi-nguoi>